

അമ്പിട്ടി അമ്മാവൻ

ജനുവരി 1977

മുന്നൊരത്തിന്റെ മുഖമുദ്ര

കൂടുതൽ സൗകര്യം കൂടുതൽ വേഗം

ദീർഘ ദൂരയാത്രക്കാരന്
2570 സ്പീഡർ കോച്ചുക-
ളോടു കൂടി, ദിനം പ്രതി
10,000 തീവണ്ടികൾ
ഇന്ത്യൻ റയിൽവേ ഓടി-
ക്കുന്നു. എല്ലായിത്തും കൃത്യ
സമയത്തു തീവണ്ടികൾ
നീങ്ങുന്നു. ചരക്കു വണ്ടികൾ
5.5 ലക്ഷം ടൺ അവശ്യ
സാധനങ്ങൾ ദിവസവും
നീക്കുന്നു.

ഈ സേവനം മെച്ചമാക്കാൻ
നിങ്ങളും സഹായിക്കൂ. കള്ള-
വണ്ടിക്കേറ്റവും, റയിൽവേ
സുസ്ഥപഹരണവും തടയൂ.

ദുരൂപേക്ഷയും,
കഠിനാധ്വാനവും
നവുമാ
നമ്മുടെ
നിലനില്പിനു്

ബബിൾ

സെക്വെൻസ്!

NP
007
ബബിൾ ഗം
ഡബിൾ
ബബിൾ ഗം

ഉജ്ജ്വലമായിരിക്കാൻ എന്തുരസം!
കുറുകുറിയായികുറുകുറിയായി
പ്രഥമ നിർമ്മാതാക്കൾ എപ്പോഴും
മികച്ചതന്നെ നൽകുന്നു!

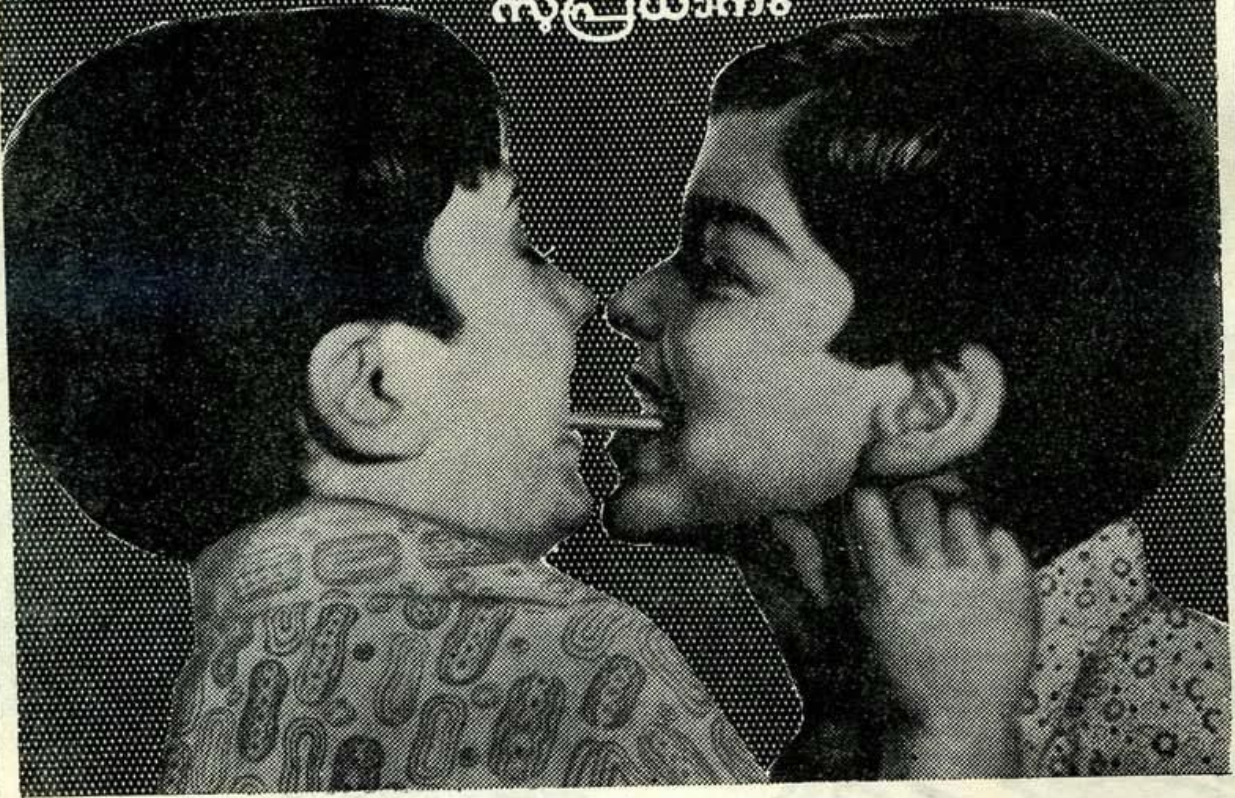
IS-6747

ടി നാഷണൽ പ്രോഡക്ട്സ്
ബാങ്കുൾ 560 006.

Dattaram NP-5D-MALAYALAM

അതിനായുള്ള സമരം
ആഹ്ലാദകരം...
ഒടുവിലത്തെ നേട്ടം
സുപ്രധാനം

പത്രങ്ങൾ ബിസ്ക്കറ്റുകൾ ശരിയായി
വീതിച്ചു പതിയുന്നാമത്തെത്—ഒന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ.
അതിന് വേണ്ടിയുള്ള സമരം അത്യാഹ്ലാദകരം.
കൗമാരാവസ്ഥ ഉത്തേജനകമാണ്.
ആപ്രോയുടെ പതിയുന്നാമത്തെ
ബിസ്ക്കറ്റ് നേട്ടം
അതീവപ്രിയകരമാണ്. അത്
നൽകുന്ന സന്തോഷി മറ്റു
പത്രങ്ങൾ ബിസ്ക്കറ്റ് കൾക്കുമില്ല.

ഇന്നുതന്നെ ഒരു പായ്ക്കറ്റ്
വാങ്ങുക.

ആപ്രോ®

ഗ്ലൂക്കോസ് ബിസ്ക്കറ്റുകൾ

അവിളി അമ്മാവൻ

സ്ഥാപകൻ : ചക്രപാണി
സമ്പാദകൻ : നാഗിരൊസ്സി

അവിളി അമ്മാവനിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനായി ഓരോ മാസവും നൂറുകണക്കിന് കഥകൾ ഇവിടെ ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട കഥകളുടെ രചയിതാക്കളെ ഉടനെ വിവരം അറിയിക്കുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രസിദ്ധീകരണ യോഗ്യമല്ലാത്ത കഥകൾ, തപാൽ സ്റ്റാമ്പ് അയച്ചാൽ മാത്രമേ തിരിച്ചയക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഇതു സംബന്ധമായി യാതൊരു കത്തിടപാടുകളും ഞങ്ങൾ നടത്തുന്നതല്ല.

ചിത്രവാക്യ മത്സരത്തിനും, കഥാശീർഷക മത്സരത്തിനുമുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കാർഡിൽത്തന്നെ അയക്കണമെന്ന് വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു കാർഡിൽ രണ്ടു ഉത്തരങ്ങളും അയച്ചാൽ അവ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതല്ല.

പുസ്തകം 13. ജനുവരി 1977 ലക്കം 1.

ഒറ്റപ്രതി രൂ. 1-25 ഒരു വർഷം രൂ. 15-00

അമരവാണി

अर्थेभ्यो हि विवृद्धेभ्यः,
 संवृत्तेभ्यः स्ततः स्ततः
 क्रियाः सर्वाः प्रवर्तते
 पर्वतेभ्य इवापगाः

॥ १ ॥

[നദികൾ പർവ്വതങ്ങളിൽ ഉത്ഭവിക്കുന്നതുപോലെ, ധാർമ്മിക കാര്യങ്ങൾ ധനത്തിൽനിന്നുമാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നത്.]

अर्थेन हि वियुक्तस्य
 पुरुषः स्याल्पतेजसः
 व्युच्चिद्यन्ते क्रियाः सर्वा
 ग्रीष्मे कुसरितो यथा

॥ २ ॥

[ഗ്രീഷ്മകാലത്തിൽ ചെറിയ നദികൾ വരുന്നതുപോലെ, നിർഭയനർക്ക് അവരുടെ ഉത്സാഹം കുറഞ്ഞ പ്രയത്നങ്ങളെല്ലാം വിഫലമാകുന്നു.]

सोय मर्थं परित्यज्य
 सुखकामः सुखैर्धितः
 पापं मारभते कर्तुं
 ततो दोषः प्रवर्तते

॥ ३ ॥

[ധനം നഷ്ടപ്പെടുന്നവൻ സുഖമാർഗ്ഗത്തിനായി പാപം ചെയ്യേണ്ടിവരികയും അധർമ്മത്തിന് പങ്കുകാരനാകേണ്ടിവരികയും ചെയ്യുന്നു.]

മിത്രസംപ്രാപ്തി

ഹിരണ്യകൻ (എലി) മന്ധരകൻ്റെ ദൈവാധീനൻ്റെ കഥ പറഞ്ഞു കൊടുത്തശേഷം തുടർന്നു “ബ്രഹ്മസ്വതി ചൂഡാകണ്ഠനോടിപ്രകാരം അറിയിച്ച “സ്നേഹിതാ, ഇതിൻ്റെ സമ്പത്തു നശിച്ചതോടെ ഇതിൻ്റെ ശക്തിയും ഇല്ലാതാകും. അതിനാൽ നിങ്ങൾ സമാധാനമായി കിടന്നുറങ്ങുക!”

“ഇതുകേട്ടു എൻ്റെ ഹൃദയം വേദനിച്ചു കാരണം, അതു വാസ്തവമായിരുന്നു. വീട്ടിലുള്ള സമ്പത്തു നശിച്ചാൽ ഒരാൾ വേഗം ദുർബ്ബലനായി മാറുന്നു. എനിക്കു ആ വീട്ടിൽനിന്നും മുമ്പേ ലഭിച്ചിരുന്നതുപോലെ ആഹാരം ലഭിക്കുമെന്ന വിശ്വാസം ഇല്ലാതായി. എൻ്റെ അനുചരന്മാരാകട്ടെ അസന്തുഷ്ടരായി. ഇയാൾക്കു് വേണ്ടി ആഹാരം തേടാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു് ഇയാളോടൊപ്പം താമസിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല.” ഞാൻ ആ പ്രദേശം വിട്ടു് മറ്റു വല്ല

യിടത്തും പോകാൻ തീരുമാനിച്ചു. കാരണം, അവിടെ എന്നെ ആദരിക്കാനോ സ്നേഹിക്കാനോ ആരുമില്ലാതായി. ആ വീടു വിട്ടു് ഞാൻ ഒരു വനത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെ ഒരു വലയിൽപ്പെട്ട ചിത്രഗ്രീവനെ കണ്ടുമുട്ടി. അയാളെ വലയിൽനിന്നും ഞാൻ മോചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ?. അതിനുശേഷം ലഘുപതനകൻ ഞാനുമായി മൈത്രിയിലേർപ്പെട്ടു. എന്നെ അയാൾ അയാളുടെ വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. അങ്ങനെ അയാളോടൊപ്പം നിങ്ങളെ കാണാനായി ഞാൻ ഇവിടെ എത്തിച്ചേർന്നതാണ്.

അപ്പോൾ മന്ധരകൻ സമാധാനിപ്പിച്ചു. “നിങ്ങൾ വിഷമിക്കേണ്ട. സോമിലകൻ എന്ന നെന്യുകാരൻ തൻ്റെ കഷ്ടപ്പാടുകളും ദുരിതങ്ങളും ക്ഷമയോടെ നേരിട്ടു ഒടുവിൽ വിജയം വരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നിങ്ങളും

അതുപോലെ വിജയിയാകും..''
 ''അതേതു കഥയാണ്?'' ലഘു
 പതനകൻ മന്ധരകനോടു ചോദിച്ചു.

നെയ്തുതുകാരന്റെ കഥ

സോമിലകൻ ഒരു സമർത്ഥനായ നെയ്തുക്കാരനായിരുന്നു. പല വർഷങ്ങളുള്ള പലതരം തുണികൾ നെയ്തുടക്കുന്നതിൽ അയാൾ സമർത്ഥനായിരുന്നു. രാജാക്കന്മാർക്കുപോലും ധരിക്കത്തക്ക വിധം മനോഹരങ്ങളായ തുണികളായിരുന്നു അവ. എന്നിട്ടും തന്റെ നിത്യജീവിതത്തിന് പര്യാപ്തമായ പണത്തിൽ കൂടുതൽ അയാൾക്കുണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. സാധാരണ നെയ്തുക്കാർക്കു കുറഞ്ഞ തരം തുണികൾ നെയ്തു ധാരാളം സ്വപദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇതുകണ്ട് അയാൾ

ഒരു ദിവസം തന്റെ പത്നിയോടു പറഞ്ഞു ''ഭവതീ, കുറഞ്ഞ തരം തുണികൾ നെയ്യുന്നവർപോലും സുഖമായി ജീവിക്കുന്നു. ഞാൻ അതിമനോഹരവും ഉയന്നതരത്തിലുള്ള തുണികൾ നെയ്യിട്ടുപോലും കൂടുതൽ ഒരു കാശുപോലും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഈ ഗ്രാമത്തിൽ എന്ന് അംഗീകരിക്കാനാരുമില്ല. അതിനാൽ ഞാൻ ഈ ഗ്രാമംവിട്ട് വേറെ എവിടെയെങ്കിലും പോകാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.''

ഇതുകേട്ട അയാളുടെ പത്നി പറഞ്ഞു ''നിങ്ങൾക്കു ഇവിടെ ലഭിക്കാത്ത ഐശ്വര്യം വേറെ എവിടെ നിന്നെങ്കിലും ലഭിക്കുമെന്ന നിങ്ങളുടെ തോന്നൽ ശരിയല്ല. ഇവിടെ ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സംതൃപ്തനായി ഇവിടെത്തന്നെ താമസിക്കുന്നതാണുത്തമം.''

''നീ പറയുന്നതു ശരിയല്ല. പ്രാരാബ്ധം നമ്മെ വിട്ടുപിരിയുന്നില്ല. ഒരു കൈ കൊണ്ടടിച്ചാൽ ശബ്ദമുണ്ടാവില്ല എന്നതുപോലെ പ്രയത്നവും ഭാഗ്യവും ഒരുമിതായാ മുമ്പോട്ടുപോകാൻ സാധ്യമല്ല. ആഹാരമുണ്ടായാലും കൈകൊണ്ടെടുത്തു കഴിക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആഹാരം കൊണ്ടെടുക്കു പ്രയോജനം? അതുപോലെ വെറും ഭാഗ്യത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതും വിഡ്ഢിത്തമാണ്. അതിനാൽ നാം പ്രാരാബ്ധത്തെപ്പറ്റി മറന്ന് വീണ്ടും പരിശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നീയും യഥാശക്തി പരിശ്രമിക്കുക. നിന്റെ പരിശ്രമം സഫലമായാൽ

മറുളളവർ നിന്നെ ആദരിക്കും. ഉറങ്ങി കിടക്കുന്ന സിംഹത്തിന്റെ വായിൽ മറു മൃഗങ്ങൾ കടന്നുപോകുമോ! ഇല്ല! അതുപോലെ പരിശ്രമമില്ലാതെ ഒന്നും നേടാൻ സാധ്യമല്ല. അതിനാൽ ഞാനീ ഗ്രാമം വിട്ടു എവിടെയെങ്കിലും പോകാൻ പോകുകയാണ്.”

എന്നുപറഞ്ഞു നെയ്തുകാരൻ വർദ്ധമാനപുരത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. മൂന്നു വഷം അയാൾ ആ സ്ഥലത്തു തന്നെ അദ്ധ്വാനം ചെയ്തു. മൂന്നു സ്വർണ്ണ നാണയങ്ങൾ സ്വന്തമാക്കി. അയാൾ സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിലേക്കു മടങ്ങി. വഴിയിൽ അയാൾക്കു ഒരു വനം കടക്കേണ്ടിവന്നു. വനമദ്ധ്യത്തിലായപ്പോൾ സൂര്യസ്തമനമാകുകയും എണ്ണം അന്ധകാരം പരക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നുരാത്രി സോമിലകൻ ഒരു ആൽവൃക്ഷത്തിൽ കയറി ഒരു ശിവരത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു പിടിച്ചു.

ഉറക്കത്തിൽ അയാളൊരു സ്വപ്നം കണ്ടു. ഭയങ്കരനായ ഒരുവൻ കപിതനായി വേരൊരുവനോടു വാഗ്വാദം നടത്തുന്നതായിട്ടു.

ഒരുവൻ അടുത്തവനോടു പറയുകയായിരുന്നു “സോമിലകൻ ആഹാരത്തിനു വേണ്ടതിൽ കൂടുതൽ ഒന്നും നല്ലതെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങളാകട്ടെ ഇപ്പോൾ അവൻ മൂന്നു സ്വർണ്ണ നാണയങ്ങൾ അധികം നല്കിയിരിക്കുന്നു”

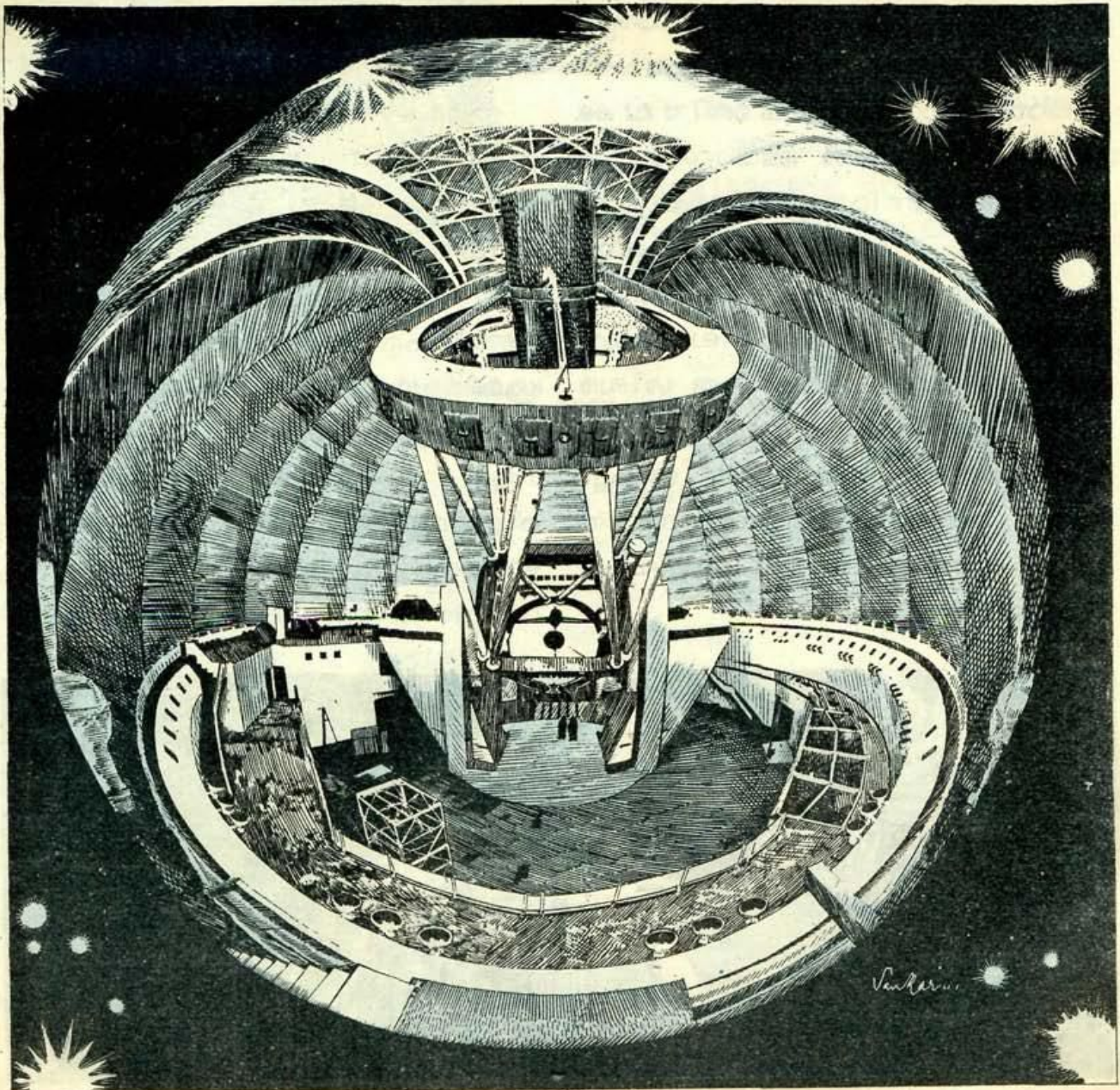
അപ്പോൾ രണ്ടാമൻ “മനുഷ്യരുടെ പ്രയത്നത്തിനനുസരിച്ചു പ്രതിഫലം നല്കുന്നതല്ലേ എന്റെ കർത്തവ്യം. ഈ തുക അവനു വിധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ തന്നെ എടുത്തുകൊള്ളുക.”

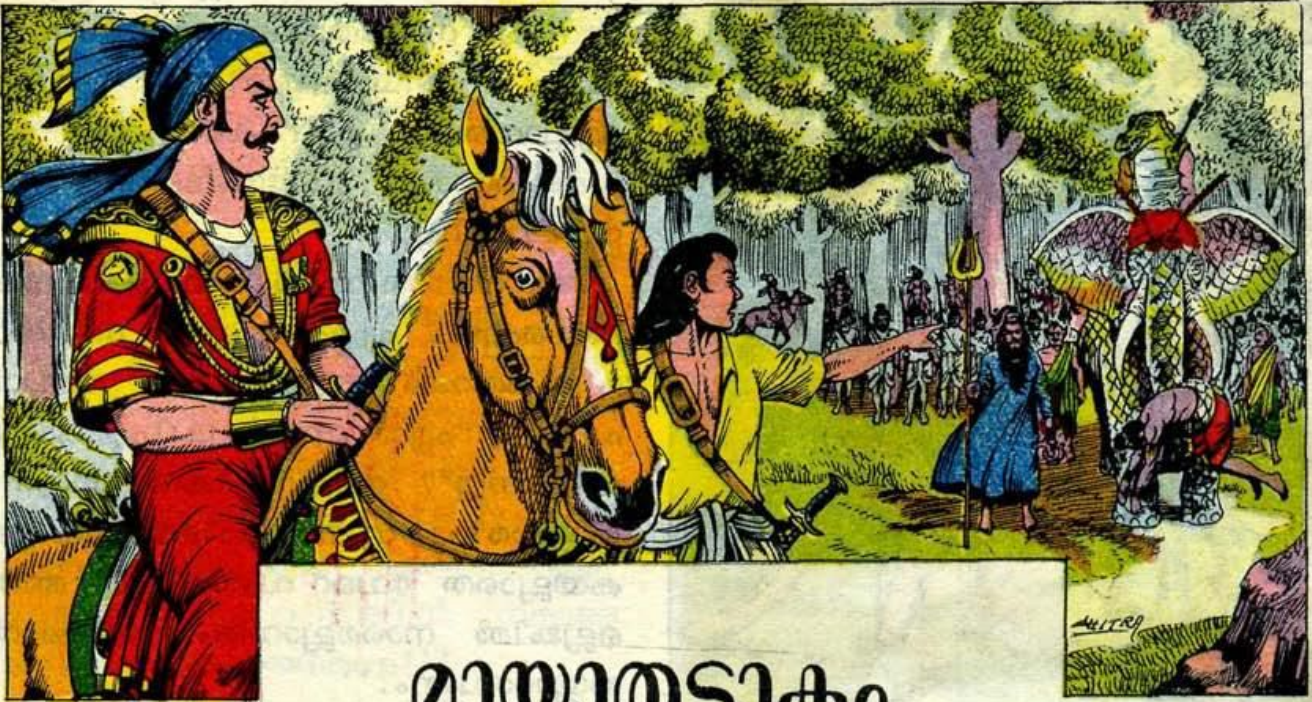
ഇതുകേട്ടു സോമിലകൻ ഉറക്കത്തിൽ നിന്നും ഉണർന്നു സഞ്ചി തുറന്നു നോക്കി. അതിൽ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ ആലോചിച്ചു “എന്റെ പരിശ്രമം കൊണ്ടുണ്ടായതു് പെട്ടെന്നു് എങ്ങനെ മറഞ്ഞു? എന്റെ ശ്രമമെല്ലാം വ്യർത്ഥമായല്ലോ? ഇനി എന്റെ കൈയിൽ ഒരു പൈസപോലുമില്ല. ഞാനെന്റെ ഭാര്യയുടെയും മിത്രങ്ങളുടെയും മുഖത്തേങ്ങനെ നോക്കും?” എന്നു പറഞ്ഞു അയാൾ വീണ്ടും വർദ്ധമാനപുരത്തേക്കു മടങ്ങി.

ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഭൂതകണ്ണാടി

വടക്കു കാക്കസസ് പ്രദേശത്ത് പുതിയതായി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ 'റിഫ്ളക്ടിങ്' ഭൂതകണ്ണാടിയുടെ അർദ്ധവ്യാസം 6 മീറ്റർ അല്ലെങ്കിൽ 236 ഇഞ്ചാണ്. (പോലോമർ ഭൂതകണ്ണാടിയുടെ അർദ്ധവ്യാസം 200 ഇഞ്ചാണ്) ഈ ഭൂതകണ്ണാടിക്കു് 850 ടൺ ഭാരമുണ്ടു്. ഇതുകൊണ്ടു് ആയിരം കോടി ലൈറ്റു ഇയേഴ്സു കാണാൻ സാധിക്കും.

മായാതടാകം

11

[കനകാക്ഷ രാജാവിന്റെ പുത്രനേയും പുത്രിയേയും അപഹരിച്ചത് മകരകേതു തന്നെയാണെന്ന് ജയശീലൻ ബോധ്യമായി. മകരകേതുവിനെ ചികിത്സിച്ച് രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്ന് ജയശീലൻ കരുതി. എന്നാൽ വഴിയിൽ ചില വേടന്മാർ അവരെ തടയുന്നിറങ്ങി. പെട്ടെന്ന് പത്തു പേർ കതിരപ്പറത്തു പാഞ്ഞുചെന്ന് അവരെ എല്ലാവരേയും വളയുകയാണ് ഞായത്ത്.] ശേഷം....

തങ്ങളെ വളഞ്ഞിരിക്കുന്നത് രാജാ സൈനികരാണെന്ന് ജയശീലൻ മനസ്സിലാക്കി. ഉടനെ അയാൾ വാൾ ഉറയിൽ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു “ഇതാ നോക്കൂ! ഈ വിചിത്രമായ ആനയുടെ പുറത്തിരിക്കുന്ന മുതലത്തലയനാണ് നമ്മുടെ രാജാവിന്റെ തടവുകാരൻ! അയാൾ ഓടി രക്ഷപ്പെടാതെ നോക്കിക്കൊള്ളുക!” കതിരപ്പടയുടെ നേതാവ് ജലവീരനേയും അതിന്റെ

പുറത്തിരുന്ന മകരകേതുവിനെയും ആ ശ്വര്യപൂർവ്വം നോക്കിയിട്ടു ചോദിച്ചു “ഇതാരാണ്? രാക്ഷസനോ? പിശാചോ?”

“രാക്ഷസനല്ല പിശാചുമല്ല. ഇവൻ ഇന്നു ജാതിയിലുള്ളവനാണെന്ന് പറയാൻ വിഷമമാണ്” ജയശീലൻ അറിയിച്ചു.

ഇതിനിടക്ക് സത്വം ഗണാചാരിയെ ജയശീലന്റെ പിടിയിൽനിന്നും

‘അമ്പിളി അമ്മാവൻ’

മാറി കറെ ദൂരം കൊണ്ടുവന്നിട്ടു അമ്പുകൾ ഉന്നം വച്ചുനിന്ന വേടന്മാരോടായി പറഞ്ഞു “ഓ! ഇനി നോക്കട്ടേ, മൃഗന്മാരേ, നിങ്ങളുടെ സാമന്ത്ര്യാം. ഇയാൾ കപടഭക്തനാണ്. ഞാൻ മഹാകാലന്റെ ഭക്തനാണ്. അതിനാൽ ഇയാളുടെ രഹസ്യമെല്ലാം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞാൻ പറയുന്നതനുസരിക്കുക, അതാണ് നിങ്ങൾക്കു നല്ലത്, എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചു ഉന്നം നോക്കി ഇയാളുടെ നെഞ്ചിൽ അമ്പു അയക്കണം. ഒന്ന്, രണ്ട് മൂന്ന് എന്നു എണ്ണിയ ഉടനെ അമ്പെയ്തില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ആപത്തിലാകും.”

സത്യാത്തിന്റെ വാക്കുകൾ വേടന്മാരെ പരിഭ്രാന്തരാക്കി. രാജാവിന്റെ പത്തു സൈനികർ, കറുത്ത

വസ്ത്രവും നീണ്ടതാടിയുമായി സത്യാം, വാൾ ഏത്തിയ ജയശീലൻ, ഇവരെ എല്ലാവരെയും കൂടി കണ്ടപ്പോൾ അവർക്കെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് മനസ്സിലായില്ല.

ആ സ്ഥിതിയിൽ അവിടെനിന്നും രക്ഷപ്പെടുക എളുപ്പമല്ലെന്ന് വേടന്മാരിൽ ഒരുവൻ മനസ്സിലാക്കി. അവൻ പറഞ്ഞു “എന്താണാലോചിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നത്? ഈ മാന്ത്രികൻ പറയുന്നതനുസരിച്ചു ഗണാചാരിയെ വധിക്കുകയല്ലാതെ വേറെ വഴിയില്ല. അതല്ലെങ്കിൽ നാമെല്ലാവരും മരിക്കാൻ തയ്യാറാവണം.”

“ഇത്രയും ആളുകളുടെ പ്രാണൻ രക്ഷിക്കാനായി നമ്മിൽ ഒരുവന്റെ പ്രാണൻ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. എന്താ ഗണാചാരി? നിങ്ങളുടെ നേരെ അമ്പ് എയ്യുന്നതിൽ ആക്ഷേപമുണ്ടോ?” ഒരു വേടൻ ചോദിച്ചു. ഇതുകേട്ടു വേടന്മാരുടെ ഗണാചാരി മരണയേത്താൽ വിറച്ചുകൊണ്ട് ജയശീലനോടു പറഞ്ഞു “മഹാനഭാവം, മടയന്മാരായ വേടന്മാരിൽനിന്നും എന്നെ രക്ഷിച്ചാലും! വാൾകൊണ്ടുള്ള മരണത്തിനെക്കാൾ അമ്പുകൊണ്ടുള്ള മരണം വേദനാജനകമാണ്?”

“എടാ, മരിക്കുന്നത് അമ്പുകൊണ്ടായാലോ, വാളുകൊണ്ടായാലോ എന്താണ് വ്യത്യാസം? നീ പ്രസംഗം നിറുത്തിയിട്ടു മര്യാദക്ക് നില്ക്കൂ!” സത്യാം ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. വേടന്മാർ അമ്പുകൾ ഉന്നം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ

ജയശീലൻ അവരെ തടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു
 “സത്വം, നിങ്ങളെന്താണീ ചെയ്യു
 ന്നത്? ഇയാൾക്കു് മരണശിക്ഷ നൽ
 കാൻ നിങ്ങൾ രാജാവൊന്നുമല്ലല്ലോ?”

ജയശീലന്റെ കോപം നിറഞ്ഞ
 മുഖം കണ്ടപ്പോൾ സത്വം വിളറി
 പോയി. അയാൾ അറിയിച്ചു “ജയ
 ശീലാ, ഞാനീ ചെയ്യുന്നത് സത്യമാ
 ണെന്നാണോ വിചാരിക്കുന്നത്? ഈ
 ഭൂഷണായ ഗണാചാരിയെ ഒരു പാഠം
 പഠിപ്പിക്കാനല്ലേ ഇതെല്ലാം? രാജാ
 വിന്റെ കതിരപ്പട തക്കസമയത്തു്
 വന്നിട്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ
 ഗതിയെന്താകുമായിരുന്നു!”

ഇതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടുനിന്ന കതിര
 പ്പടയുടെ നേതാവു പറഞ്ഞു “മഹാ
 ശയാ, അങ്ങാണോ ജയശീലൻ?
 നമ്മുടെ മന്ത്രി അടുത്തുള്ള ഗ്രാമത്തിൽ
 താവളമടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. താങ്കൾ
 രാജപുത്രനേയും പുത്രിയേയും അപ
 ഹരിച്ചവനെ കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്ന
 വാർത്ത രാജധാനിയിലെത്തിയതനുസ
 രിച്ചാണ് ഞങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടത്.”

“അശ്വസേനയുടെ നേതാവേ!
 താങ്കൾ ചെയ്തതു നന്നായി. ഞാനും
 സത്വവും ഈ നിൽക്കുന്ന ജയശീലൻ
 മായി രാജാവിന്റെ പുത്രനേയും പുത്രി
 യേയും അപഹരിച്ചവനെ ബന്ധിച്ചു.
 അവനാണീ നിൽക്കുന്ന വികൃതരൂപം!
 വളരെ വിചിത്രമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ?”

“വിചിത്രമോ? ഭയങ്കരമായിരി
 ക്കുന്നു. ഇവന്റെ ശരീരത്തിൽ തറച്ചി
 രിക്കുന്ന മുറിവാളും അമ്പും ആരേണ

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

ങ്ങൾപോലെയല്ലേ അവൻ വച്ചിരി
 കുന്നത്? എനിക്കിവനെക്കണ്ടു്
 ആശ്ചര്യം തോന്നുന്നു.” കതിരപ്പ
 ടയുടെ നേതാവു അറിയിച്ചു.

“ആരേണങ്ങളല്ല അവ, അവന്റെ
 പ്രാണനെടുക്കുന്ന കാലനാണ്. ഞാനും
 വൈദ്യനും ഇവനെ ഗ്രാമത്തിൽ
 കൊണ്ടുപോയി ചികിത്സിക്കാൻ
 നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഏതായാ
 ലും പ്രധാനമന്ത്രി ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമ
 ത്തിൽ താവളമടിച്ചിരിക്കുന്നു
 വെന്നതു് സന്തോഷകരമായ കാര്യം
 തന്നെ!” ആനയുടെ മുമ്പിൽ വന്നു്
 നിന്നു് നാരായണനെറിയിച്ചു.

ഇനിയും അവിടെനിന്നു താമസി
 കുന്നത് ശരിയല്ലെന്നു ജയശീലൻ
 തോന്നി. എത്രയും വേഗം മന്ത്രിയുടെ

അടുക്കലെത്തി വിവരങ്ങൾ അറിയിക്കണം. രാജകുമാരനെയും രാജകുമാരിയെയും അത്ര വേഗം കണ്ടുപിടിക്കുക എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ലെന്നും മന്ത്രിയെ ധരിപ്പിക്കണം. ഇതിനെല്ലാം ഉപരിയായി മകരകേതു മരിയ്ക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുകയും വേണം. അവനുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം സാധിക്കൂ!

അതിനാൽ ജയശീലൻ മകരകേതുവിനോടു പറഞ്ഞു “ഇനി നിന്റെ ജീവൻ” ഒരാപത്തും ഉണ്ടാകുകയില്ല. കനകാക്ഷ രാജാവു നിന്നെ രക്ഷിക്കാനായി മന്ത്രിയെ അയച്ചിരിക്കുകയാണ്. അത്യാവശ്യപ്പെട്ടാൽ കൊട്ടാരം വൈദ്യന്മാരെ വരുത്തിയെങ്കിലും നിന്നെ രക്ഷിക്കും!”

മകരകേതു വേദനകൊണ്ട് കരഞ്ഞു പറഞ്ഞു “ഈ മുറിവാളും അമ്പും എന്ന്, അങ്ങേയറ്റം കഷ്ടപ്പെടുത്തുകയാണ്. അമ്പു അയച്ച ഈ വേടനെ എന്റെ ജലവീരന്റെ തുമ്പിക്കെ കൊണ്ടു ഞെക്കിക്കൊല്ലാൻ തോന്നുന്നു. ജലവീരനെകൊണ്ട് അയാളെ തുക്കി എടുത്തു എറിയട്ടേ!”

ജയശീലൻ ഭീമദാസന്റെ മുഖത്തു നോക്കി. ഭയംകൊണ്ട് വിറക്കുന്ന വേടന്റെ ജീവൻ അപ്പോൾ തന്നെ പോകുമോ എന്നയാൾ സംശയിച്ചു. വൈദ്യൻ ഭീമദാസന്റെ നാഡി പരിശോധിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു “ഇയാൾ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നല്ലോ. എന്നാൽ ഭയപ്പെട്ടു വിറക്കുന്ന ഇയാളുടെ ഹൃദയം എത്ര വേഗതയിൽ രൂസിക്കുന്നുവെന്നു നിണ്ണയിക്കാൻ പ്രയാസം!”

“നിങ്ങൾ പറയുന്നതു ശരി തന്നെ. പക്ഷെ ഇവന്റെ ഭയം മാറ്റാൻ നമുക്കുണ്ടെന്നെ സാധിക്കും? ഇവനെ മറ്റുള്ള വേടന്മാരെത്തന്നെ ഏൽപ്പിക്കാം.” ജയശീലൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

ജയശീലൻ എന്തോ വീണ്ടും പറയാൻ ഭാവിക്കുവേ സത്വം ഭീമദാസനോടു ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു “എടാ ഭീമദാസാ, നീ ഉറക്കത്തിൽ നിന്നും എഴുന്നേൽക്കു”, നീ കൊന്ന കാട്ടുകോഴിയെ മകരകേതുവിൽനിന്നും മടക്കി വാങ്ങിത്തരാം. അതിനെയും കൊണ്ട് നിന്റെ ഗണാചാരി ഓടിപ്പോകുകയാണ്.”

പെട്ടെന്ന് ഭീമദാസൻ ചാടി നില്ക്കുകയാണ്. അടുത്തുനിന്ന ഒരു കുതിരയുടെ പുറത്തിരുന്ന് ഒരാളിന്റെ പക്കൽനിന്നു കത്തം പിടിച്ചുവാങ്ങി നാലുപുറം കണ്ണോടിച്ചുകൊണ്ട് ഭീമദാസൻ അലറി. “എവിടെ ഭൂത പിശാചുക്കളുടെ ഗണാചാരി? എന്റെ കോഴിയെവിടെ?”

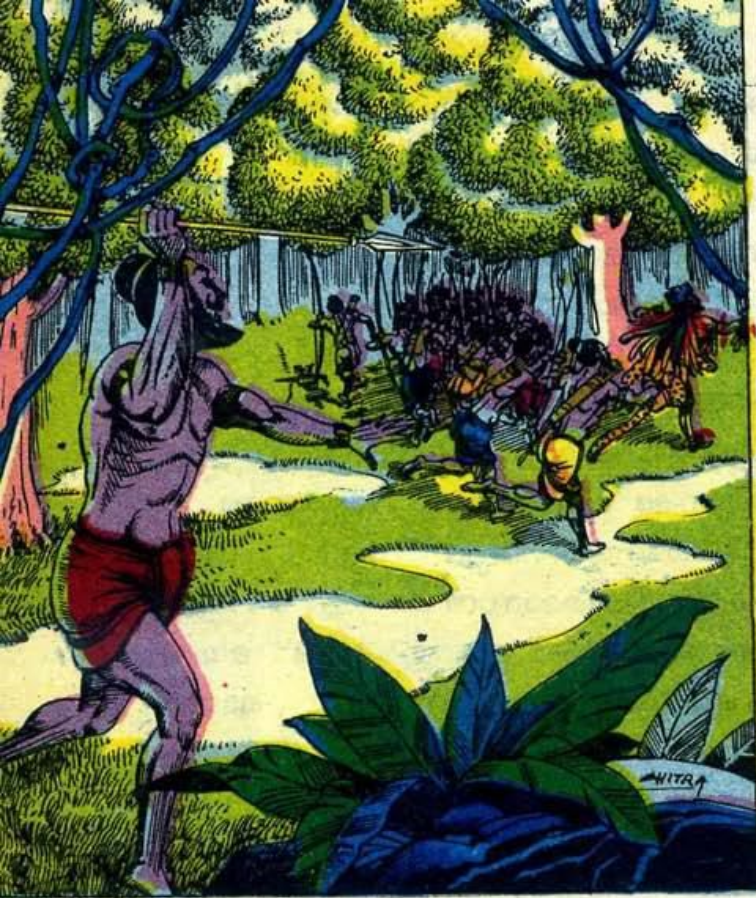
സത്വം ഭീമദാസന്റെ തോളിൽ തട്ടിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു “ഭീമദാസാ, നിനക്കു കണ്ണു കണ്ടുകൂടെ? നോക്കൂ, നിന്റെ അടുക്കൽ നിൽക്കുന്നതാരാണെന്ന്? നിന്റെ ഗണാചാരി തന്നെയാണ്.”

സത്വത്തിന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ ഭീമദാസൻ വീണ്ടും മറു വേദന്മാരെ നോക്കി. അവരുടെ മുമ്പിൽ ആലിലപോലെ വിറച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന ഗണാചാരി അവന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. പെട്ടെന്ന് വീണ്ടും ജയശീലൻ പറഞ്ഞ കാട്ടുകോഴിയെപ്പറ്റി അവൻ ഓർമ്മ വന്നു.

“മകരകേതു നൽകിയ കാട്ടുകോഴി എവിടെ? നീ എവിടെ ഒളിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നു? ഗണാചാരി, മര്യാദക്ക് എന്റെ കാട്ടുകോഴിയെ തിരിച്ചുതന്നേക്കൂ! എന്നിങ്ങനെ വിശക്കുന്നു.... വിശക്കുന്നു....ഒട്ടും!” എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട് ഭീമദാസൻ കന്തവും പൊക്കിക്കൊണ്ട് ഓടി. ഇതു കണ്ട് ഭയന്ന ഗണാചാരി തിരിഞ്ഞു ഓടാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞ “എടാ നിന്റെ ശരീരത്തിൽ പിശാചു കയറിയിരിക്കുന്നു. പൂച്ചമത്രം ജപിച്ചാൽ മാത്രമേ അതു മാറുകയുള്ളൂ.” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഓടിയ ഗണാ

ചാരി അവന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. പെട്ടെന്ന് വീണ്ടും ജയശീലൻ പറഞ്ഞ കാട്ടുകോഴിയെപ്പറ്റി അവൻ ഓർമ്മ വന്നു.

ചാരി തിരിഞ്ഞു നോക്കിയതേയില്ല. മറ്റുള്ള വേടന്മാരും അവന്റെ പിന്നാലെ ഓടാൻ തുടങ്ങി.

“ജയശീലാ, നാം രക്ഷപ്പെട്ടു. ഈ വേടന്മാരുടെ ശല്യത്തിൽനിന്നും മോചനം ലഭിച്ചു” എന്നു പറഞ്ഞു സത്വം ആത്മ ചിരിച്ചു.

ഓടുന്ന ഗണാചാരിയെയും അയാളെ പിന്തുടരുന്ന ഭീമദാസനെയും കണ്ടു ജയശീലൻ പറഞ്ഞു “സത്വം! ഈ കഴപ്പത്തിനെല്ലാം കാരണം നിങ്ങളാണ്. കാട്ടിൽ പക്ഷിയെയും മൃഗത്തിനെയും കൊന്നുതിന്നു വയറുനിറക്കുന്ന ഒരു വേടനെ ‘ഭീമദാസ’നാക്കി അവനിൽ അഹങ്കാരം ഉണ്ടാക്കി.”

“ജയശീല, നിങ്ങൾ പറയുന്നതിൽ സത്യമില്ലെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നില്ല.

എന്നാൽ ഗണാചാരി ഈ അറിവില്ലാത്ത കൂട്ടരെ ഇനി ചൂഷണം ചെയ്യുകയില്ലല്ലോ? ഇനി ഒരിക്കലും ഇവർ നമ്മേ ശല്യം ചെയ്യാൻ വരികയുമില്ല.” സത്വം അറിയിച്ചു.

“മഹാശയാ, നമുക്ക് പുറപ്പെടാമോ?” കതിരപ്പട നേതാവു ചോദിച്ചു.

“ശരി നമുക്ക് പുറപ്പെടാം.” ജയശീലൻ പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടു വൈദ്യനോടും നാരായണനോടുമായി പറഞ്ഞു “നിങ്ങൾ മുമ്പേ നടന്നു ഞങ്ങൾക്കു വഴി കാണിച്ചുതരിക. നിങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിൽ മന്ത്രി താവളം മടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് കേട്ടല്ലോ?”

“അദ്ദേഹം ഗ്രാമത്തിനു വെളിയിലുള്ള പർവ്വതക്കുളത്തിനരികിൽ താവളം മടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. താങ്കളെ വനത്തിലെവിടെയെങ്കിലും കണ്ടാൽ നേരെ അവിടെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു ചെല്ലാൻ ഞങ്ങളോട് നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്.” കതിരപ്പടയുടെ നേതാവു പറഞ്ഞു.

ജയശീലൻ വൈദ്യനെയും നാരായണനെയും അരികിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു “നിങ്ങൾ ഇതെല്ലാം കേട്ടല്ലോ?”

“അതെന്തെ, എല്ലാം കേട്ടു. ഈ മകരകേതുവിന്റെ ചികിത്സ മന്ത്രിയുടെ മുമ്പിൽ വച്ചു ചെയ്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശംസക്കു പാത്രമാകണം.” വൈദ്യൻ അറിയിച്ചു.

“വൈദ്യാ നിങ്ങൾ പറയുന്നതു ശരിയാണ്. മകരകേതുവിന്റെ ശസ്ത്രക്രിയ വിജയിച്ചാൽ രാജാവു നി

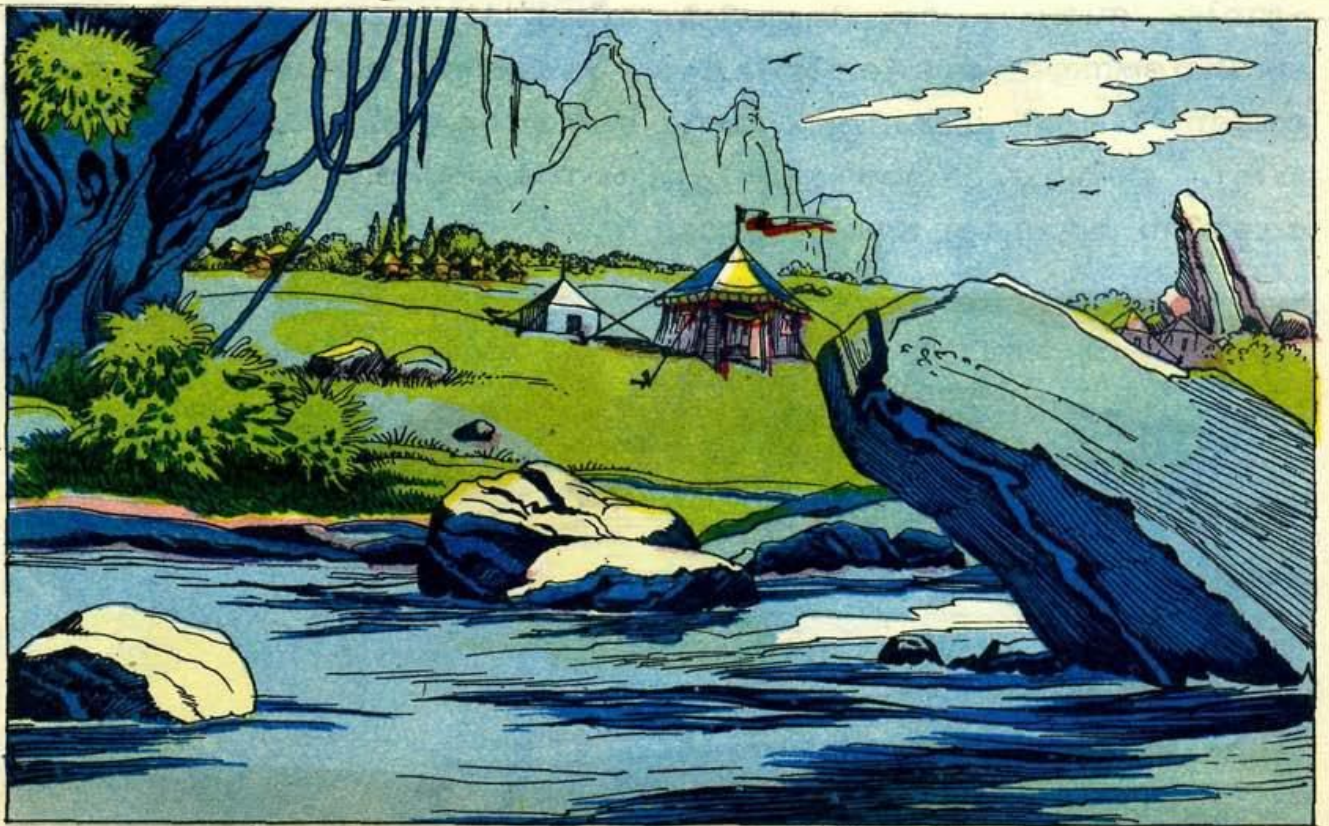
ങ്ങൾക്ക് ദർബാർ വൈദ്യപദം നല്കി
യേക്കും. നിങ്ങൾക്കെന്തു തോന്നുന്നു?"
നാരായണൻ സന്തോഷത്തോടെ
പറഞ്ഞു.

"പദവിയുടെ കാര്യമൊന്നും ഞാൻ
പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ ശത്രുക്കിയ
ചെയ്ത് നിങ്ങൾ മകരകേതുവിന്റെ
പ്രാണൻ രക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ 'മന്ത്രി
നിങ്ങളുടെ തല അടുത്തുള്ള കളത്തിൽ
വെട്ടിയിടുമെന്നത്' നിശ്ചയമാണ്.
ഓർമ്മയിരിക്കട്ടെ!" ജയശീലൻ മുന്ന
റിയിപ്പു നൽകി.

"ആ ജോലി പ്രധാനമന്ത്രി എന്നെ
ഏല്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ മന്ത്രോച്ചാരണം
കൊണ്ട് ഞാനിവരെ രണ്ടുപേരെയും
മഹാകാലൻ ബലിനൽകിയേനെ!"
സത്യം ചൊല്ലി. "വാദപ്രതി
വാദങ്ങളെല്ലാം നിറുത്തിയിട്ടു നടക്കു

വിൻ! "ജയശീലൻ കയർത്തു.
ഏകദേശം അരമണിക്കൂർ നടന്ന
പ്പോൾ അവർ പൂർത്തകളത്തിനരി
കിൽ താവളമടിച്ചിരുന്ന മന്ത്രിയുടെ
കൂടാരത്തിനടുത്തെത്തി. മന്ത്രി ധർമ്മ
മിത്രൻ എല്ലാവരെയും ഒന്നു നോക്കി
യിട്ടു ജയശീലനോടു സാദരം പറഞ്ഞു
"നിങ്ങൾ രാജകുമാരനെയും രാജ
കുമാരിയെയും അപഹരിച്ചുവെന്ന
ബന്ധിച്ചു. രാജാവിന്റെ പേരിൽ
ഞാൻ നിങ്ങളെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.
രാജകുമാരനെയും രാജകുമാരിയെയും
ഇവൻ എവിടെയാണ് ഒളിച്ചു വെച്ചി
രിക്കുന്നത്?" മകരകേതുവിനെ
നോക്കിയിട്ടു മന്ത്രി ജയശീലനോടു
ചോദിച്ചു.

ജയശീലൻ മന്ത്രിയെ സകല വിവര
ങ്ങളും അറിയിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു "മഹാ

ശയാ, ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്ത് ആദ്യം മകരകേതുവിനെ മരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാം. അതിനുശേഷം നമുക്ക് വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കാം..”

“ശരി, അങ്ങനെ ചെയ്യാം. അവനെക്കൊണ്ട് സത്യം പറയിപ്പിക്കുവാൻ നാം നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം തന്നെ പരാജയപ്പെട്ടു. രാജഭടന്മാരെ വിട്ട് അവന്റെ രഹസ്യസങ്കേതം കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും പറ്റിയില്ല. അവൻ നമ്മുടെ പിടിയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ നമ്മുടെ സേനാനായകന്മാരെ അയക്കുക. നിശ്ചയമായും അവൻ നമ്മുടെ പിടിയിൽപെടും. ദേഹോപദ്രവം ചെയ്യാതെ അവനെ നാം ബന്ധനസ്ഥനാക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ രാജകുമാരനും രാജകുമാരിയും നമ്മുടെ കൈവശം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. എന്നിട്ടും സത്യം പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അവനെ ആനയുടെ കാലിനടിയിലിട്ടു ഉരുട്ടണം.” മന്ത്രി ധർമ്മിത്രൻ അറിയിച്ചു. ഇതെല്ലാം വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടുനിന്ന മകരകേതു ജയശീലനോടു

പറഞ്ഞു “ജയശീലൻ, ജലവീരൻ ജലം കുടിച്ചിട്ടു കറെ ദിവസങ്ങളായി. ഈ വിശാലമായ കുളത്തിലിറങ്ങി ജലം കുടിക്കട്ടേ!”

“ആകട്ടേ! എന്നാൽ ഞാനും സത്യാവും നിങ്ങളോടൊപ്പം ആനപ്പുറത്തിരിക്കുന്നതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ കബളിപ്പിച്ചാലോ?” എന്നു പറഞ്ഞ് ജയശീലനും സത്യാവും ആനപ്പുറത്തു കയറിയിരുന്നു.

മകരകേതു ജലവീരനെ കുളത്തിലിറക്കി. ആഴമുള്ളിടത്തു് കൊണ്ടു പോയിട്ടു പറഞ്ഞു “ജയശീല! എന്റെ മരണം നിശ്ചയമാണ്. അല്ലനേരം നിശ്ശബ്ദനായിരുന്ന ശേഷം “മായാതടാകേശ്വരൻ വിജയിക്കട്ടേ!” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ജലവീരനോടു് നിർദ്ദേശിച്ച “ജലവീരാ, ജലത്തിൽ മുങ്ങി മുമ്പോട്ടു നീങ്ങു!”

പെട്ടെന്നു് ജയശീലനെയും സത്യാത്തെയുംകൊണ്ടു് മകരകേതു ജലവീരനെ കുളത്തിൽ ആഴത്തിൽ മുക്കി.

[തുടരും]

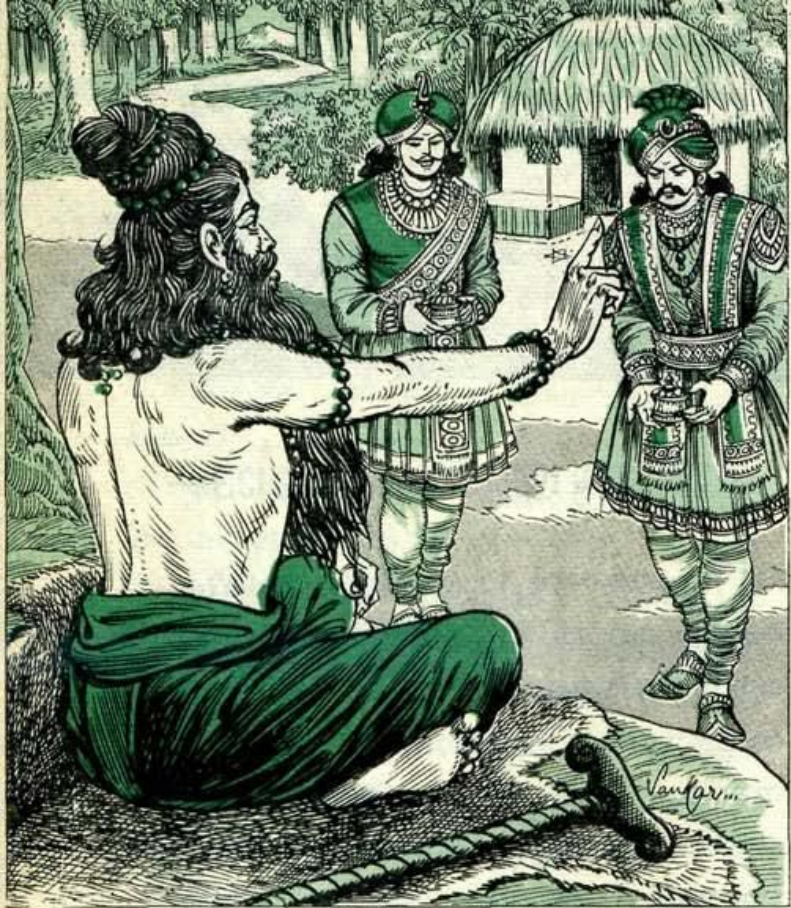

സന്യാസിന്റെ പക്ഷാവാദം

വിക്രമാർക്കൻ മരത്തിനു സമീപം ചെന്നു മരത്തിൽ കയറി ശവമിറക്കി തോളിലിട്ടുകൊണ്ട് പതിവുപോലെ നിശ്ശബ്ദനായി ശ്ശശാനം ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. അപ്പോൾ ശവത്തിലിരുന്ന വേതാളം ഇപ്രകാരം അറിയിച്ചു “രാജൻ, അങ്ങ് ആർക്കു വേണ്ടി യാണിത്രയും കഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. എന്നാൽ സകല ആഗ്രഹങ്ങളും കൈവെടിഞ്ഞു പർവ്വതങ്ങളിലോ വനങ്ങളിലോ തപസ്സു ചെയ്യുന്ന സന്യാസിമാർപോലും ചില കാര്യങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്തമനോഭാവം കാണിക്കുന്നു. ഇതിനാലാണെന്നായി ജ്ഞാനശേഖരന്റെ കഥ ഞാൻ പറയാം. മനഃക്ലേശം മാറാനായി കഥ കേൾക്കൂ!”

വേതാളം ഇപ്രകാരം തുടർന്ന് “വളരെയധികം വഷ്ടങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള കഥയാണ്. ധനവർമ്മനും ധീരവർമ്മനും അടുത്തടുത്തുള്ള രണ്ട് രാജ്യങ്ങളിലെ

വേതാളകഥകൾ

രാജാക്കന്മാരായിരുന്നു. രണ്ടു രാജ്യങ്ങൾക്കുമിടയിലുള്ള വനത്തിൽ ഒരു ആശ്രമം പണി ചെയ്ത് ജ്ഞാനശേഖരൻ എന്ന ഒരു മുനിവരൻ തപസ്സു ചെയ്യുകയായിരുന്നു. രണ്ടു രാജാക്കന്മാരും ചില വിഷമഘട്ടങ്ങളിൽ മുനിയെ സമീപിച്ച് തങ്ങളുടെ വൈഷമ്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു പരിഹാരമാഗ്ഗം ആരായുക പതിവായിരുന്നു.

ഒരു വഷം മഴ പെയ്യാതെ നാട്ടിൽ ക്ഷാമം പരന്നു. ക്ഷാമത്തിൽനിന്നും ജനങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ മാർഗ്ഗമന്വേഷിച്ചുകൊണ്ട് ധീരവർമ്മനും ധനവർമ്മനും മുനിയുടെയടുക്കലെത്തി.

ജ്ഞാനശേഖരൻ രണ്ടുപേരുടെയും പ്രശ്നങ്ങൾ സശ്രദ്ധം കേട്ടശേഷം പറഞ്ഞു “മക്കളേ! ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു്

രണ്ടു ദന്തപ്പെട്ടികൾ നൽകാം. എന്തെങ്കിലും പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് പരിഹാരം കണ്ടെത്താൻ കഴിയാതെ വന്നാൽ ഈ പെട്ടി തുറന്നു നോക്കിയാൽ പരിഹാരമാഗ്ഗം അതിലുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ പെട്ടിയിൽ കാണുന്നത് മനസ്സിലാക്കാൻ നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിശക്തിയുപയോഗിച്ചാലേ സാധിക്കൂ! വേറൊരു കാര്യം, നിസ്സാരകാര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ഈ പെട്ടികളുടെ സഹായം തേടരുത്. എന്റെ ഉപദേശങ്ങൾക്കു് വിരുദ്ധമായി നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നാൽ അറിഞ്ഞാൽ പെട്ടികൾ ഞാൻ തിരികെ വാങ്ങും. ഞാനല്ലനേരം ധ്യാനത്തിൽ മുഴുകാൻ പോകുകയാണ്. എന്നെ ആരും ഉപദ്രവിക്കരുത്.” എന്നു പറഞ്ഞു രണ്ടു രാജാക്കന്മാർക്കും രണ്ടു ദന്തപ്പെട്ടികൾ നൽകിയിട്ടു് അദ്ദേഹം കണ്ണടച്ച ധ്യാനനിരതനായി. രാജാവു പെട്ടികൾ എടുത്തുകൊണ്ടു് അവരവരുടെ രാജ്യങ്ങളിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

ധനവർമ്മൻ വ്യാപാരികളെയും മറ്റു പ്രമുഖരെയും വിളിച്ചുകൂട്ടി പരിഹാരമാഗ്ഗത്തിനായി ചർച്ചകൾ നടത്തി. എന്നാൽ ഒരുപായവും കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ രാജാവു് ജ്ഞാനശേഖരന്റെ പെട്ടി തുറന്നു. അതിനുള്ളിൽ ധാരാളം ധനം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ധനംകൊണ്ടു് അന്യ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും ധാന്യം വാങ്ങി ജനങ്ങൾക്കു് വിതരണം ചെയ്തു. ജനങ്ങൾ ക്ഷാമമെന്നൊന്നെന്നു പോലും അ

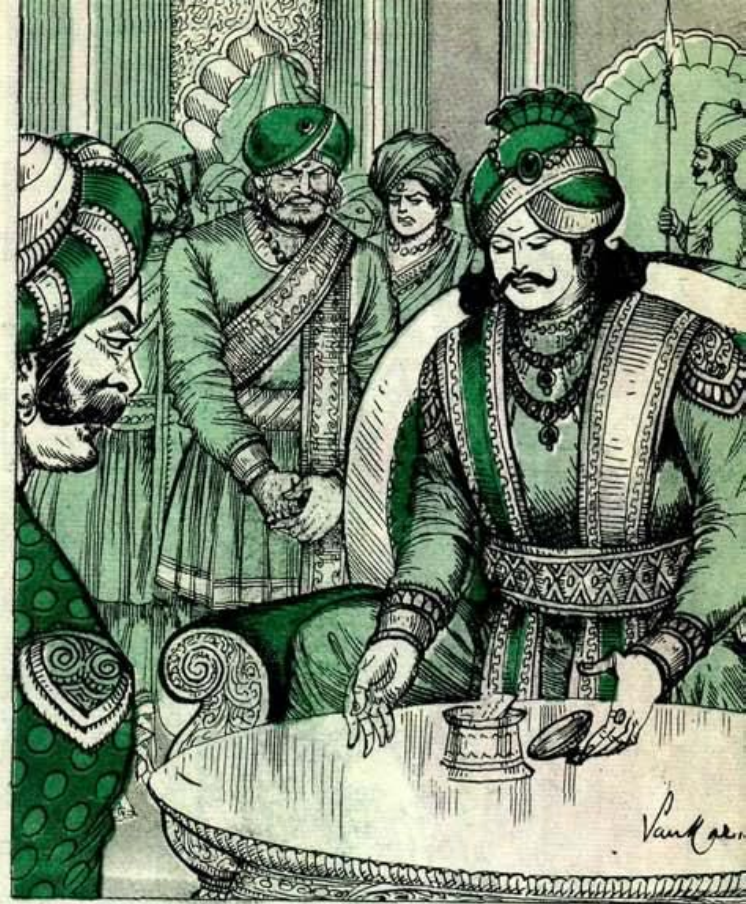
റിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ ധീരവർമ്മൻ ക്ഷാമം നേരിടാനായി ചില ഉപായങ്ങൾ കണ്ടെത്തി. ആ ഉപായങ്ങൾ ഫലിച്ചില്ലെങ്കിൽ മാത്രം പെട്ടിയുടെ സഹായം തേടാമെന്നദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. ആദ്യമായി തന്റെ രാജ്യത്തിൽനിന്നും ധാന്യങ്ങൾ കയറ്റുമതി ചെയ്യുന്നത് നിറുത്തലാക്കി. വ്യാപാരികളുടെ അടുക്കൽനിന്നും കഴിയുന്നത്ര ധാന്യം സക്കാർ വാങ്ങി. ജനങ്ങൾക്കു ചെറുതായി ക്ലേശിക്കേണ്ടിവന്നെങ്കിലും പട്ടിണിമരണത്തിൽനിന്നും ജനങ്ങൾ രക്ഷപ്പെട്ടു.

താൻ ധീരവർമ്മനെക്കാൾ വളരെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം വിഷമപ്രശ്നം നേരിട്ടുവെന്ന അഹങ്കാരം ധനവർമ്മനുണ്ടായി. അദ്ദേഹം തന്റെ മന്ത്രിമാരെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു “മറ്റു രാജ്യങ്ങളെക്കാൾ നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക, സാമൂഹ്യനിലവാരം ഉയർത്താൻ മറ്റാരും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത എന്തെങ്കിലും ഒരു വഴി കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.” മുമ്പി നൽകിയ പെട്ടി വീണ്ടും തുറന്നു നോക്കിയാൽ മതിയെന്നു എല്ലാവരും ഉപദേശിച്ചു.

രാജാ ധനവർമ്മൻ പെട്ടി തുറന്നു നോക്കി. അതിൽ ഒരു കുറിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ “കാത്തിരുന്ന് നോക്കൂ!” എന്നു എഴുതിയിരുന്നു.

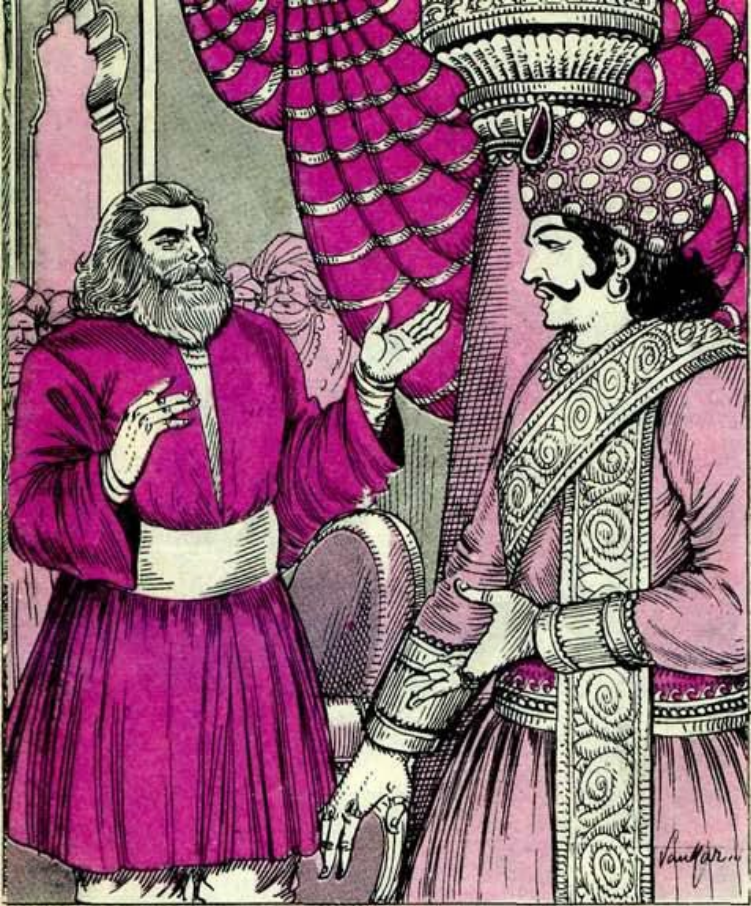
കുറെ ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ദൂരദേശത്തിൽനിന്നും ഒരു ജ്ഞാനി ധനവർമ്മനെ മുഖം കാണിക്കാൻ ചെന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു “മഹാരാജൻ,

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

എന്റെയടുക്കൽ ഒരു യന്ത്രമുണ്ട്. അതിന്റെ സഹായത്താൽ ഭൂഗർഭത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ധാതുക്കളെ കണ്ടു പിടിക്കാൻ സാധിക്കും. അപ്രകാരം അങ്ങയുടെ രാജ്യം ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമാക്കാം. എന്നാൽ ഒരു നിബന്ധനയ്ക്കു അങ്ങ് വിധേയനാകേണ്ടിവരും. അങ്ങ് ഭൂമിക്കടിയിൽനിന്നും എടുക്കുന്ന ധാതുക്കളിൽ പകുതി എനിക്ക് നൽകണം.”

ധനവർമ്മൻ ഈ നിബന്ധനയ്ക്കു വഴങ്ങി. ജ്ഞാനിയുടെ സഹായത്താൽ വളരെയധികം സ്വർണം, വെള്ളി, ചെമ്പു എന്നീ വിലപിടിപ്പുള്ള വസ്തുക്കൾ രാജാവിനു ലഭിച്ചു. അവയിൽ പകുതിഭാഗം അദ്ദേഹം ജ്ഞാനിക്കു നൽകുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങനെ ധനവർമ്മൻ സാമ്പത്തികമായി തന്റെ രാജ്യത്തെ ഉച്ചകോടിയിലെത്തിച്ചു.

ഈ വിവരമറിഞ്ഞു, ധീരവർമ്മന്റെ മന്ത്രിമാർ, പെട്ടിയുടെ സഹായം തേടി രാജ്യത്തെ അഭിവൃദ്ധിയിലാക്കാൻ രാജാവിനെ ഉപദേശിച്ചു. എന്നാൽ രാജാവു അതനുസരിച്ചില്ല.

കുറെ ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ജ്ഞാനി ധീരവർമ്മന്റെ അടുക്കലെത്തി, ധനവർമ്മൻ നൽകിയ ഉപദേശം നൽകി.

ഉടനെ ധീരവർമ്മൻ ജ്ഞാനിയോടു പറഞ്ഞു “അങ്ങ് അങ്ങയുടെ യന്ത്രം എനിക്കു വില്ലാൻ തയ്യാറുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ അതു വാങ്ങാം. അതല്ലാതെ അങ്ങയുടെ യന്ത്രത്തിന്റെ സഹായ

ത്താൽ എന്റെ രാജ്യത്തിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന സമ്പത്തിന്റെ പകുതി അങ്ങക്കു നൽകാൻ സാധ്യമല്ല.”

“ഈ ലോകത്തിൽ എനിക്കു മാത്രമേ ഈ യന്ത്രം നിമ്മിക്കാൻ സാധിക്കൂ! ഇതാങ്ങ് വില്ലാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമില്ല. എന്റെ നിബന്ധനക്കു അങ്ങ് തയ്യാറല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു് വേറെ എന്തെങ്കിലും വഴി ഉപയോഗിച്ചു ഭൂമിക്കടിയിൽനിന്നും സമ്പത്തു എടുക്കാൻ അങ്ങക്കു പതിനഞ്ചു വഷം വേണ്ടിവരും. ധനവർമ്മന്റെ ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമായ രാജ്യത്തോടുകിടന്നില്ലാൻ അങ്ങക്കു സാധ്യമല്ലാതെ വരും.” എന്നു പറഞ്ഞു ജ്ഞാനി അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ടു.

വളരെ മാസങ്ങൾക്കുശേഷം ജ്ഞാനി ശേഖരൻ സമാധിയിൽനിന്നും വെളിയിൽ വന്നു. അദ്ദേഹം രണ്ടു രാജ്യങ്ങളുടെയും സ്ഥിതി അറിയാൻ പുറപ്പെട്ടു. ധീരവർമ്മൻ ജ്ഞാനശേഖരനോടു, ക്ഷാമത്തിൽനിന്നും രാജ്യത്തെ രക്ഷിക്കാൻ താന്നെടുത്ത നടപടിയെ വിവരിച്ചിട്ടു ഭന്തപ്പെട്ടി താൻ ഒരു പ്രാവശ്യം പോലും ഉപയോഗിച്ചില്ലെന്ന വിവരം അറിയിച്ചു.

ധനവർമ്മൻ ജ്ഞാനശേഖരനോടു പെട്ടിയുടെ സഹായത്താൽ, താന്നെല്ലാം അഭിവൃദ്ധി രാജ്യത്തിനു വരുത്തിയെന്ന വിവരങ്ങൾ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. ജ്ഞാനശേഖരൻ ധീരവർമ്മൻ നൽകിയ പെട്ടി തിരികെ വാങ്ങാതെ ധനവർമ്മൻ നൽകിയ പെട്ടി മാത്രം മടക്കി വാങ്ങി സ്ഥലവിട്ടു.

വേതാളം ഇപ്രകാരം കഥ പറഞ്ഞു അവസാനിപ്പിച്ചശേഷം ചോദിച്ചു “രാജൻ, ജ്ഞാനശേഖരന്റെ പെരുമാറ്റത്തിനുള്ള കാരണമെന്താണ്? ധീരവർമ്മനോടു ജ്ഞാനശേഖരൻ കാണിച്ച വ്യത്യാസത്തിനു കാരണം? ധനവർമ്മനു മേലാൽ പെട്ടികൊണ്ടുള്ള ആവശ്യമൊന്നുമില്ലെന്നു കരുതിയാണോ തിരികെ വാങ്ങിയത്? ഈ സംശയങ്ങൾക്കറിഞ്ഞു വെച്ചുകൊണ്ടു മറുപടി പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ തല തെറിച്ചുപോകും.”

ഉടനെ വിക്രമാർക്കൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു “ജ്ഞാനശേഖരൻ ധനവർമ്മനിൽനിന്നും പെട്ടി തിരികെ വാങ്ങിയത് അയാൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള രണ്ടു നിബന്ധനകളും ലംഘിച്ചതുകൊണ്ടാണ്. ക്ഷാമം നിമിത്തം ജനങ്ങൾ കഷ്ടതയനുഭവിക്കുമെങ്കിലും ആഹാരസാധനങ്ങൾ എങ്ങനെ മിതമായി വ്യയം ചെയ്യണമെന്ന് അവർ പഠിക്കും. എന്നാൽ ക്ഷാമമെന്താണെന്നുപോലും ജനങ്ങളെ അറിയിക്കാതെ ധനവർമ്മൻ പെട്ടി തുറന്നു ധനം

പ്രാപ്തമാക്കി ആവശ്യത്തിലധികം ധാന്യം പുറത്തുനിന്നും വാങ്ങി ജനങ്ങൾക്കു വിതരണം ചെയ്തു. ജനങ്ങൾ ധാന്യത്തിന്റെ വിലയറിയാതെ ചിലവാക്കി. ഇത് ഭാവിയിൽ ജനങ്ങളെ ദുരിതമനുഭവിക്കാൻ ഇടയാക്കും. ഭൂമിക്കടിയിലുള്ള സമ്പത്തു യന്ത്രസഹായത്താൽ മുഴുവനും പുറത്തെടുത്തിനാൽ ഭാവി തലമുറക്ക് ഒന്നും തന്നെ ലഭിക്കാതെയൊക്കും. അങ്ങനെ ജനങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ധനവർമ്മൻ അവർക്കു ദ്രോഹം ചെയ്യുകയാണ് ചെയ്തത്. എന്നാൽ ധീരവർമ്മൻ അതല്ല ചെയ്തത്. തന്നെക്കൊണ്ടു സാധിക്കാത്ത പ്രശ്നങ്ങൾക്കു മാത്രം പെട്ടിയുടെ സഹായം തേടാമെന്നു കരുതി കാത്തിരുന്നു. പെട്ടിയെ ദുരുപയോഗം ചെയ്യാതെ ജ്ഞാനശേഖരന്റെ നിബന്ധനകൾ വഴങ്ങി ജീവിച്ചു. അതാണ് ധീരവർമ്മന്റെ പക്കൽനിന്നു പെട്ടി മടക്കി വാങ്ങാത്തത്.” രാജാവിന്റെ മറുപടി കേട്ടു വേതാളം ശവത്തോടെ മറഞ്ഞു വീണ്ടും മരത്തിൽ തൊങ്ങിക്കിടന്നു. [സങ്കല്പം]

ബുദ്ധിമാനായ സേവകൻ

ഒരു ധനികൻ തന്റെ പുത്രിയുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചു. ധനികൻ പട്ടണത്തിലുള്ള ഒരു വൈരവ്യാപാരിക്ക് അയ്യായിരം രൂപ നല്കി ഒരു ആരേണം തീക്കാൻ ഏർപ്പാട് ചെയ്തു. വിവാഹ ദിവസം അടുത്തു. പട്ടണത്തിൽനിന്നും ഗ്രാമത്തിലേക്കുള്ള വഴിമധ്യേ ഒരു വനമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ കൊള്ളക്കാരുടെ ശല്യമുണ്ടെന്ന വിവരം ധനികൻ അറിയാം.

ആരേണം എങ്ങനെയാണു കൊണ്ടുവരിക എന്ന പ്രശ്നത്തിലായി ധനികൻ. അപ്പോൾ ചന്ദ്രശേഖരനെന്ന ഒരു സേവകൻ പട്ടണത്തിൽനിന്നും ആരേണം വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരാനുവന്നു. ചന്ദ്രശേഖരൻ വിശ്വസ്ഥനും സമർത്ഥനുമായതിനാൽ ധനികൻ സമ്മതിച്ചു.

ചന്ദ്രശേഖരൻ വനത്തിൽകൂടി പോകുമ്പോൾ നാലു കൊള്ളക്കാർ വന്ന് അവനെ വളഞ്ഞു. തന്റെ കൈയിൽ ഇപ്പോൾ ഒന്നുമില്ലെന്നും മടങ്ങിവരുമ്പോൾ പത്തായിരം വില മതിപ്പുള്ള ആരേണവും കൊണ്ടുവരുന്നതെന്നും അവൻ അവരെ അറിയിച്ചു. കള്ളന്മാർ ചന്ദ്രശേഖരനെ വിട്ടയച്ചു.

അടുത്തദിവസം ചന്ദ്രശേഖരൻ പട്ടണത്തിൽനിന്നും മടങ്ങിവരുമ്പോൾ കള്ളന്മാർ വീണ്ടും അവനെ തടുത്തുനിറുത്തി ചോദിച്ചു. “എന്താ ആരേണം എവിടെ? എടുക്കു വേഗം.”

ചന്ദ്രശേഖരൻ മറുപടി പറഞ്ഞു “വഴിയിൽ കള്ളന്മാർ തട്ടിയെടുക്കുമെന്നു പറഞ്ഞു വ്യാപാരി ആരേണം എന്റെ കൈയിൽ തന്നെയുണ്ടില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങൾ നാലഞ്ചുപേരുമായി എന്നോടൊപ്പം വരാമെങ്കിൽ വ്യാപാരിയുടെ അടുക്കൽനിന്നും ആരേണം വാങ്ങാം.”

കള്ളന്മാർ വളരെ സന്തോഷപൂർവ്വം ചന്ദ്രശേഖരന്റെയടുത്തു പട്ടണത്തിൽ മടങ്ങിപ്പോയി. കൃത്യസമയത്തിന്, ഏർപ്പാട് ചെയ്തതനുസരിച്ചു കാവൽ ഭടന്മാർ അവരെ പിടികൂടി കാരാഗൃഹത്തിലടച്ചു. —പ്രിയ.

സേനാപതിയുടെ ഭാഗ്യം

“മഹാരാജൻ! നമ്മുടെ സേനാപതി വിക്രമനാണ്, പന്നയുടെ രാജാവിനെ പരാജയപ്പെടുത്തി തടവുകാരനാക്കി നഗരത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്” രഹസ്യഭേന്ദാർ മഹാരാജാവായ ജയന്തനെ അറിയിച്ചു.

സന്തുഷ്ടനായ ജയന്തൻ ഉടനെ നിർദ്ദേശം നൽകി “നഗരത്തിൽ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും ജയഭേരി മുഴങ്ങട്ടെ.”

“മഹാരാജൻ! എന്നാൽ ഒരു കാര്യം! അങ്ങയോട് എങ്ങനെയാണത്ര പറയുക?” ഭൂതന്മാർ പരുങ്ങി.

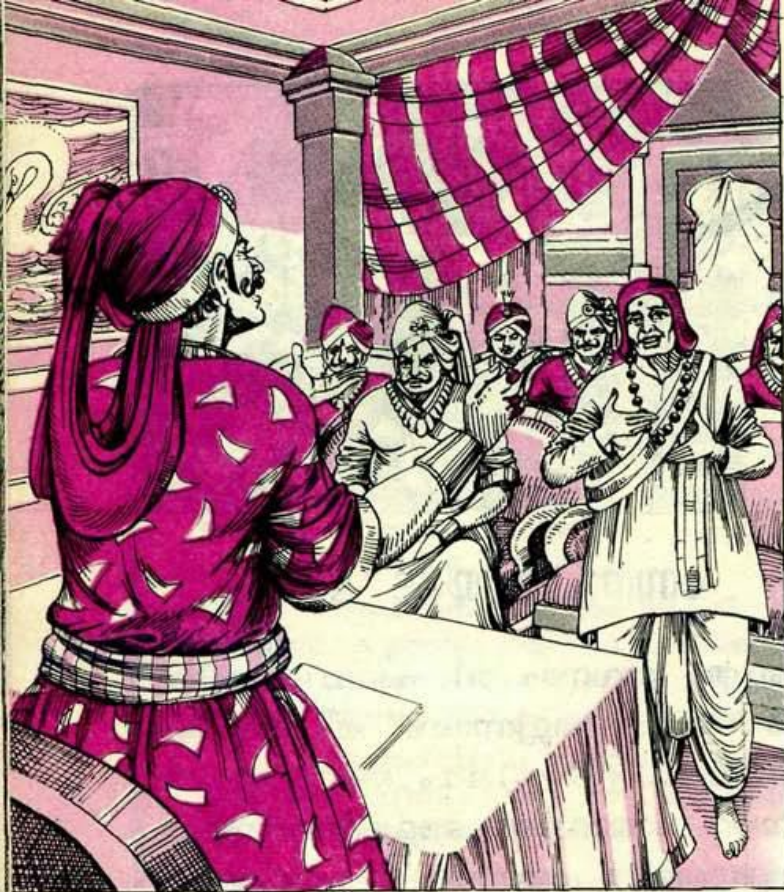
“എന്താണ്? ഭയപ്പെടാതെ പറയൂ!” രാജാവു ആജ്ഞാപിച്ചു.

“യുദ്ധത്തിൽ സേനാപതിയുടെ ഇടതു കൈയിലെ നടുവിരൽ മുറിഞ്ഞു പോയി” ഭൂതന്മാർ അറിയിച്ചു.

ജയന്തൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. മഹാവിരനും സാഹസികനുമായ സേനാപതി ഇനി പദവിയിൽ തുടരാൻ സാധ്യമല്ലാതെ വരികയോ! അംഗഹീനമുള്ള

ആരും സേനാപതി പദവിയിലിരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണ് ആ നാട്ടിലെ നിയമം. ഈ നിയമം തന്നെ അങ്ങേയറ്റം രാജാവിനെ അലട്ടുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. രാജ്യത്തിനു അഭിമാനമായിരുന്നു. വിക്രമജിത് ആ പദവി അർഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് താൻ സമാധാനമായി പദവിയിലിരിക്കുന്നതെന്നും ജയന്തനു അറിയാമായിരുന്നു. അയാൾ ആ പദവിയിൽ നിന്നും വിരമിക്കേണ്ടിവന്നാൽ അത് നിശ്ചയമായും ജയന്തന് ഒരാലാതം തന്നെയാണ്. ഈ ചിന്തയിൽ മുഴുകിയ ജയന്തന് വിജയാഘോഷങ്ങളിൽ ഉത്സാഹമില്ലാത്തവനായി കാണപ്പെട്ടു.

വിക്രമൻ, ജയന്തൻ, പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ പുത്രൻ എന്നീ മൂന്നുപേരും ബാല്യകാല സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. പിതാവിന്റെ മരണശേഷം ജയന്തൻ രാജാവായതും വിക്രമൻ അയാളുടെ പി

രാവിന്റെ സേനാപതി സ്ഥാനം അലങ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ദുഃഖത്തിലായ ജയന്തൻ മാനസിക അസ്വസ്ഥതകാരണം രോഗശയ്യയിലായി. രാജ്യകാര്യങ്ങളെല്ലാം പ്രധാനമന്ത്രിയെ എല്പിച്ചിട്ട് രാജാവ് സദാ അന്തഃപുരത്തിൽ തന്നെ കഴിഞ്ഞു കൂടി. വിക്രമൻ പദവിയിലില്ലെന്ന കണ്ട ശത്രുക്കൾ ഒരാക്രമത്തിന് തയ്യാറായാൽ എന്തു ചെയ്യും? രാജാവിനാകെ പരിഭ്രമമായി.

വിക്രമൻ രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ചിട്ടു സൂചിപ്പിച്ചു “മഹാരാജൻ, അങ്ങ് ഒന്നുകൊണ്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും അങ്ങേയ്ക്കായിത്തന്നെ സേവനമനുഷ്ഠിക്കും..” “എന്തു പ്രയോജനം വിക്രമാ? നി

ങ്ങൾക്കു സേനാപതി പദത്തിലിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ? നിയമം എന്നെ ആകെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഈ അവസ്ഥയിൽ മഹാരാജാവായി ഞാൻ തുടരുന്നതിൽ തന്നെ അർത്ഥമില്ലെന്ന സ്ഥിതിയിലാണ്!” ജയന്തൻ തന്റെ വ്യഥ അറിയിച്ചു.

വീർപ്പമുട്ടിയ രാജാവു മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീഴുകയുണ്ടായി. വൈദ്യന്മാർ ചികിത്സിച്ചു രാജാവിനെ ബോധാവസ്ഥയിൽ കൊണ്ടുവന്നു.

ഇതുകണ്ടു പ്രധാനമന്ത്രി അന്യമന്ത്രിമാരോടു പറഞ്ഞു “വിക്രമനെ സേനാപതി പദവിയിൽ വീണ്ടും കണ്ടാലേ രാജാവിന്റെ ദുഃഖം മാറുകയുള്ളൂ.”

“അതെങ്ങനെ സാധിക്കും? ഈ നിയമം നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ അനാദികാലം മുതലേ ഉള്ളതല്ലേ? വിക്രമന്റെ അപ്പപ്പനും ഈ നിയമം കാരണമല്ലേ ആ പദവിയിൽനിന്നും മാറ്റപ്പെട്ടത്! അതുപോലെ മറ്റൊരു സേനാപതിയും ഒരു കണ്ണു നഷ്ടപ്പെട്ടതിനാൽ പദവിയിൽനിന്നും വിരമിക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ വിക്രമന്റെ വേറൊരു അപ്പപ്പൻ തന്റെ ഒരു ചെവി നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടും പദവിയിൽ തുടരാൻ ഭാഗ്യവശാൽ കഴിഞ്ഞു.” നിയമമന്ത്രി അറിയിച്ചു.

“അതെങ്ങനെ?” എല്ലാവരും ഒരേ ശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു. നിയമമന്ത്രിക്ക് അതു സംബന്ധിച്ചു വലിയ

വിവരങ്ങളൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നെങ്കിലും അയാൾ പറഞ്ഞതു വാസ്തവമായിരുന്നു.

“ഈശ്വരന്റെ കൃപയാൽ ഇപ്പോഴും അങ്ങനെ സംഭവിച്ചുകൂടുന്നു ആരകണ്ടു?” രാജപുരോഹിതന്റെ വിശ്വാസം.

“എങ്കിൽ ഭഗവാനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു ഈ കാര്യം നടത്തി രാജാവിന്റെ ആരോഗ്യവും ആയുസ്സും വീണ്ടെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുക”. പ്രധാനമന്ത്രി പറഞ്ഞു.

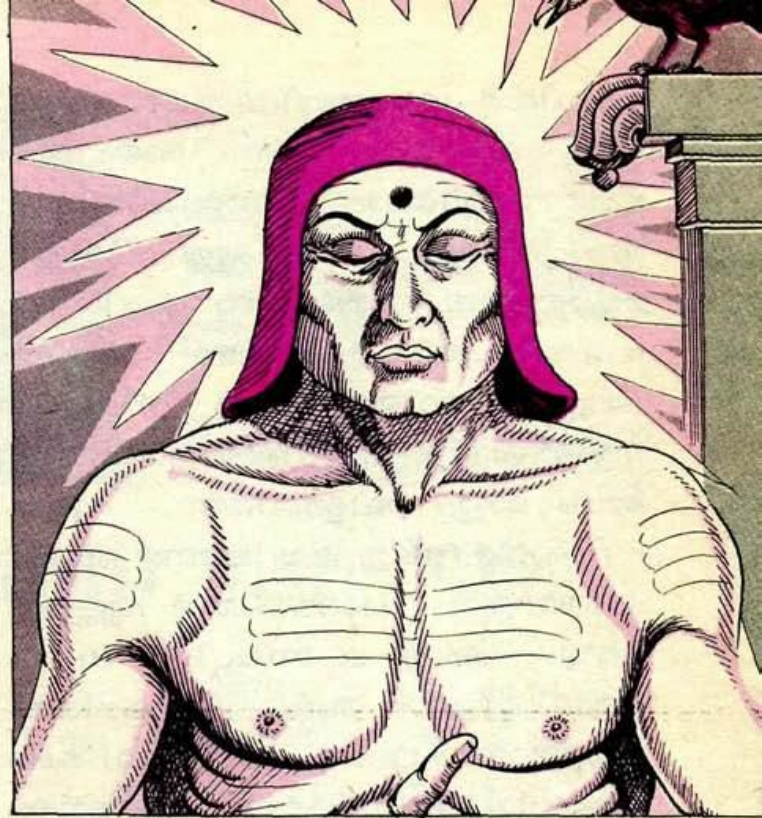
ഇതെല്ലാം കേട്ടുകൊണ്ടു്, ദർബാർ ജാലവിദ്യക്കാരനായ ഭാസ്കരൻ ഒരു മൂലയിലിരിക്കുകയായിരുന്നു. പുരോഹിതൻ ജാലവിദ്യക്കാരൻ ഭാസ്കരനെ നോക്കിയപ്പോൾ ഭാസ്കരൻ എന്തോ ആംഗ്യം കാണിച്ചു. ഈ പ്രശ്നത്തിനു് ഭാസ്കരനെക്കുറിച്ചും ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന വിശ്വാസം പുരോഹിതനുണ്ടായി.

“ശരി, ഞാൻ ഭഗവാനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു ഇതിനു് ഒരു പോംവഴിയുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. ഞാനുറപ്പുപറയുന്നില്ലെങ്കിലും എന്റെ പരമാവധി ശ്രമിക്കുന്നതാണു്” എന്നു പറഞ്ഞു പുരോഹിതൻ അവിടെനിന്നും പോയി.

ഭാസ്കരൻ പുരോഹിതനുമായി ചർച്ച ചെയ്തു് ഒരു പദ്ധതി ആവിഷ്കരിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം പുരോഹിതൻ ദർബാറിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം അറിയിച്ചു “ഞാൻ ധ്യാനത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദൃശ്യം കണ്ടു.

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

വിക്രമന്റെ നടുവിലിൽ ഒരു കാക്ക കോവിലിനുള്ളിൽ കൊത്തിക്കൊണ്ടു വന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ നോക്കിയിരിക്കെ ആ വിരൽ അല്പനേരം ഇളകി. അതിൽനിന്നും ഭഗവാൻ നമുക്കുനുകുലമാണെന്നാണു് തെളിയുന്നതു്. അങ്ങനെ വീണ്ടും വിക്രമൻ സേനാപതി പദവിയിലിരിക്കാമെന്നു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു”

“ഈ അത്ഭുതം എപ്പോൾ നടന്നു?” പ്രധാനമന്ത്രി ചോദിച്ചു.

“മഹാരാജാവു ഇന്നു വൈകുന്നേരം ക്ഷേത്രത്തിൽ വന്നാൽ സ്വയം ഇതു കാണാൻ കഴിയും..” പുരോഹിതൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അന്നു വൈകുന്നേരം രാജാവു, പ്രധാനമന്ത്രി, നഗരത്തിലെ പ്രമുഖ പൗരന്മാർ

എന്നിവർ ക്ഷേത്രത്തിലെത്തി. എല്ലാവരും ആഗതരായശേഷം രാജപുരോഹിതൻ ശ്രീകോവിലിനുള്ളിൽനിന്നും ഒരു വെള്ളിപെട്ടിയെടുത്തു പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നു. അതിന്റെ അടിയിൽ പഞ്ഞി പതിയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിനു പുറത്തു മുറിഞ്ഞവീരൻ നീലനിറത്തിൽ കാണപ്പെട്ടു. അതിന്റെ അഗ്രഭാഗം മാത്രം വെളുത്തിരുന്നു. പുരോഹിതന്റെ ഇടതു കയ്യിലാണ് പെട്ടിയിരുന്നത്. പുരോഹിതൻ എല്ലാവരെയും പെട്ടി കാണിച്ചിട്ട് ധ്യാനത്തിൽ മുഴുകി. അല്പനേരം കഴിഞ്ഞു കണ്ണുതുറന്നു പറഞ്ഞു "ഭഗവാനേ! ഭക്തവത്സലാ! കരുണാമൂർത്തേ: അങ്ങയുടെ തീരുമാനമെന്താണെന്നീയുള്ളവരെ അറിയിക്കൂ!"

പെട്ടെന്ന് പെട്ടിക്കുള്ളിലുള്ള വീരൻ നാലഞ്ചുപ്രാവശ്യം അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും അനങ്ങി. എല്ലാവരും ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ഉടനെ പുരോഹിതൻ ക്ഷേത്രക്കുളത്തിൽപോയി വീരൻ കുളത്തിൽ ഇട്ടു. കുളത്തിൽ പോകുമ്പോൾ പുരോഹിതൻ ആരെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോ

യിരുന്നില്ല. ഭാസ്കരൻ, ക്ഷേത്രത്തിനു പുറകിൽ പുരോഹിതനെയും പ്രതീക്ഷിച്ചു നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ പെട്ടെന്ന് പുരോഹിതന്റെ പക്കൽനിന്നു പെട്ടി വാങ്ങി. പുരോഹിതന്റെ ഇടതുകൈയിലെ മദ്ധ്യവീരൻ പെട്ടിയുടെ അടിയിലുള്ള ഒരു ഫോദത്തിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നു. അതിൽ നീല നിറം പൂശിയിരുന്നു എല്ലാവരും കണ്ട അനങ്ങുന്ന വീരൻ പുരോഹിതന്റെതു തന്നെയായിരുന്നു.

ഈശ്വരകൃപ വിക്രമൻ അനുകൂലം തന്നെയെന്നെല്ലാവർക്കും വിശ്വാസമായി. ഉടനെ വിക്രമൻ വീണ്ടും ബോധാവസ്ഥയിലായി മഹാരാജാ ജയന്തന്റെ സന്തോഷത്തിനതിരില്ല. വിജയാഘോഷം അതിഗംഭീരമായി കൊണ്ടാടപ്പെട്ടു. പനയുടെ രാജാവിന്റെ മകളെ ജയന്തൻ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കാമെന്ന സന്ധിയിൽ അയാൾ മോചിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ വിക്രമജിത്തിന്റെ സേനാപതി പദവിയിൽ സമാധാനത്തോടെ രാജാവു ശാസനം തുടന്നു.

ക്രമേണ സന്യാസം

ധർമ്മപുരിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന മോത്തിലാലിന് രണ്ടു പുത്രന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഹരിനാഥൻ മുത്ത പുത്രനും ഗിരിനാഥൻ രണ്ടാമനും. ഹരി പഠിത്തത്തിൽ തീരെ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. സാമാന്യ ലോകപരിജ്ഞാനം പോലും അവനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു തൊഴിലും അവനാഭിമുഖ്യമില്ല. ഗിരി പഠിത്തം പൂർത്തിയാക്കി വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി. ഹരിയെക്കാൾ സമർത്ഥനും ബുദ്ധിമാനമാണെന്ന് എല്ലാവരും ഗിരിയെ പുകഴ്ത്തി: മാത്രമല്ല ഹരിയെ എല്ലാവരും കളിയാക്കാനും തുടങ്ങി. ഹരിക്ക് ജീവിതത്തോടു തന്നെ വെറുപ്പുതോന്നി. ആയിടക്ക് ശ്രദ്ധാനന്ദനെന്ന ഒരാൾ ഭിക്ഷയ്ക്കായി അവിടെയെത്തി.

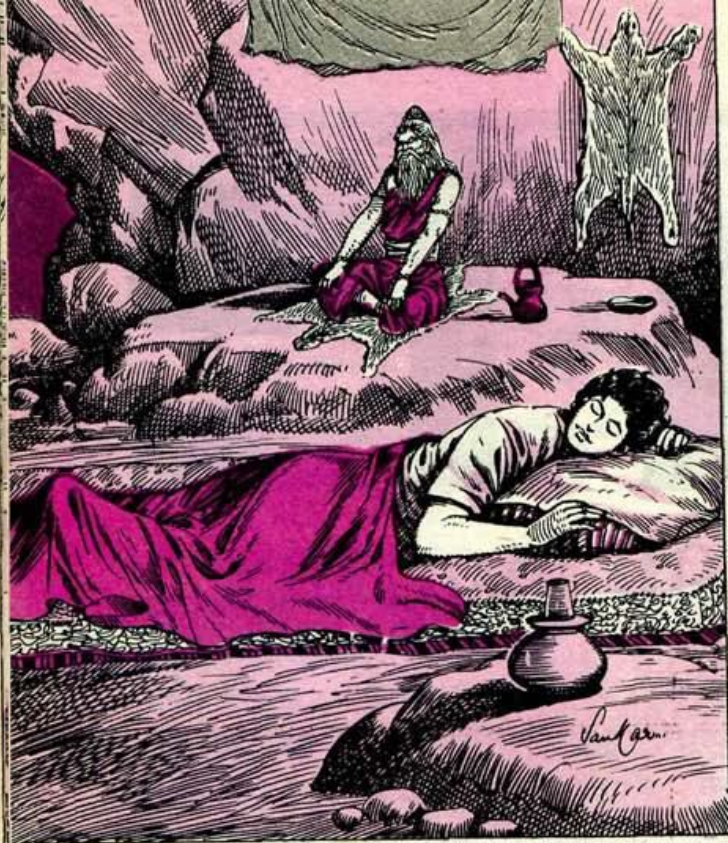
ശ്രദ്ധാനന്ദൻ ഒരു സന്യാസിയായിരുന്നു. ഒരു പദ്മത ഗുഹയ്ക്കുള്ളിലായിരുന്നു അയാളുടെ വാസം. സന്യാസി ഗ്രാമത്തിൽ ചെന്ന് ഭിക്ഷയാചി

ച്ചാണ് കഴിഞ്ഞുവന്നത്. ഹരി ദിവസവും ശ്രദ്ധാനന്ദൻ ഭിക്ഷനൽകും. ഒരു ദിവസം ശ്രദ്ധാനന്ദൻ വളരെ സന്തുഷ്ടനായിരിക്കുന്നത് കണ്ട് ഹരി ചോദിച്ചു “മുനിവരാ, അങ്ങനെയൊരു പ്രസന്നവദനനായിരിക്കുന്നല്ലോ ഇന്ന്?”

ശ്രദ്ധാനന്ദൻ പറഞ്ഞു “ഞാനെല്ലാം തൃപ്തിപ്പെട്ടവനല്ലേ? എനിക്ക് എന്തു വിഷമമാണുള്ളത്?”

ഹരിക്ക് പെട്ടെന്ന് ഒരു കാര്യം തോന്നി. താനും ഒരു സന്യാസിയായാൽ ജനങ്ങൾക്ക് തന്നോടു ബഹുമാനമുണ്ടാകും. ഹരി സന്യാസിയോടു ചോദിച്ചു “മുനിവരാ, ഞാനും സന്യാസിയായാകാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ദയവായി ഞാനതിനെന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് ഉപദേശിച്ചാലും!”

“മകനെ! നീ ഇരുപതാമത്തെ വയസ്സിൽ സന്യാസിയായാകാൻ എന്താണു ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? നിനക്ക് നിർബു

സ്ഥലമൊക്കെയും ഇന്നു വൈകുന്നേരം എന്റെ ഗൃഹത്തിൽ വരിക. ഞാൻ നിനക്കു വേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ നൽകാം.”

അന്നു വൈകുന്നേരം ഹരി ശ്രദ്ധാനന്ദന്റെ ഗൃഹത്തിലെത്തി. ശ്രദ്ധാനന്ദൻ പറഞ്ഞു “മകനെ, സർവ്വം ത്യജിക്കുകയാണ് സന്യാസിയുടെ ആദ്യത്തെ ചുമതല. മാതാപിതാക്കൾ, സമ്പത്തു്, ‘എല്ലാം എന്റെതാണ്’ എന്നീ ചിന്തകൾ മനസ്സിൽനിന്നും പാടേ മാറ്റണം. ലോകത്തിലുള്ള ഒരു ബന്ധവും നിങ്ങളെ കീഴടക്കാൻ പാടില്ല.”

ഹരി സന്യാസിയുടെ കാൽക്കൽ വീണു പറഞ്ഞു “ഞാൻ ഒരു സാമാന്യ വ്യക്തിയാണ്. ഒരുമിച്ചു ഇവയെല്ലാം ത്യജിക്കുക സാധ്യമുള്ള കാര്യമല്ല.

എന്നാൽ ജീവിതത്തിൽ എനിക്കു വിരക്തി വന്നു കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ അങ്ങയോടൊപ്പം താമസിച്ചു അങ്ങയെ സേവിച്ചു ഓരോന്നായി ത്യജിക്കാം.

ശ്രദ്ധാനന്ദൻ ആലോചിച്ചിട്ട് “അതിനു ഒരുപായമുണ്ട്. പടിപ്പടിയായി സന്യാസം സ്വീകരിക്കാനൊരു മാർഗ്ഗം എനിക്കറിയാം. പറയൂ, ആദ്യം നീ ഏതാണ് ത്യജിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്?”

“മഹാത്മൻ! വീടിനോടു എനിക്കു ലുപ്പോലും താല്പര്യം തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ ആദ്യം വീടു് ത്യജിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു” ഹരി മറുപടി നൽകി.

“ആകട്ടെ! ഇന്നു മുതൽ നീ ഗൃഹ സന്യാസിയാണ്. ഇന്നു മുതൽ നീ എന്നോടൊപ്പം താമസിച്ചുകൊള്ളുക.” ശ്രദ്ധാനന്ദൻ പറഞ്ഞു. ഹരി വീട്ടിൽ മടങ്ങിവരാത്തതു കണ്ടപ്പോൾ മോത്തി ലാലിന്റെ വീട്ടിലുള്ളവർ ഭയപ്പെട്ടു. അടുത്ത ദിവസം ശ്രദ്ധാനന്ദൻ ഭിക്ഷക്കായി എത്തി. ഹരി തന്നോടൊപ്പം പൂർണ്ണ ഗൃഹത്തിൽ സുഖമായി കഴിയുന്നുവെന്നു അയാൾ അറിയിച്ചു.”

മോത്തിലാൽ സന്യാസിയോടു ചോദിച്ചു “എന്തു കുറവുണ്ടായിട്ടാണ് അവനിതു ചെയ്തത്? അവനെന്തിനാണ് സന്യാസിയാകുന്നത്?”

“അതെനിക്കറിയില്ല. അവൻ ജീവിതത്തിൽ വിരക്തിയടഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവന്റെ നിശ്ചയം അവസാനം വരെ മാറ്റാതിരിക്കുമോ എന്നും എനിക്കു പറയാൻ സാധ്യമല്ല.

പക്ഷെ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ പോയി വിളിച്ചാൽ അവൻ വരികയുമില്ല. നിങ്ങൾ കൂടെക്കൂടെ അവനെ കണ്ടു കൊണ്ടിരുന്നാൽ ഒരു പക്ഷെ അവന്റെ മനസ്സ് മാറിയെന്നു വന്നേക്കാം.” എന്നു പറഞ്ഞു ശ്രദ്ധാനന്ദൻ മടങ്ങി.

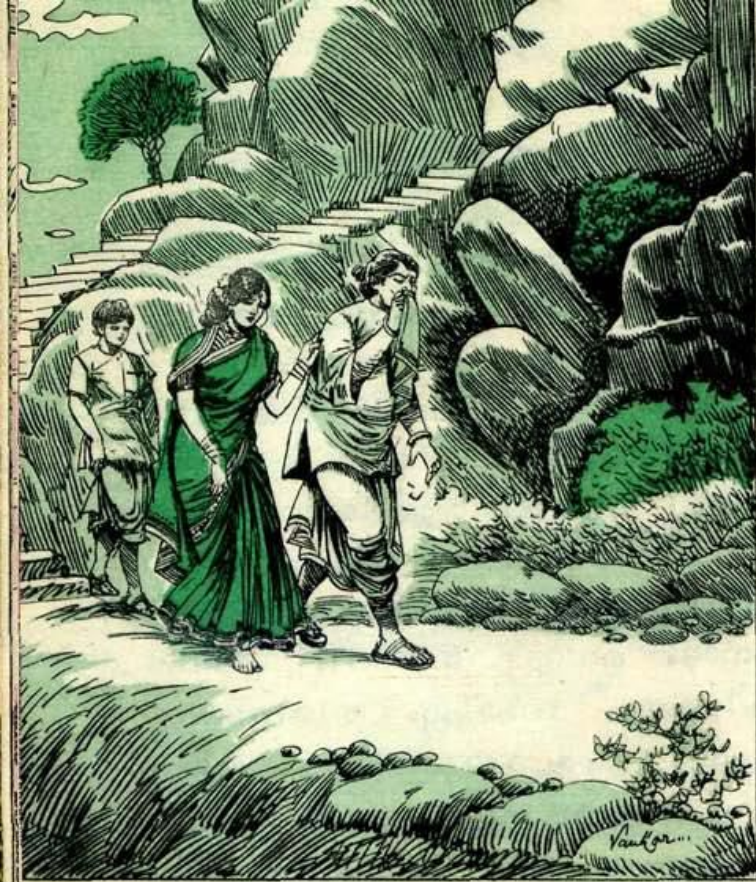
അതിനുശേഷം മോത്തിലാൽ കടുംബസമേതം ഹരിയെക്കൊണ്ടാൻ പോയി. മാതാപിതാക്കളും സഹോദരൻ ഗിരിയും കണ്ണീർ വാർത്തുകൊണ്ട് ഹരിയേർപ്പേക്ഷിച്ചു. എന്നിട്ടും ഹരി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങാൻ തയ്യാറായില്ല.

ഹരി തറയിൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ട് മോത്തിലാലിന്റെ ഹൃദയം ത്രസിച്ചു. അയാൾ ഒരു കിടക്ക ഗൃഹയിലയച്ചു. ശ്രദ്ധാനന്ദൻ കഴിക്കുന്ന ആഹാരം ഹരിക്കു കഴിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു കരുതി ഹരിയുടെ മാതാവു

സേവകൻ വശം നല്ല ആഹാരങ്ങൾ കൊടുത്തയച്ചു.

ഹരിയുടെ വസ്രങ്ങൾ അലക്കാൻ അലക്കുകാരനെ അയച്ചു. ഒരിക്കൽ അവൻ പുലമ്പി “നമ്മുടെ ഹരിക്കുഞ്ഞിനു എന്തു പറ്റി? സന്യാസിയാകുന്നപോലും! ദിവസവും പൂർവ്വം കയറി എന്റെ മുതുകിന്റെ എല്ല് ഒടിയാറായി.” ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ഹരിക്കു കിടക്കയോടും വിരിപ്പിനോടും വെറുപ്പു തോന്നി. അവൻ കിടക്കയും വിരിപ്പും തിരിച്ചയച്ചു. എന്നിട്ടു ശ്രദ്ധാനന്ദനോടു പറഞ്ഞു “മഹാത്മൻ! ഇന്നു മുതൽ ഞാനും അങ്ങയെപ്പോലെ വെറും തറയിൽ കിടക്കും.” “ഓഹോ! എങ്കിൽ നീ സന്യാസത്തിൽ ഒരു പടികൂടി കയറിക്കഴിഞ്ഞു.” ശ്രദ്ധാനന്ദൻ.

കുറെ ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു, തനിക്കു് ആഹാരം കൊണ്ടുവരുന്ന സേവകനും വളരെ മുഷിഞ്ഞുപോയെന്നു ഹരി മനസ്സിലാക്കി. ഉടനെ ഹരി ശ്രദ്ധാനന്ദനോടു പറഞ്ഞു “ഇന്നു മുതൽ ഞാൻ സ്വാദുള്ള ആഹാരം കഴിക്കുകയില്ല. അങ്ങു കഴിക്കുന്ന ആഹാരം ഞാനും കഴിക്കും.” അന്നു മുതൽ ആഹാരം കൊണ്ടുവരുന്നതു നിറുത്താൻ അവനാവശ്യപ്പെട്ടു.

ശ്രദ്ധാനന്ദൻ ഹരിയെ പ്രശംസിച്ചു “മകനെ, നിന്റെ മനസ്സിൽ ക്രമേണ പരിവർത്തനമുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നീ ഇപ്പോൾ അഭ്യാസന്യാസിയായിക്കഴിഞ്ഞു.”

സന്യാസിയുടെ വാക്കുകൾ ഹരിയെ സന്തുഷ്ടനാക്കി. തന്റെ പുത്രന്റെ

ജീവിതവിരക്തി മോത്തിലാലിന്റെ ദുഃഖം വർദ്ധിച്ചു.

ഒടുവിൽ മോത്തിലാൽ ഹരിയെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി “‘ഇന്ന് നീ എന്നോടൊപ്പം വരാത്തപക്ഷം എന്റെ സ്വത്തിൽനിന്നും ഒരു പൈസ പോലും നിനക്കു ലഭിക്കുകയില്ല. ജീവിത കാലം മുഴുവനും നീ ഈ ഗുഹയിൽ തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടേണ്ടിവരും..”

ഹരിയുടെ അമ്മയും ഇങ്ങനെയൊരു മകനു് ജന്മം നൽകിയതു് തന്റെ ദുഃഖഗൃഹമെന്നു കരുതി വ്യസനിച്ചു.

എന്നാൽ ഹരി സമാധാനമായി പറഞ്ഞു “അമ്മേ! നിങ്ങൾ വിഷമിക്കേണ്ട. ഇന്നു മുതൽ എനിക്ക് അമ്മയോ അച്ഛനോ ഇല്ല. ഇനി എനിക്കായി നിങ്ങൾ ഇവിടെ വരണമെന്നില്ല.”

മോത്തിലാലും ഭാര്യയും ദുഃഖിതരായി മടങ്ങിപ്പോയി.

ഹരി ശ്രദ്ധാനന്ദന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു.

“മകനെ! ഇന്നു മുതൽ നീ ഒരു ‘ബന്ധുസന്യാസി’യായി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നീ വളരെ വേഗം ഒരു പൂണ്ണസന്യാസിയായിത്തീരും.” ശ്രദ്ധാനന്ദൻ ഉപദേശിച്ചു.

ദിവസങ്ങൾ ഏതാനും കടന്നു പോയി. പതിനേഴുവയസ്സുള്ള ഒരു അപ്പാരസ്സിനെപ്പോലൊരു കന്യക ഹരിയെ കാണാനെത്തി. അവളെ കണ്ടപ്പോൾ ഹരിയുടെ കണ്ണുകൾ വികസിച്ചു.

“നീ ആരാണു്?” ഹരി ചോദിച്ചു.

“നിങ്ങൾ എന്നെ തിരിച്ചറിയുകയില്ലേ?” പെൺകുട്ടി.

ഹരി പെൺകുട്ടിയെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയിട്ടു ചോദിച്ചു “നളിനി, നീയോ?” നളിനി ഹരിയുടെ മുറപ്പെണ്ണായിരുന്നു. അഞ്ചുവർഷം മുമ്പാണു് ഹരി അവളെ കണ്ടതു്.

“ഇന്നലെയാണു് ഞങ്ങൾ ഗ്രാമത്തിലെത്തിയതു്. അപ്പോൾ മുതൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുകയാണു്. നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നതു് എന്തിനു്?” നളിനി.

“ഞാനിപ്പോൾ സന്യാസിയാണു്. ഞാൻ എന്റെ വീടു് മാതാപിതാക്കൾ എന്നിവരെയെല്ലാം മറന്നു കഴിഞ്ഞു.”

“അപ്പോൾ നിങ്ങളോടൊപ്പം ആരുമില്ലേ?”

“എനിക്കാരുടെയും ആവശ്യമില്ല. ഈ ജീവിതമാണു് എനിക്കിഷ്ടം.” ഹരി ദൃഢസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“അപ്പോൾ എന്റെ സ്ഥിതിയോ? ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നു.”

“നളിനി, നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നോ? എനിക്കു ജീവിതത്തോടു വെറുപ്പു തോന്നിയതിനാലാണു് ഞാൻ സന്യസിച്ചതു്” “ഹരി അറിയിച്ചു.

“ഹരി, അതൊന്നും എനിക്കറിയില്ല. നിങ്ങളെ എത്രയും വേഗം കാണണമെന്നതായിരുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം. നിങ്ങളുടെയടുക്കൽ ജീവിതകാലം മുഴുവനും ജീവിക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളില്ലാത്ത ഒരു ജീവിതം ഞാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.” നളിനി ഹൃദയം തുറന്നു സംസാരിച്ചു.

നളിനിയുടെ വാക്കുകൾ ഹരിയെ പുകൾ കൊള്ളിച്ചു “ഞാനെന്റെ എല്ലാം തൃജിച്ചു നില്ക്കുകയാണ്. എന്നോടുള്ള മമത വർദ്ധിച്ചു എന്നെ കൂടുതൽ ആകർഷിക്കാനിടവരുത്തരുത്. നീ ദയവു ചെയ്ത് ഇപ്പോൾ പോയിട്ടു വേണമെങ്കിൽ നാളെ വര?” ഹരി.

അന്നു രാത്രി ഹരിക്കു് ഉറക്കം വന്നില്ല. പിറ്റേദിവസം രാവിലെ നളിനി വന്നെത്തിയെങ്കിൽ മതിയെന്നായി ഹരിക്കു്. അടുത്ത ദിവസം നളിനി വന്നെത്തി. അവളെ കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ ഹരിയുടെ മുഖം വികസിച്ചു.

“ഹരി, നിങ്ങളില്ലാതെ ആ വീടു എനിക്കു നരകംപോലെ തോന്നുന്നു. ഞാനും നിങ്ങളോടൊപ്പം ഇവിടെത്തന്നെ താമസിക്കും. എന്നെയും സന്യാസിനിയായ്ക്കൂ!” നളിനി അപേക്ഷിച്ചു.

ഹരി സാവധാനം എഴുന്നേറ്റു ശ്രദ്ധാനന്ദന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നുനിന്ന് “മഹാത്മൻ!” എന്നു വിളിച്ചു. “മകനേ! എന്താണു കാര്യം? ഇപ്രാ

വശ്യം നീ എന്താണു സന്യാസി ചിരിക്കുന്നത്?” ശ്രദ്ധാനന്ദൻ.

“മഹാത്മൻ! ഇപ്രാവശ്യം ഞാൻ സന്യാസത്തെ സന്യാസം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.” ഹരി തല കുനിച്ചു പറഞ്ഞു.

ശ്രദ്ധാനന്ദൻ പെട്ടെന്നു തലയെത്തി. ഹരി സകല വിവരവും അറിയിച്ചു.

“മകനേ! പോകൂ!” ഇന്നുവരെ നിന്നോടുപ്രത്യേക സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കാനാരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ജീവിതത്തോടുനിനക്കു വിരക്തി തോന്നി. നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ വാക്കുകൾ നിന്നെ ഒരു മനുഷ്യനാക്കി മാറ്റി. ഇനി നീ സുഖമായി ഒരു ഗൃഹസ്ഥാശ്രമ ജീവിതം നയിക്കുക.”

ഹരി ശ്രദ്ധാനന്ദന്റെ പാദങ്ങളിൽ വീണ് ആശീർവാദവും വാങ്ങി വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി. ഹരിയിൽ ഈ പരിവർത്തനം കണ്ടു് മാതാപിതാക്കൾ സന്തുഷ്ടരായി. അവർ അവനെ പൂർവ്വധികം സ്നേഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. നളിനിയെ വിവാഹം ചെയ്ത് ഹരി സുഖമായി ജീവിതം നയിച്ചു.

വ്യാപാരി

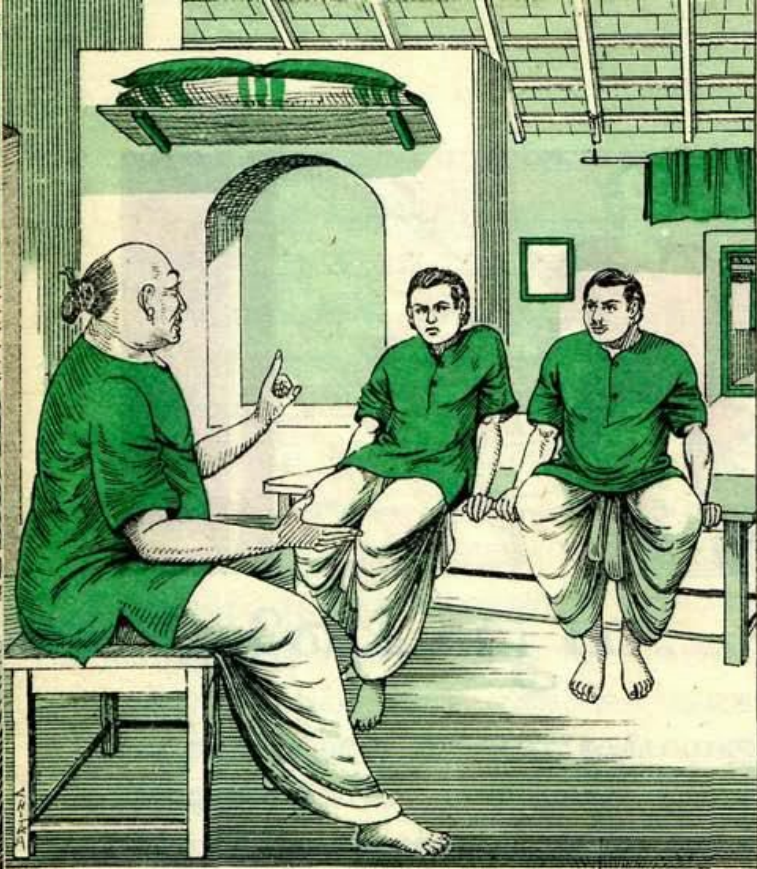
സോമൻ ഒരു വ്യാപാരിയായിരുന്നു. ചെറുപ്പം മുതൽ ഉള്ള അയാളുടെ നയ പരമായ പെരുമാറ്റവും സഹകരണ മനോഭാവവും അയാളെ ഒരു നല്ല വ്യാപാരിയായി ഉയർത്തി.

സോമൻ രണ്ടു പുത്രന്മാരാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഗ്രാമത്തിലുള്ള സാമാന്യ ജനങ്ങളെപ്പോലെ ജീവിതം മുൻപോട്ടു കൊണ്ടുപോകണമെന്നായിരുന്നു സോമന്റെയും ആഗ്രഹം. എന്നാൽ ഇളയ പുത്രൻ കാശി ഒരു വ്യത്യസ്ത മനോഭാവക്കാരനായിരുന്നു. വ്യാപാരം അതി ഗംഭീരമായ തോതിൽ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു വന്ന് ആർഭാടമായ ജീവിതമാണ് അയാളുടെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ പിതാവിന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു ജീവിക്കണമെന്നാണ് മുത്തമകൻ.

കാശിയുടെ പോക്കുകളെ വിഷമിച്ച സോമൻ ഒരിക്കൽ മകനെ വിളിച്ചുപദേശിച്ചു “മകനെ, മറ്റുള്ളവരുടെ സുഖം തന്റെ സുഖമായി കരു

തുന്നവർക്ക് വലിയ തോതിൽ വ്യാപാരം ചെയ്യാനോ വിജയിക്കാനോ സാധ്യമല്ല. മറ്റുള്ളവരെ എത്രമാത്രം കബളിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുമോ അത്രമാത്രം കബളിപ്പിക്കാൻ മടിക്കാണിക്കാത്തവർക്ക് വ്യാപാരത്തിൽ അങ്ങുയറ്റത്തെ വിജയം കൈവരുത്താൻ കഴിയും. നാം മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ സാധാരണ ജീവിതം നയിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.”

കാശിക്ക് പിതാവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ വെറും പഴയ ആശയങ്ങളാണെന്നു തോന്നിയുള്ള. അയാൾ പറഞ്ഞു “നാം ഇപ്പോൾ നടത്തുന്നത് വ്യാപാരമാണോ? ഹെ? നമ്മുടെ ജീവിതം വളരെ ശോചനീയം തന്നെ. എനിക്ക് ഒരു ദിവസംപോലും ഈ ഗ്രാമത്തിൽ താമസിക്കാനിഷ്ടമില്ല.” എന്നു പറഞ്ഞു അവൻ ഉടനെ ഗ്രാമം വിട്ടു പട്ടണത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. പണ്ടു ചെറുപ്പത്തിൽ പിതാവിനോടൊപ്പം

പട്ടണത്തിൽ ഒരിയ്ക്കൽ പോയിട്ടുള്ള തേയ്ക്കുള്ള കാശി. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പട്ടണത്തിന്റെ മുഖം ആകെ മാറിയിരിക്കുന്നു. ഉയർന്നുകെട്ടിടങ്ങൾ, ഔദ്യോഗിക സ്ഥലങ്ങൾ, വ്യവസായശാലകൾ, ആശുപത്രികൾ എന്നുവേണ്ട കാശിയുടെ കണ്ണുകൾക്ക് ഒരു വിരുന്നതന്നെയായിരുന്നു—പട്ടണദർശനം. ഇവിടെ വ്യാപാരം ചെയ്യുന്നവരും മനുഷ്യരാണല്ലോ. പക്ഷെ അവരുടെ പിതാക്കന്മാർ തന്റെ പിതാവിനെപ്പോലെ ഭീരുവായിരിക്കില്ല.

കാശി വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി പറഞ്ഞു “ഞാൻ പട്ടണത്തിൽ വ്യാപാരം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചു. എനിക്ക് പണമാവശ്യമുണ്ട്. എന്റെ ഓഹരി സ്വത്തു എനിക്കി

പ്പോൾ നല്ലതാണ്.” ഏതാണോ ചെയ്ക്കേണ്ടതെന്ന് സോമൻ ഒരു പിടിയും ലഭിച്ചില്ല. വക്കീൽ സ്റ്റേഹിതനെ വിളിപ്പിച്ചു ഉപദേശം ആരായ്ത്തു. അയാൾ അറിയിച്ചു “ഇതാ കേൾക്കൂ സുഹൃത്തേ, നിങ്ങളുടെ മകൻ പട്ടണത്തിൽ വ്യാപാരം ചെയ്ത് ലക്ഷാധിപതിയാകാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. അയാളെ ഈ ഭൂമിയിൽനിന്നും മാറ്റണമെങ്കിൽ അല്പം ചിലവു ചെയ്തേ പറ്റൂ. പട്ടണത്തിൽ പോകുന്നതിൽനിന്നും തടുത്താൽ അയാളുടെ ആഗ്രഹം വർദ്ധിക്കുകയേയുള്ളൂ.”

“എങ്കിൽ സ്വത്തു ഭാഗിച്ചാലേ സാധിക്കൂ!” സോമൻ ചിന്താകലനായി പറഞ്ഞു.

“കാര്യം അതുവരെ എന്തേണ്ട ആവശ്യമില്ല” എന്നുപറഞ്ഞു സോമൻ ഏതോ ഒരു ഉപായം പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടു വക്കീൽ പോയി.

സോമൻ വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി തന്റെ പുത്രന്മാരെ വിളിപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു “മക്കളേ, സ്വത്തു ഭാഗംവയ്ക്കാൻ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞു. പട്ടണത്തിൽ പോയി ഉയർന്നതോതിൽ വ്യാപാരം ചെയ്യുന്നതിൽ എനിക്ക് താല്പര്യമില്ലെന്നു നിങ്ങൾ കരുതേണ്ട. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഗൃഹരീതി നിങ്ങൾക്കത്ര പരിചയമില്ല. നാം പല രീതിയിലും വളരെയധികം പണം കടം വാങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ ഭുജിക്കരുതല്ലോ എന്നു കരുതി ഞാൻ പറയാഞ്ഞതാണ്. ഇനി അതു രഹസ്യമായി

വയ്ക്കാൻ പാടില്ല എന്നു വിചാരിച്ചു പറയുകയാണ്. സ്വത്തു ഭാഗം വയ്ക്കുന്നവെന്നു കേട്ട ഉടനെ കടക്കാർവന്നു കടം. അതിനാൽ കടക്കാർക്കു കൊടുത്ത ശേഷം ബാക്കിയുള്ളതു് നമുക്കു് ഭാഗി ചെയ്യാം. പിന്നെ അവരവർ സ്വന്തം വഴിയിൽ പോയ്ക്കൊള്ളണം..''

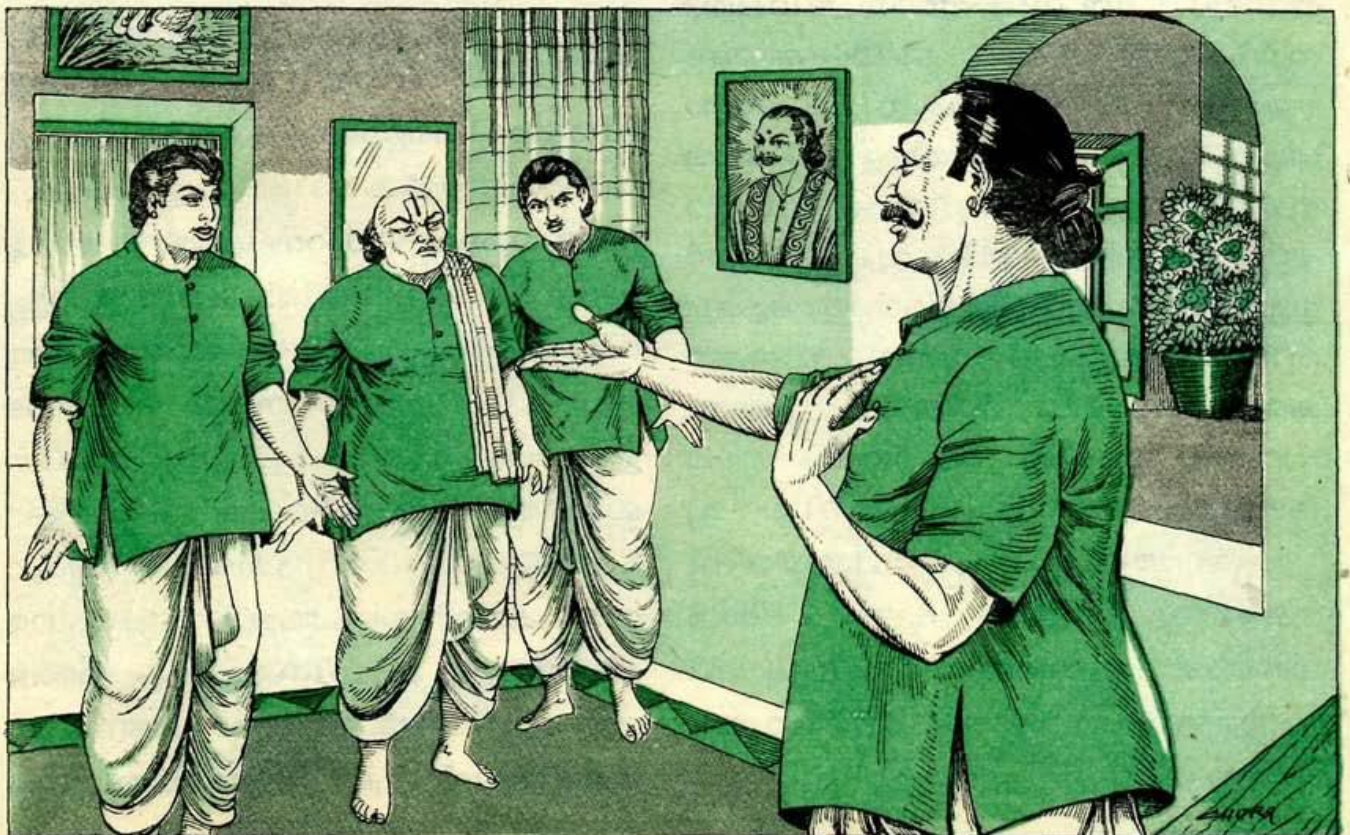
സോമൻ രണ്ടു പുത്രന്മാരായി വക്കീലിന്റെ വീട്ടിലെത്തി. വക്കീൽ മൂന്നുപേരെയും ഇരുത്തിയ ശേഷം ഒരു പഴയ കണക്കുപുസ്തകം കൊണ്ടുവന്നു അടുത്തുവെച്ചു.

ഇതു കണ്ടപ്പോൾ കാശിയുടെ ഹൃദയം തുടിക്കാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ ആവേശഭരിതനായി തന്റെ പിതാവിനോടു പറഞ്ഞു 'അച്ഛാ, എന്തിനാണിത്രയും കടം നിങ്ങൾ വാങ്ങിയതു്? ഇത്രയും കടം വാങ്ങാൻ നിങ്ങളോടാര

പറഞ്ഞു? ഇതുവരെ ഈ കടങ്ങൾ വീട്ടാത്തതെന്താണ്?''

വക്കീൽ വളരെ സമാധാനമായി മറുപടി പറഞ്ഞു 'മകനേ! നിന്റെ പിതാവു പരിശ്രമിയും മാനുന്മാരാണ്. അതാണ് ഇത്രയും കാലം ഞാൻ ക്ഷമിച്ചതു്. എന്നിങ്കു വേണമെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ മുഴുവൻ സ്വത്തും കൈവശപ്പെടുത്തി നിങ്ങളെ വീട്ടിനു പുറത്താക്കാൻ കഴിയും..''

കാശി ഒരു ദ്രാതനെപ്പോലെ വിരൽ കടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു 'വക്കീൽ സാരേ, പട്ടണത്തിൽ വലിയ തോതിൽ വ്യാപാരം ചെയ്യാനാണ് എന്റെ ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ എന്റെ അച്ഛനെപ്പോലുള്ള ഒരു ഭീരുവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ജനിച്ചതിനാൽ എന്റെ നില ഇതുവരെയായി. അങ്ങു് തന്നെ

ഇതിനൊരു പോംവഴി പറഞ്ഞു തന്നാലും! ഒരു നികൃഷ്ടമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിൽ ഭേദം മരിക്കുന്നതാണ് ഞങ്ങളെന്നിപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നുന്നു.” “യേശുദാതിരിക്കൂ! നീ അത്ര സമർത്ഥനാണെങ്കിൽ നിനക്കു് നിന്റെ പിതാവിന്റെ ദാരിദ്ര്യവും മാറ്റാൻ സാധിക്കും. എനിക്കു തരാനുള്ള കടവും തീരും. ഇപ്പോൾ ഞാൻ നിനക്കു് കുറെ പണം കടം നൽകാം.” എന്നു പറഞ്ഞു വക്കീൽ രണ്ടായിരം രൂപ കാശിക്കു നൽകിയിട്ടു അറിയിച്ചു “വ്യാപാരം നഷ്ടപ്പെടുപോയെങ്കിൽ സാരമില്ല, വീണ്ടും പണം ഞാൻ നൽകാം. എന്താണെന്നറിയില്ല. നിന്നോടേനിക്കതിയായ വിശ്വാസം തോന്നുന്നു.”

കാശിക്കു് സ്വയം വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അയാൾ വക്കീലിനോടു പറഞ്ഞു “അങ്ങയുടെ കടത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതിരിക്കൂ! ഒരേ ഒരു വഷ്ത്തിൽ ഈ രണ്ടായിരത്തെ എത്ര മടങ്ങാക്കുമെന്നു നോക്കിയാലും!”

കാശി പോയശേഷം വക്കീൽ സോമനോടു പറഞ്ഞു “നിങ്ങളുടെ പുത്രൻ ബുദ്ധിമാനാണെങ്കിൽ ഈ അവസരം അവൻ പ്രയോജനപ്പെടുത്തും.”

സോമൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു “എന്തായാലും അവൻ തന്നെ കൊള്ളാം.”

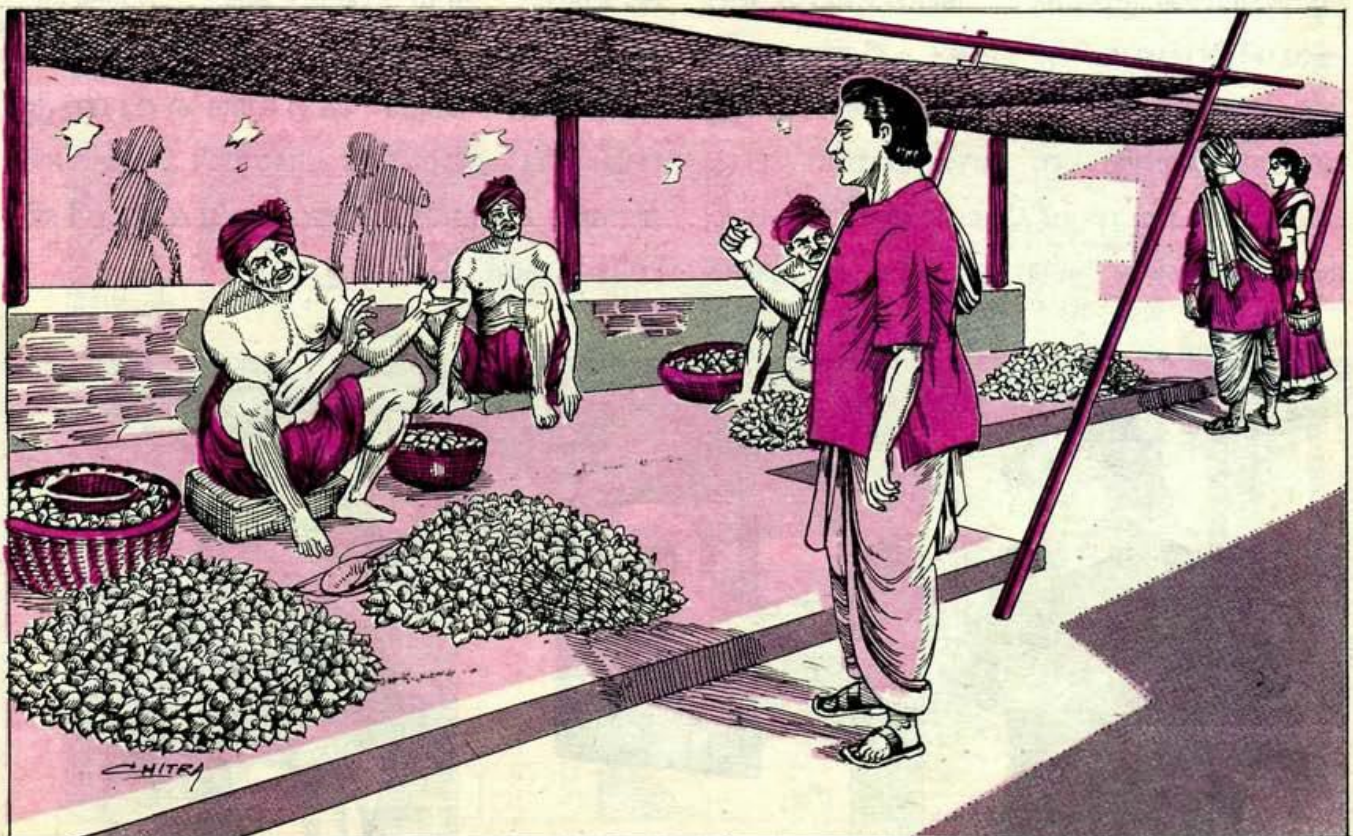
കാശി രണ്ടായിരം രൂപയുമായി കാശിയിലെത്തി. അന്യ വ്യാപാരികളുമായി ആലോചിച്ച അയാൾ പുളിയും മഞ്ഞളും വ്യാപാരം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചു ഒരു വ്യാപാരകേന്ദ്രത്തിൽത്തന്നെ ഒരു കടവാടകക്കെടുത്തു. വ്യാപാരം നന്നായി നടന്നു. മറ്റുള്ള വ്യാപാരികളെക്കാൾ വില കുറച്ചു വിറ്റതിനാൽ കാശിക്കു് വളരെവേഗം സാധനങ്ങൾ വിറ്റഴിഞ്ഞു. സാധനങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിൽ കാശി മറ്റുള്ള വ്യാപാരികളുടെ ഉപദേശമാരായ്ത്തു വെങ്കിലും വില്ലുന്നതിൽ അവരുടെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചില്ല. വലിയ ലാഭമൊന്നുമുണ്ടായില്ലെങ്കിലും കുറെ പണം ലഭിച്ചു. വ്യാപാരികൾ എല്ലാവരും കാശിയെ പുകഴ്ത്തി. വ്യാപാരത്തിൽ നല്ല ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടെന്നും ഭാവിയിൽ ധാരാളം പണം സമ്പാദിക്കാൻ കഴിവുള്ളവനാണെന്നും

കാശിയെ അവർ പ്രശംസിച്ചു. “താങ്കളുടെ സഹകരണം എനിക്ക് വീണ്ടും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഇപ്രാവശ്യം ഏതു സാധനം വാങ്ങിയാലാണ് ലാഭകരമായിരിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാലും!” കാശി ചോദിച്ചു.

“നിങ്ങളുടെയടുക്കൽനിന്നും പുളിയും മഞ്ഞളും വാങ്ങി ചെറിയ വ്യാപാരികൾ ചരക്കു നിറച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനി അവകൊണ്ട് പ്രയോജനമില്ല. ഇപ്പോൾ നല്ല ചിലവുള്ളത് ചുവന്നുള്ളിയാണ്.” വ്യാപാരികൾ ഉപദേശിച്ചു. കാശി അവർക്കു നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടു അടുത്ത ദിവസം തന്നെ സമുദ്രതടത്തിലെത്തി ചുവന്നുള്ളിവാങ്ങി കടയിൽ നിറച്ചു. വാസ്തവത്തിൽ അക്കാലത്തു് ഉള്ളിക്ക് ചിലവേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉള്ളി

ധാരാളം ലഭിച്ചിരുന്നതിനാൽ വില വളരെ കുറവായിരുന്നു. വ്യാപാരികൾ വളരെ വില കുറച്ചു വില്പനം തുടങ്ങി. അവർ വാങ്ങിയ വിലയെക്കാൾ വളരെ കുറച്ചു വിലയ്ക്കു വില്പിക്കേണ്ട ഗതി കേടു് അവർക്കുണ്ടായി. കാശി വ്യാപാരികളോടു് ചോദിച്ചു. “നിങ്ങൾ ഉള്ളി ഇത്ര വില കുറച്ചു് എന്താണു വില്പനതു്?”

“കാരണം ഞങ്ങൾ അത്ര വില കുറച്ചാണ് വാങ്ങിയതു്. ഇതിൽ തന്നെ ഞങ്ങൾക്കു നല്ല ലാഭമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. എന്നു പറഞ്ഞു നിങ്ങൾ അതുപോലെ വില്പിക്കുമെന്നില്ല. നാലഞ്ചുദിവസങ്ങൾക്കകം ഞങ്ങളുടെ സാധനങ്ങളെല്ലാം വിറ്റഴിയും. അതിനുശേഷം നിങ്ങളുടെ സാധനങ്ങളുടെ വില വർദ്ധിക്കും” വ്യാപാരികൾ

സൂചിപ്പിച്ചു. കാശി ഉള്ളി നിറച്ച വച്ച് മുറി പൂട്ടിയിട്ടു. വളരെ ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷവും ഉള്ളിയുടെ വില കൂടിയില്ല. അയാൾ വ്യാപാരികളോട് ഇതിനു കാരണം ചോദിച്ചു. അവർ പറഞ്ഞു അനിയാ, വ്യാപാരത്തിൽ ധീരത്വം പിടിക്കരുത്, സാവധാനം ധൈര്യപൂർവ്വം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണം. “ഇതുപറഞ്ഞു അവർ ഉള്ളുകൊണ്ട് ചിരിച്ചു. ഇതിനിടക്ക് കാശിയുടെ കടൽപ്പുറം താമസിക്കുന്നവർ പരാതിപ്പെടാൻ തുടങ്ങി” നിങ്ങൾ വേഗം നിങ്ങളുടെ പക്കലുള്ള ഉള്ളി അവിടെ നിന്നും മാറ്റണം. ദുർഗ്ഗന്ധം സഹിക്കാനാവുന്നില്ല.”

മുറിതുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ സകല സാധനങ്ങളും ചീഞ്ഞുപോയിരുന്നു. ഇതു കണ്ട് മറുഭാഗത്തുള്ള കാശിയെ കുറിച്ചു പറയാൻ തുടങ്ങി “അനിയാ കാര്യം കയറിയില്ലെങ്കിൽ ഉള്ളി ചീഞ്ഞുപോകുമെന്നുപോലും നിങ്ങൾക്കറിയില്ല അങ്ങനെയുള്ള നിങ്ങളാണോ വ്യാപാരം ചെയ്യുന്നത്?” മറുഭാഗത്തുള്ള വ്യാപാരികൾ തന്നെ കബളിപ്പിക്കുകയായി

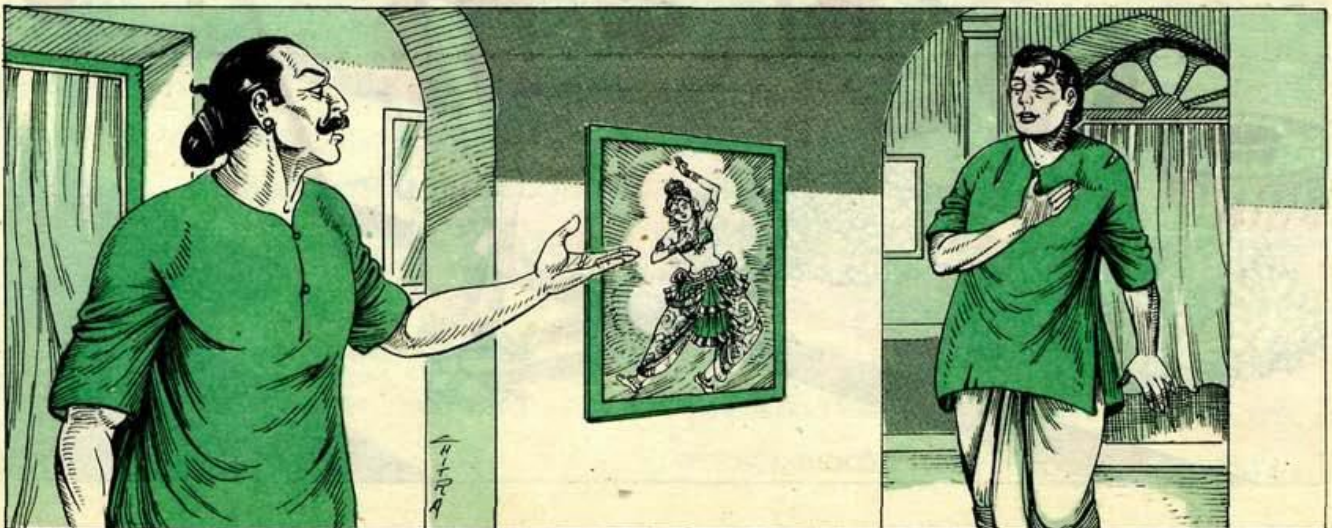
രുന്നവെന്ന് കാശിക്കു മനസ്സിലായി. അയാൾ കരുതി “പട്ടണത്തിൽ എല്ലാം വഞ്ചനയും കബളിപ്പിക്കലുമാണ്. എല്ലാം പുറംപകട്ടു മാത്രം തന്നെ!”

ചീഞ്ഞ ഉള്ളിയെല്ലാം എടുത്ത് വെളിയിൽ എറിഞ്ഞശേഷം കാശി വെറുംകൈയോടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

വക്കീൽ കാശിയോടു ചോദിച്ചു. “മകനേ! ഇനിയും പണം വേണമോ?”

“വേണ്ട അമ്മാവോ, അങ്ങയുടെ കടം തീർക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അതു തന്നെ വലിയ കാര്യം.” കാശി തന്റെ കഥമുഴുവൻ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു “ഓഹോ! നിന്നെ ഇതു മനസ്സിലാക്കാനാണു ഞങ്ങളിതെല്ലാം ചെയ്തത്. ഞാൻ നിനക്കു നൽകിയ പണം നിന്റെ പിതാവിന്റെ പണം തന്നെയാണ്. നിന്റെ അച്ഛൻ എനിക്ക് ഒരു പൈസ പോലും തരാൻ മില്ല. വക്കീൽ അറിയിച്ചു.

തന്റെ ഭാരം കുറഞ്ഞു വെന്നതു പോലെ കാശിക്കു തോന്നി. അവൻ നേരെ പിതാവിന്റെ കാലുകളിൽ വീണു മാപ്പുചോദിച്ചു.

സഹായം

ഒരു നഗരത്തിൽ ഒരു പഴക്കയുണ്ടായിരുന്നു. നല്ല വേനൽക്കാലം. കടക്കാരുടെ മാവഴം വാങ്ങി വില്പന തുടങ്ങി.

ഒരു ദിവസം ഒരാൾ തനിക്കെന്തെങ്കിലും ജോലി നൽകണമെന്ന് കടക്കാർ നോടപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ കടക്കാരുടെ വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

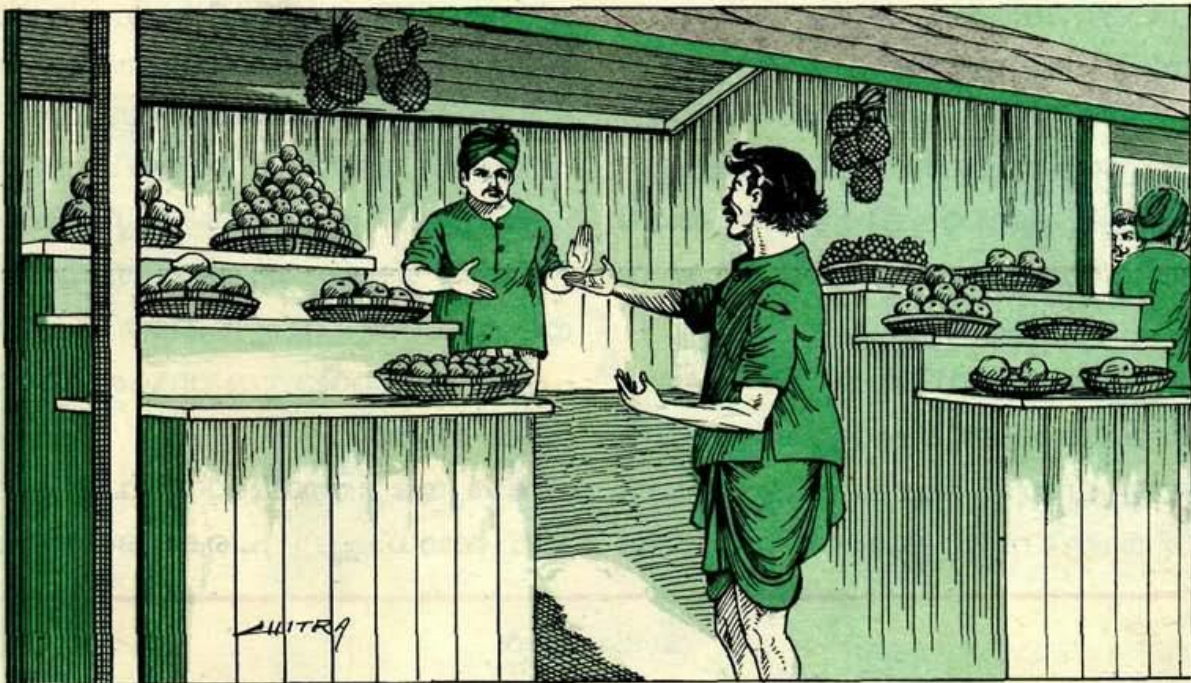
ഉടനെ അയാൾ പറഞ്ഞു “എങ്കിൽ അങ്ങ ഒരു കാര്യം ചെയ്യാലും! അങ്ങയുടെ കടയിലുള്ള ചെറിയ ചെറിയ പഴങ്ങൾ വില്പന എന്നെ ഏല്പിച്ചാലും. ഞാൻ അവയെ വിൽക്കാം. അങ്ങേക്കിഷ്ടമുള്ളതു തന്നാൽ മതി.” വ്യാപാരികൾ പഴങ്ങൾ അയാൾക്ക് നൽകി അയച്ചു. അവൻ പഴങ്ങളുംകൊണ്ട് വില്പന പോയി. അന്ന് കടയിൽ നല്ല വില്പന നടന്നു. ചെറിയ പഴങ്ങൾ വിൽക്കാൻ കൊണ്ടുപോയവൻ വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ കൊടുത്തയച്ച പഴങ്ങൾ മുഴുവനും തിരികെ കൊണ്ടുവന്നിട്ട്, തന്റെ പരിശ്രമത്തിന് യോജിച്ച രീതിയിലെന്തെങ്കിലും നൽകണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

കടക്കാരുടെ പറഞ്ഞു “നീ ഒരു പഴംപോലും വിറ്റിട്ടില്ലല്ലോ?”

“കാര്യം ശരിതന്നെ, എന്നാൽ ഞാൻ അങ്ങയുടെ കടയിലുള്ള സാധനങ്ങൾ വേഗം വിറ്റാഴിയാൻ സഹായിച്ചു. ഈ ചെറിയ പഴങ്ങൾക്ക് അങ്ങയുടെ കടയിലുള്ള വലിയ പഴങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതൽ വില പറഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാവരും അങ്ങയുടെ കടയിൽനിന്നും പഴങ്ങൾ വാങ്ങാൻ വന്നു അതിനാൽ അങ്ങേയ്ക്ക് വേഗം സാധനങ്ങൾ വിൽക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.” അയാൾ പറഞ്ഞു.

കാര്യം വാസ്തവമാണെന്നു വ്യാപാരിയ്ക്ക് തോന്നി. അയാൾ നാലുരൂപ അയാൾക്ക് കൊടുത്തയച്ചു.

—വിശാലാക്ഷി അമ്മ

പ്രായശ്ചിത്തം

ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വിഷ്ണുക്ഷേത്രമുണ്ടായിരുന്നു. അടുത്തുള്ള ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം ജനങ്ങൾ ദർശനത്തിനായി ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെല്ലാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം പൂജാരി നട അടച്ച മടങ്ങാൻ ഭാവി ക്കവെ മെലിഞ്ഞ ഒരാൾ പൂജാരിയുടെ അടുക്കലെത്തി അപേക്ഷിച്ചു “സ്വാമീ, ദയവു ചെയ്ത് നട തുറന്നാലും, ദർശനം നടത്തിയിട്ടു ഞാൻ പോയേക്കാം.”

പൂജാരി അയാളെ ആകെ ഒന്നു നോക്കിയിട്ടു പറഞ്ഞു “ഭഗവാന്റെ ശയനസേവ കഴിഞ്ഞു. ഇനി നാളെ രാവിലെ മാത്രമേ കോവിൽ തുറക്കുകയുള്ളൂ.”

“എന്ത്, ഇന്നു രാത്രി മുഴുവനും ഞാൻ കാത്തിരിക്കണമെന്നോ?” വൃദ്ധൻ വീണ്ടും അപേക്ഷിച്ചു.

“ഇന്നു രാത്രി നിങ്ങൾ ഈ വരാന്തയിൽ കിടന്നുറങ്ങിക്കൊള്ളുക.” എന്നു പറഞ്ഞു പൂജാരി സ്ഥലംവിട്ടു. വൃദ്ധൻ അന്നു രാത്രി വിറച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ

കിടപ്പുപിടിച്ചു. അയാൾക്ക് അയാളുടെ പഴയ ജീവതം ഓർമ്മവന്നു.

വൃദ്ധന്റെ പേർ വെങ്കടപതി നല്ല ഒരു ഗൃഹസ്ഥനായിരുന്നെങ്കിലും സ്വത്തു സമ്പാദിക്കാനായാളെക്കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞില്ല. സ്വന്തക്കാരനായി അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നത് ഒരു വൃദ്ധൻ മാത്രമായിരുന്നു. വൃദ്ധന്റെ മരണശേഷം സകല സ്വത്തിനും താൻ അധികാരിയാകുമെന്ന വിശ്വാസം വെങ്കടപതിക്കുണ്ടായിരുന്നു. വൃദ്ധനാകട്ടെ ജീവിച്ചിരിക്കെ ആരെയും അടുപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. വെങ്കടപതിയും പതിയും വൃദ്ധന്റെ മരണവും കാത്തിരുന്നു.

ഒടുവിൽ വൃദ്ധൻ മരിച്ചു. വിവരമറിഞ്ഞ ഉടനെ വെങ്കടപതിയും ഭാര്യയും വൃദ്ധന്റെ വീട്ടിലെത്തി. വെങ്കടപതി വൃദ്ധന്റെ ശവസംസ്കാരകർമ്മങ്ങൾ നടത്തി.

ഭാര്യയും ഭർത്താവുമായി വീടു മുഴുവൻ പരിശോധിച്ചു. പക്ഷെ ഒരു പൈസ

പോലും ലഭിച്ചില്ല. പൂജാമുറിയിൽ വളരെ വഷ്ടങ്ങൾ പഴക്കമുള്ള ചെമ്പു ലോഹംകൊണ്ടുള്ള ഒരു വിഷ്ണുപ്രതിമ യല്ലാതെ ആ വീട്ടിൽ വേറൊന്നും വില പിടിപ്പുള്ളതായി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വൃദ്ധൻ സമ്പത്തെല്ലാം എവിടെ ഒളിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് ദമ്പതി കൾക്ക് പിടികിട്ടിയില്ല.

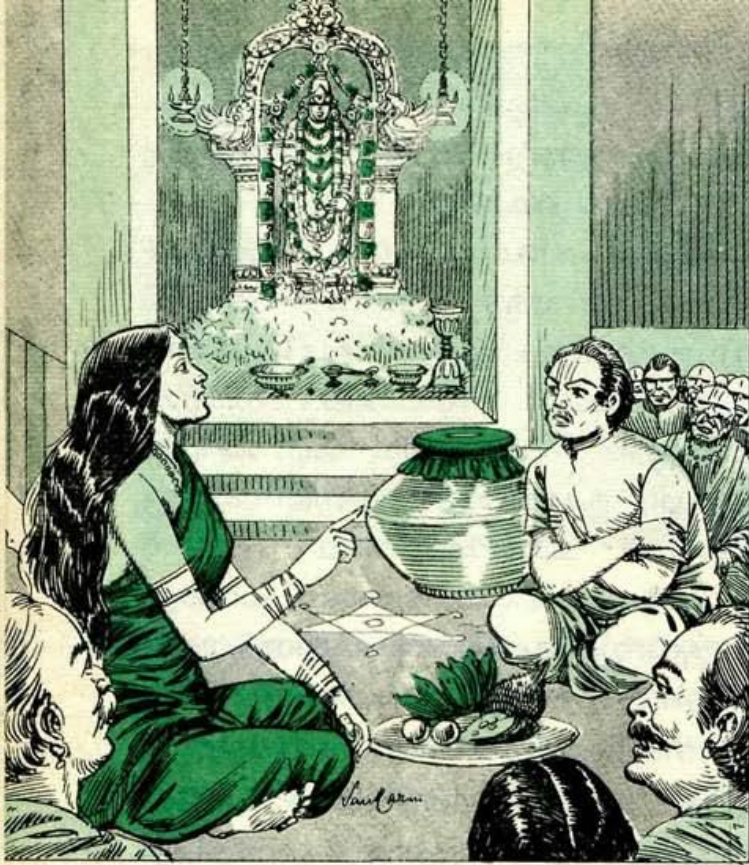
“ഈ ചെമ്പുലോഹ പ്രതിമകൊണ്ട് നമ്മുടെ വയറു നിറയുകയില്ലല്ലോ?” നിരാശയോടെ വെങ്കടപതി പറഞ്ഞു.

വെങ്കടപതിയുടെ പത്നി ഭർത്താവി ന്റെ കൈകൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു “നമുക്ക് ആലോചനാശക്തി യുണ്ടെങ്കിൽ എല്ലാം ലഭിക്കും..” എന്നു പറഞ്ഞു വെങ്കടപതിക്ക് എന്തോ ഒരു ഉപായം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. ഭാര്യയുടെ ആശയം കൊള്ളാമെന്നയാൾ അവരെ

പ്രശംസിച്ചു. ചെമ്പുലോഹവിഗ്രഹം ഒരു പഴയുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞു വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി.

അടുത്ത ദിവസം ഗ്രാമം മുഴുവനും വെങ്കടപതിയുടെ വീട്ടിനു പുറകിൽ നിന്നും വിഷ്ണുവിഗ്രഹം ലഭിച്ചുവെന്ന വാർത്ത കാട്ടു തീപോലെ പരന്നു. അയാളുടെ പത്നിയുടെ ശരീരത്തിൽ ഭഗവാൻ പ്രവേശിച്ചു. ജനങ്ങൾ കൂട്ടം കൂട്ടമായി ദർശനത്തിനായി വരാൻ തുടങ്ങി. മടയരായ ജനങ്ങൾ ധാരാളം കാഴ്ചവസ്തുക്കളുംകൊണ്ടു വന്നിരുന്നു. കണ്ണുകൾ അടച്ചു കേൾം വിരിച്ചു ധ്യാനനിരതയായിരുന്ന വെങ്കടപതി യുടെ പത്നിയെ ഭക്തജനങ്ങൾ വന്ദിച്ചു അവരുടെ പല പ്രശ്നങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചു. സാക്ഷാൽ ഭഗവാൻ അരുൾ ചെയ്യു ന്നതുപോലെ അവർക്കു സമാധാനവും.

ലഭിച്ചു. കറെ നേരം ഇപ്രകാരം ഇരുന്നു ക്ഷീണിച്ചപ്പോൾ അവർ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടപ്പോലെ അഭിനയിച്ചു. ഭഗവാൻ അവരുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നും പോയിയെന്നു കരുതി ജനങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു പോയി. എല്ലാവരും പോയശേഷം ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ പരസ്പരം അഭിനയിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു “ആഹാ, അത്തൂതം തന്നെ!”

പഴയ വിഗ്രഹത്തെ വീട്ടു മുററത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. എല്ലാ ശനിയാഴ്ചയും വിഷ്ണുഭഗവാൻ വെങ്കടപതിയുടെ പതിയുടെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഭക്തന്മാർക്കു ദർശനം നൽകി അവരുടെ ആവലാതികൾക്ക് പോംവഴി ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഈ വിവരം ക്രമേണ അടുത്തുള്ള

ഗ്രാമങ്ങളിലും പരന്നു. വെങ്കടപതിയുടെ മനസ്സിൽ വേറൊരു ആശയം ഉദിച്ചു. ചെറിയ ചെറിയ സംഭാവനകൾ കൊണ്ടെന്നു പ്രയോജനം? ഒരു വലിയ “കാണിക്കുപ്പട്ടി” ഉണ്ടാക്കി വച്ചാൽ വിഷ്ണുഭഗവാൻ മന്ദിരം പണി ചെയ്യാനായി ജനങ്ങൾ അവരവരാൽ കഴിയുന്ന സംഭാവനകൾ ചെയ്യും.

അടുത്ത ദിവസം വെങ്കടപതി ഒരു വലിയ ചെമ്പുകലം കൊണ്ടുവന്നു. അതിന്റെ വാവട്ടം ഒരു തുണികൊണ്ടു കെട്ടി. മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു ദ്വാരമിട്ടു. പതി ഭക്തജനങ്ങളോടു വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ സ്വരത്തിലെന്നോണം അറിയിച്ചു “നിങ്ങളിൽ പുണ്യാത്മാക്കൾ എല്ലാവരും ചേന്ന് എനിക്കു ഒരു മന്ദിരം പണികഴിച്ചുതരണം. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം, നിങ്ങൾ സത്യസന്ധമായി ഉണ്ടാക്കിയ പണം മാത്രമേ കാണിക്കുപ്പട്ടിയിലിടാവൂ! മറിച്ച് ഭൂമ്യാഗ്നിയിലുണ്ടാക്കിയ ധനം ഇതിനകത്തു വീണാൽ അതു അപ്രത്യക്ഷമായിപ്പോകും. ആറു മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പെട്ടി നിറഞ്ഞു.

“ഇത്രയും ധനം നമുക്കു ധാരാളം മതിയാകും. ദൂരെ എവിടെയെങ്കിലും പോയി സുഖമായി ജീവിക്കാം.” ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ ആരും കാണാതെ കാണിക്കുപ്പട്ടി എങ്ങനെയാണെടുത്തുകൊണ്ടു പോവുക? ജനങ്ങൾ സദാസമയവും വരുകയും പോവുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും. കറെ നേരം ആലോചിച്ചു

ശേഷം ഭാര്യയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം വെങ്കടപതി കാണിക്കപ്പെട്ടിപ്പോലൊരു ചെമ്പുകലം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വരാനാവശ്യപ്പെട്ടു. അതിലും, നടുക്ക് ഭാരമുള്ള ഒരു തുണികൊണ്ട് കെട്ടിയ ശേഷം വിഗ്രഹത്തിനരികിൽ വച്ച ശേഷം പഴുത്തുണികൾകൊണ്ട് മൂടി ആദ്യത്തെ പെട്ടിയെ അകറ്റാനായി തന്നു പദ്ധതി.

ഭാര്യ ഭർത്താവിനോടു പദ്ധതിയുടെ പൂർണ്ണവിവരങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു “അർദ്ധരാത്രി നാം നിശ്ശബ്ദമായി ഇവിടെനിന്നും കടക്കാം. അന്ധവിശ്വാസികളായ ഭക്തന്മാർ തങ്ങളുടെ പണം ഭിക്ഷാർത്ഥത്തിലുണ്ടാക്കിയതായതു കാരണമാണ് അപ്രത്യക്ഷമായതെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളൂ. നാമും അതിൽ അസംബ്രഹ്മരായി അപ്രത്യക്ഷമായി

യെന്നു അവർ കരുതിക്കൊള്ളൂ!” സന്ധ്യ ആയതും വെങ്കടപതി വീടിന്റെ പുറകിൽ ചെന്നു. പുതിയ പാത്രം തയ്യാറാക്കി, കുറെ പഴുത്തുണി എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു വാതിലിനരികിൽ വച്ചു. പുതിയ പാത്രത്തെ വിഗ്രഹത്തിനരികിൽ കൊണ്ടുവന്നു വച്ചു. ഇതിനിടയിൽ വെങ്കടപതിയുടെ പത്നി ഉറക്കമായി. വെങ്കടപതിക്ക് ഒരു സംശയം! എല്ലാവരുടെയും ധനം അന്യായരീതിയിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കില്ല. അതിനാൽ പഴയ പാത്രത്തിൽനിന്നും കുറെ ധനം എടുത്ത് പുതിയ പാത്രത്തിലിട്ടു. എന്നിട്ടു അയാളും ഉറങ്ങി. അർദ്ധരാത്രിയായപ്പോൾ ഭാര്യ ഭർത്താവിനെ ഉണർത്തി. നേരം പുലരുന്നതിനു മുമ്പേ സ്ഥലം വിടണം. വെങ്കടപതി ചാടിയെഴുന്നേറ്റു.

Paula

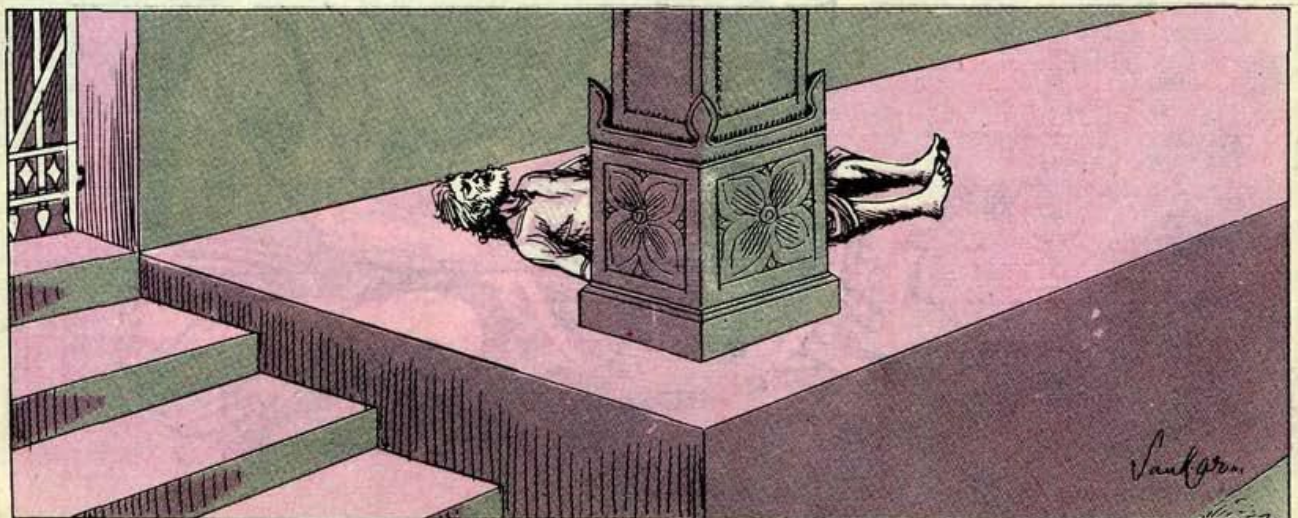
നേരെ, വാതിലിനരികിൽ വച്ചിരുന്ന പാത്രത്തെ തൂക്കി തലയിൽ വച്ചുകൊണ്ട് ഭാര്യത്തോക്കന്മാർ നടന്നു. നേരം പുലരുന്നതിനു മുമ്പു അവർ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും വളരെ അകലെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മദ്ധ്യാഹ്നമായപ്പോൾ അല്പം വിശ്രമിക്കാമെന്നു കരുതി ഒരു നിജ്ജനപ്രദേശത്തു് ഇരുന്നു് കാണിക്കുപാത്രം തുറന്നു.

പെട്ടെന്ന് രണ്ടുപേരും ഞെട്ടിപ്പോയി. കാരണം പാത്രത്തിൽ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിറച്ചു വച്ചിരുന്ന കുറെ കല്ലുകൾക്കു മുകളിൽ കുറെ ചില്ലറയുണ്ടായിരുന്നു. അർദ്ധരാത്രി ഉറക്കത്തിൽനിന്നും എഴുന്നേറ്റു വെപ്രാളത്തിൽ പാത്രത്തിനുള്ളിൽ കൈയിട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ മുകളിലുണ്ടായിരുന്ന ചില്ലറ അയാളുടെ കൈയിൽ തടഞ്ഞപ്പോൾ അതാണ് കാണിക്കുപ്പെട്ടിയെന്നയാൾക്കു തോന്നിയാണ് അയാൾ അതെടുത്തു് തലയിൽ വച്ചു പുറപ്പെട്ടതു്. ഇതു മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ വെങ്കടപതിയുടെ പത്നിക്കു ഭ്രാന്തുപിടിച്ചു. അവർ ഉടനെ മരണമടയു

കയും ചെയ്തു. വെങ്കടപതി മരിച്ചില്ലെങ്കിലും അയാൾക്കു ഒരു നികൃഷ്ടമായ ജീവിതം നയിക്കേണ്ടിവന്നു. തങ്ങൾക്കു് നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടു വന്ന പണം കൊണ്ടു് മന്ദിരം പണി കഴിച്ചുവെങ്കിൽ ആ ക്ഷേത്രത്തിലെ വിഗ്രഹദർശനം നടത്തി ചെയ്തു തെറ്റിനു് മാപ്പുപേക്ഷിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അയാൾ നേരെ സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. തന്റെ വീട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു മനോഹരമായ മന്ദിരം ഉയന്നിരിക്കുന്നതു കണ്ടു് അയാൾക്കു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ആനന്ദം ഉണ്ടായി.

വെങ്കടപതി ഇപ്രകാരം കരുതി അവിടെ കിടന്നു “നേരം പുലർന്നുടനെ ഭഗവാനെ ദർശനം ചെയ്തു് ചെയ്തു തെറ്റിനു മാപ്പുപേക്ഷിക്കാം. പാപികൾക്കു് മാപ്പു നൽകുന്നതിനു് ഭഗവാനല്ലാതെ മറ്റാർക്കു കഴിയും?”

എന്നാൽ അതു സംഭവിച്ചില്ല. കാരണം അന്നു രാത്രി അവിടെ കിടന്നുറങ്ങിയ വെങ്കടപതി രാവിലെ എഴുന്നേറ്റില്ല: കാരണം അതു് അയാളുടെ സ്ഥിരമായ നിദ്രയായിരുന്നു.

യജമാനനും കുളനും

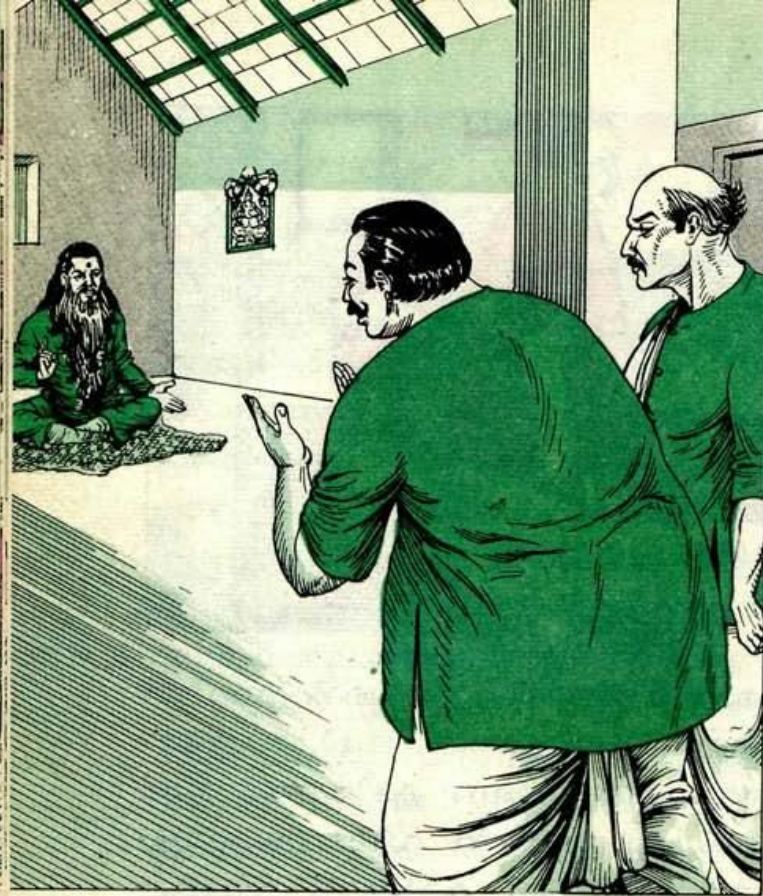
ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ വജ്രഭൂഷണൻ എന്ന പേരായ ഒരു ജമീന്ദാരുണ്ടായിരുന്നു. വിരൂപനെന്ന വിവാഹ പ്രായമായ ഒരു മകനാണയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്. അയാൾ രാത്രി വീടിനു പുറകിലുള്ള ഒരു മരച്ചുവട്ടിൽ കിടന്നുറങ്ങുക പതിവായിരുന്നു. നേരം പുലർന്നാൽ പക്ഷികളുടെ കളാരവം കേട്ട് ഉണരുകയാണ് പതിവ്.

ഒരു ദിവസം വിരൂപൻ മരച്ചുവട്ടിൽക്കിടന്നുറങ്ങി. പ്രഭാതത്തിൽ എഴുന്നേറ്റു മരത്തെ നോക്കി, പെട്ടെന്ന് നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു നിലംപതിച്ചു. പുത്രന്റെ നിലവിളികേട്ടു വജ്രഭൂഷണൻ ഓടിയെത്തി മോഹാലസ്യാവസ്ഥയിൽ കിടന്ന പുത്രനെ സേവകന്മാരെ കൊണ്ട് എടുപ്പിച്ചു വീട്ടിനുള്ളിൽ കൊണ്ടുവന്നു.

വിരൂപൻ ബോധം വീണ്ടുകിട്ടിയപ്പോൾ അവൻ ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ പെരു

മാറാൻ തുടങ്ങി. അവന്റെ സ്ഥിതി കണ്ട് ഭയപ്പെടാൻ ജമീന്ദാർക്ക് വേറൊരു കാരണം കൂടിയുണ്ട്. കാരണം, വിരൂപന്റെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചു തീയതി കരിക്കാൻ വധുഗൃഹത്തിൽനിന്നും ആളുകൾ വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വജ്രഭൂഷണൻ ഒരാഴ്ചകഴിഞ്ഞു വധുഗൃഹത്തിൽനിന്നും ആളുകൾ വന്നാൽ മതിയെന്നു വിവരം അറിയിച്ചിട്ടു വൈദ്യൻ മാധവാചാര്യനെ വരുത്തി.

മാധവാചാര്യൻ വിരൂപനെ പരിശോധിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു “വിരൂപൻ വിശേഷിച്ചു അസുഖമാണമില്ല. ഏതോ ഒരു കാമപിശാചിനി ഇവനുളളിൽ കടന്നുകാണണം. അതല്ലെങ്കിൽ വല്ല ഭൂതപ്രേതങ്ങളെക്കണ്ട് ഭയപ്പെട്ടുകാണണം. നമ്മുടെ വൈദ്യശാലയിൽ ഒരു സന്യാസി വന്നിട്ടുണ്ട്. വര! അദ്ദേഹത്തെ പോയി കാണാം.”

എല്ലാവരുമായി വൈദ്യശാലയിലെത്തി. അപ്പോൾ ഒരാൾ സന്യാസിയെ വലംവയ്ക്കുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ ശരീരത്തിൽ ഭൂതം പ്രവേശിച്ചുവെന്നാണ് പറയപ്പെട്ടത്. സന്യാസി തന്റെ കൈയിലെ വടികൊണ്ട് അയാളുടെ തലയിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം അടിച്ചു. പെട്ടെന്ന് ഭൂതം ശരീരത്തെ വിട്ടോടി. വജ്രഭൂഷണൻ സന്യാസിയിൽ വിശ്വാസമായി.

സന്യാസി സകല കാര്യങ്ങളും ഗ്രഹിച്ചശേഷം വജ്രഭൂഷണനോടു പറഞ്ഞു “നിങ്ങളുടെ പുത്രന്റെ ശരീരത്തിനുള്ളിൽ ഒരു ഭൂതവും പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു ശത്രു ഇവനിൽ ദർമ്മരൂപം ജപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഏതെങ്കിലും മാന്ത്രികൻ മാത്രമേ അതു

മാറ്റാൻ കഴിയൂ. പറയൂ, നിങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിൽ എത്ര മാന്ത്രികരുണ്ട്?”

“ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിൽ ആകെ രണ്ട് മാന്ത്രികന്മാരുണ്ട്. ശരദനും സാംബുവും” വജ്രഭൂഷണൻ പറഞ്ഞു.

“അവരിൽ ആരാണ് ഇതു ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവുക? അവരുടെ ആരുടെയെങ്കിലും അടുക്കൽ ചെന്നു പുത്രനെ ചികിത്സിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുക. അതിനു തയ്യാറാകുന്ന മാന്ത്രികന്റെ പേര് എന്തെന്ന് അറിയിക്കുക.” സന്യാസി അറിയിച്ചു.

വജ്രഭൂഷണനും മാധവാചാര്യനും വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി രണ്ട് മാന്ത്രികരെയും വരുത്തി. ശരദൻ വിരൂപനെ പരിശോധിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു “ഇയാളെ ചികിത്സിക്കാൻ എനിക്കു സാധ്യമല്ല.” അയാൾ പോയപ്പോൾ സാംബു പറഞ്ഞു “ഞാനിയാളെ ചികിത്സിക്കാം. ഇന്നു രാത്രി അഞ്ചനം പൂശി, ഇതാരുടെ പ്രവൃത്തിയാണെന്നു ഞാൻ കണ്ടുപിടിക്കാം. ശരദൻ പണക്കൊതിയനാണ്. ഇതു അവൻ തന്നെ ചെയ്തതെന്ന് ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. അതിനാലാണ് അവൻ വേഗം ഇവിടെനിന്നും കടന്നുകളഞ്ഞത്. ഞാൻ അവനെ വെറുതെ വിടുകയില്ല.”

രണ്ട് മാന്ത്രികരും തമ്മിൽ ശത്രുതയിലായിരുന്നു. സാംബുവിനെ അയച്ചിട്ടു ജമീന്ദാർ നേരെ സന്യാസിയെ സമീപിച്ചു പറഞ്ഞു “സാംബു ചികിത്സിക്കാൻ തയ്യാറാണെന്നും, മാത്രമല്ല

ശരഭന്റെ ദുർമ്മനോഭാവം കാരണമെന്നും പറയുന്നു.

അതിനു സന്യാസി “നിങ്ങൾ ശരഭനെ സംശയിക്കുന്നുവോ? എന്നാൽ സാംബുവിന്റെ വിദ്യയാണിതു എന്നാണ് എന്റെ ദിവ്യദൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്നത്. ഇന്നരാത്രി അഞ്ചുനേരം വെളിച്ചം വന്നാൽ നിങ്ങളുടെ പുത്രനെ വധിക്കാനും ശ്രമിച്ചേക്കാം. ഞാൻ പറയുന്നതുകേട്ടു നിങ്ങളുടെ പുത്രനെ രക്ഷിക്കുക.”

സന്യാസി വജ്രഭൂഷണനോടു ഇനി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നുപദേശിച്ചു. അന്നു രാത്രി വജ്രഭൂഷണൻ മാധവാചാര്യൻ എന്നിവർ രണ്ടു അടിമകളുമായി നേരെ സാംബുവിന്റെ വീട്ടിലെത്തി ഒളിച്ചിരുന്നു. അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സാംബു തന്റെ വീട്ടിനു മധ്യ

ഭാഗത്തു് കോലം വെച്ചു. കോലത്തിനു മധ്യത്തിൽ ഒരു മരിച്ച സസ്തനെ വെച്ചു. അതിനു മുകളിൽ ഒരു തലയോടു വെച്ചു, അതിനു മുകളിലായി ഒരു നാരങ്ങയും വെച്ചു. എന്നിട്ടു് വീടു മുഴുവൻ പരക്കത്തക്കവണ്ണം പുകച്ചു. തലയോടിനു സമീപം ഇരിയ്ക്കാൻ ഭാവികളെ ഒളിഞ്ഞിരുന്നവർ എല്ലാവരും പുറത്തുവന്നു് സാംബുവിനെ പിടികൂടി ഒരു തുണിയിൽ കെട്ടിയിട്ടു അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. കുറെ നേരം പ്രഹരിച്ചശേഷം അവനെ നേരെ സന്യാസിയുടെ അടുക്കൽ കൊണ്ടു പോയി.

എല്ലാവരും സാംബുവിനെ വളരെ നേരം പ്രഹരിച്ചപ്പോൾ സാംബു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു “മഹാനഭാവനാരോ, ഞാൻ ഭഗവാൻ സത്യമായി പറയുക

യാൺ" ഞാൻ ഒരു ദുർമ്മനും ജപിച്ചില്ല. ആരാനിതു ചെയ്തതെന്നും എനിക്കറിയില്ല. അതറിയാൻ അജ്ഞാനലേപനത്തിനായി ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് ഇവർ എന്നെ അടിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്."

ജമിന്ദാരുടെ സേവകൻ സാംബുവിനെ വീണ്ടും മർദ്ദിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, ശരഭൻ വിരൂപനെയും കൊണ്ടുവന്നിരുന്നതിനെക്കുറിച്ച് "നിങ്ങൾ ഇനിയും സാംബുവിനെ തൊടാൻ പാടില്ല. ആദ്യം മന്ത്രം ജപിച്ചു വിരൂപനെ ഈ അവസ്ഥയിലെത്തിച്ച സന്യാസി യുടെ വേഷത്തിലിരിക്കുന്ന ഇവനെ ആദ്യം മർദ്ദിക്കൂ! ഇയാളുടെ ദുഷ്ടത കാരണം എനിക്കും സാംബുവിനും ദുഷ്പ്രഭവമായി. ഞാനാദ്യമേ ഇയാളെ സംശയിച്ചതാണ്."

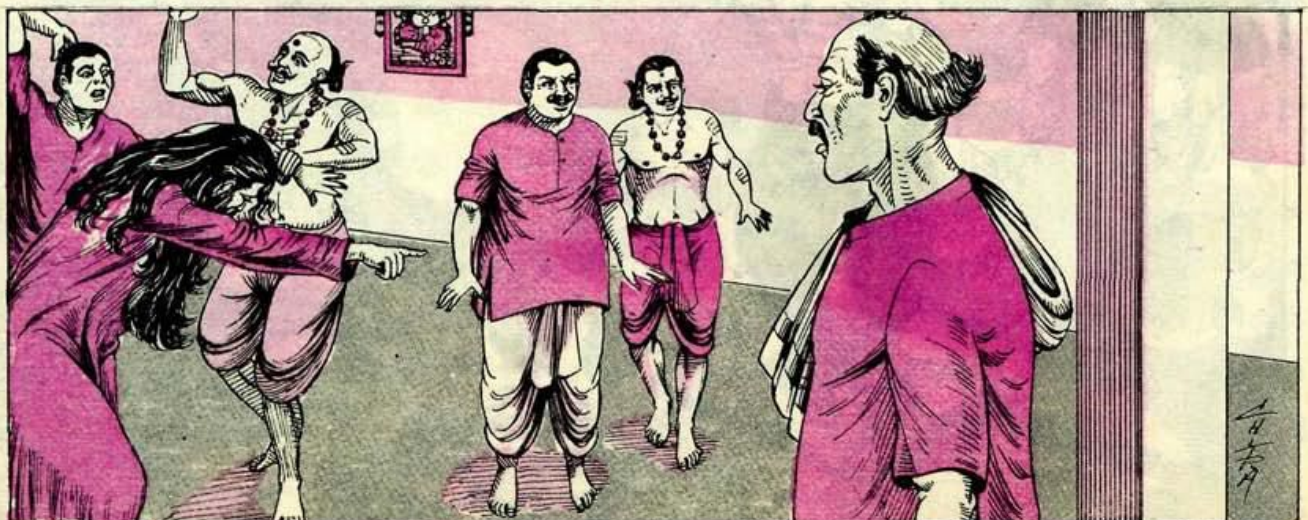
ഇതുകേട്ടപ്പോൾ സന്യാസി മെല്ലെ അവിടെനിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ നോക്കി. എന്നാൽ ശരഭനും വിരൂപനും അയാളെ പിടികൂടി നല്ല കസേന്തപ്പിച്ചു.

ഒടുവിൽ കപടസന്യാസി പറഞ്ഞു "മാന്യന്മാരേ, ഞാൻ നിവൃത്തിയി

ല്ലാതെയാണീപ്രവൃത്തി ചെയ്തത്. എന്നാൽ എന്നെക്കൊണ്ടീ പ്രവൃത്തി ചെയ്യിച്ചവനും ഇവിടെത്തന്നെയാണ്" എന്നു പറഞ്ഞു മാധവാചാര്യനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

മാധവാചാര്യരുടെ മുഖം വിളറി വെളുത്തു. വജ്രഭൂഷണൻ അയാളുടെ കഴുത്തിൽ കടന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു "ഓഹോ, ഇതെല്ലാം നിന്റെ വിദ്യയായിരുന്നുവല്ലേ? എന്തിനാണ് നീ ഇതു ചെയ്തത്?"

അതിനു മറുപടിയായി വിരൂപൻ പറഞ്ഞു "മാധവാചാര്യൻ പിശുക്കനാണ്. അയാളുടെ ഏകപുത്രിയെ എന്നെക്കൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യിക്കണമെന്നയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു. വിവാഹത്തിനായി ചിലവുണ്ടാകും. ചിലവൊന്നും കൂടാതെ വിവാഹം നടത്താനാണ് സന്യാസിയെക്കൊണ്ടീ നാടകം നടത്തിയത്. ഈ അസുഖം മാറാൻ ഇനി വിവാഹം ചെയ്യിച്ചാലേ സാധിക്കൂ എന്ന് ധരിപ്പിച്ച് അയാളുടെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്യുമല്ലോ എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ ആഗ്രഹം.

ഹനമാൻ

മഹോദരനിൽനിന്നും കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചശേഷം കുങ്കേണ്ണൻ രാക്ഷസന്മാരുമായി രാവണന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അതിനു മുമ്പുതന്നെ കുങ്കേണ്ണൻ ഉണർന്നുകഴിഞ്ഞുവെന്ന വാർത്ത രാവണനറിഞ്ഞിരുന്നു. യുദ്ധഭൂമിയിൽ പോകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ കുങ്കേണ്ണനെ കാണണമെന്ന് രാവണൻ പറഞ്ഞയച്ചു.

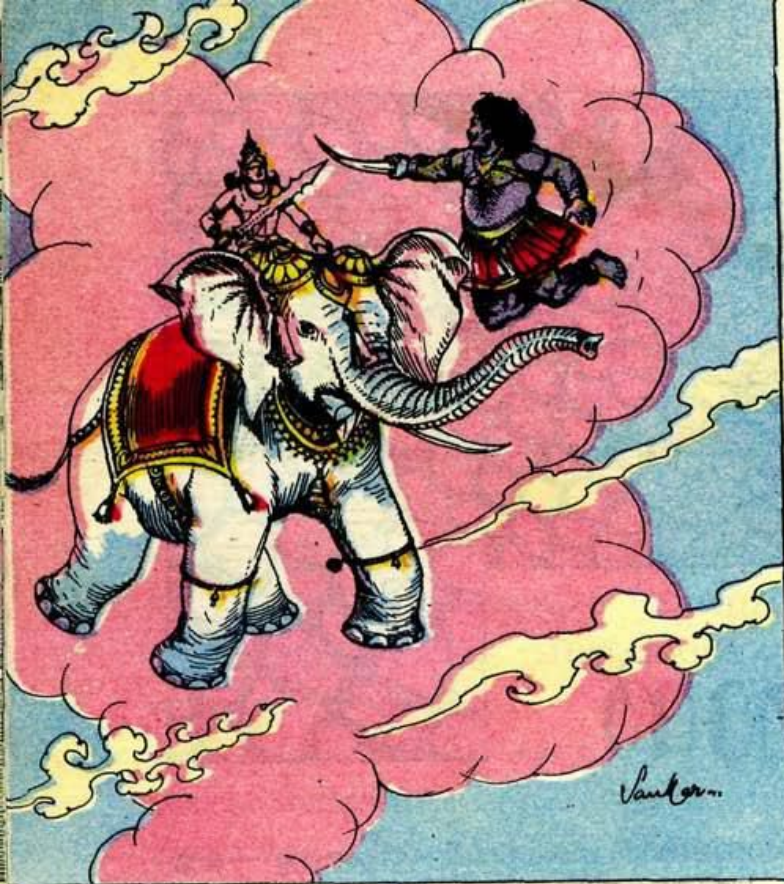
“എനിക്കു കുങ്കേണ്ണനെ കണ്ടു സംസാരിക്കണം. സാദരം ഇങ്ങോട്ടു വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരുക.” രാവണൻ രാക്ഷസന്മാരെ അറിയിച്ചു. കുങ്കേണ്ണൻ രാവണന്റെയടുക്കലെത്തി.

ലങ്കാനഗരത്തിനു പുറത്തുനിന്നു വാനരന്മാർ, കുങ്കേണ്ണനെ കണ്ടു ഭയന്ന് ബഹളം കൂട്ടാൻ തുടങ്ങി.

വാനരന്മാർ കുങ്കേണ്ണനെ കണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു ഓടുന്നതു രാമചന്ദ്രൻ കണ്ടു. ഉടനെ വിഭീഷണനോടു ചോദിച്ചു “ഒരു വിശാലമേഘത്തെപ്പോലെ കാണപ്പെടുന്ന ആ വൃക്തി ആരാണ്?”

വിഭീഷണൻ രാമചന്ദ്രനോടു പറഞ്ഞു “അതു വിശ്രവസുവിന്റെ പുത്രൻ കുങ്കേണ്ണനാണ്. യുദ്ധത്തിൽ അയാൾ യമരാജാവിനെയും ഇന്ദ്രനെയുംപോലും പരാജയപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അയാൾക്കുള്ളതുപോലെയുള്ള ശരീരം വേറെ ഒരു രാക്ഷസനുമില്ല. മറ്റുള്ളവർ വരപ്രാപ്തികൊണ്ടു പരാക്രമികളായിരിക്കാം. എന്നാൽ കുങ്കേണ്ണൻ ജന്മനാ പരാക്രമി തന്നെയാണ്. ഗർഭത്തിലിരുന്നു കൊണ്ടുതന്നെ ഇയാൾ ആയിരം പ്രാണികളെ

കുങ്കേണ്ണന്റെ യുദ്ധം

ക്ഷിച്ചു. ഇതുകണ്ടു ഭയന്ന ജനങ്ങൾ ഇന്ദ്രന്റെ ശരണത്തിലെത്തി. കൂലനായ ഇന്ദ്രൻ കുംഭകണ്ഠൻ നേരെ വള്രായുധം പ്രയോഗിച്ചു. എന്നാൽ കുംഭകണ്ഠൻ ചൊടിചെഴുന്നേറ്റു. കുംഭകണ്ഠന്റെ ഗജ്ജനം കേട്ടു ജനങ്ങൾ വീണ്ടും ഭയംകൊണ്ടു വീർപ്പമുട്ടി. കുംഭകണ്ഠൻ ഇന്ദ്രന്റെ വാഹനമായ ഐരാവതത്തിന്റെ ഒരു കൊമ്പു മുറിച്ച് അതുകൊണ്ട് ഇന്ദ്രന്റെ വയറിൽ കുത്തി. ഇന്ദ്രൻ ഭയപ്പെട്ടു. ജനങ്ങളുമായി നേരെ ബ്രഹ്മാവിനെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. ബ്രഹ്മാവു സകല രാക്ഷസന്മാരെയും വരുത്തി. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കുംഭകണ്ഠനെ കണ്ടപ്പോൾ ബ്രഹ്മാവും അല്പം ഭയപ്പെട്ടു. ബ്രഹ്മാവു കുംഭകണ്ഠനോടു പറഞ്ഞു “എടാ മടയാ,

ലോകം മുഴുവനും നശിപ്പിക്കാനാണോ വിശ്രുവസു നിനക്കു ജനം നല്ലിയിരിക്കുന്നത്? നീ എപ്പോഴും നിന്നെത്തന്നെ മറന്നുകൊണ്ട് നിദ്രയിലാകട്ടെ!” ബ്രഹ്മാവിന്റെ ശാപം കേട്ട മാത്രയിൽത്തന്നെ കുംഭകണ്ഠൻ താഴെ വീണു. ഇതുകണ്ട് രാവണൻ ബ്രഹ്മാവിനോടപേക്ഷിച്ചു “ഭഗവാൻ! അങ്ങു തന്നെ അങ്ങയുടെ പൗത്രാനുശപിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ല. അങ്ങയുടെ ശാപം തിരിച്ചെടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതിനാൽ കുംഭകണ്ഠന്റെ നിദ്രസമയമെങ്കിലും കുറച്ചു തരണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു.” അതനുസരിച്ചു അയാൾ ആറുമാസം ഉറങ്ങിയശേഷം ഒരു ദിവസം എഴുന്നേൽക്കുമെന്നും എഴുന്നേൽക്കുമ്പോൾ മുമ്പിൽ കാണുന്ന ആരെ ആയാലും ഭക്ഷിച്ചുകളയുമെന്നും ബ്രഹ്മാവു അറിയിച്ചു.

“രാമചന്ദ്രപ്രഭോ! അങ്ങയുടെ പരാക്രമത്തിൽ ഭയപ്പെട്ടാണ് രാവണൻ കുംഭകണ്ഠനെ ഉണർത്തിയിരിക്കുന്നത്. അത്യന്തം പരാക്രമിയും ക്രൂരനുമായ അയാൾ വാനരന്മാരെ ഭക്ഷിക്കാൻ പോലും മടിക്കുകയില്ല. അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ ഭയന്നോടുന്ന ഈ വാനരന്മാർ എങ്ങനെയാണു യുദ്ധത്തിൽ അയാളെ നേരിടുക? അതു് ചലിക്കുന്ന ഒരു യന്ത്രമാണെന്നു് നമുക്കു വാനരന്മാരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാം. അപ്പോൾ വാനരന്മാരുടെ ഭയം മാറും!” വിഭീഷണന്റെ വാക്കുകൾ രാമചന്ദ്രനെ സന്തുഷ്ടനാക്കി. ഉടനെ, ലങ്കാ

നഗരത്തിന്റെ എല്ലാ വാതിലുകളിലും ആക്രമണം ആരംഭിക്കാൻ നീലന നിദ്ദേശം നൽകി. നവാക്ഷൻ, ശരഭൻ, ഹനമാൻ, അംഗദൻ എന്നിവർ പർവ്വത ശിഖരങ്ങളും പൊക്കിയെടുത്തുകൊണ്ടു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പുറപ്പെട്ടു.

ഇതിനിടയിൽ കുംഭകണ്ഠൻ ഉറക്കത്തിൽനിന്നും എഴുന്നേറ്റു നേരെ രാവണന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു. രാവണൻ അത്യധികം സന്തുഷ്ടനായി. അയാൾ കുംഭകണ്ഠനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. രണ്ടുപേരും ആസനസ്ഥരായശേഷം, കുംഭകണ്ഠൻ രാവണനോടു ചോദിച്ചു “സഹോദരാ, എന്നെ ഉണർത്തേണ്ടി വരത്തക്കവിധം അത്ര അത്യാവശ്യമെന്നാണുണ്ടായതു്? അങ്ങയെ ഭയപ്പെടുത്തിയവരുടെ മരണമടത്തുവെന്നു

കരുതിയാലും!” രാവണൻ അറിയിച്ചു “രാമചന്ദ്രൻ കാരണം എനിക്ക് ആ പത്തു് അടുത്തിരിക്കുകയാണ്. സുഗ്രീവനും വാനരസേനയുമായി, രാമചന്ദ്രൻ സമുദ്രം കടന്നു വന്നു് നമ്മെ സർവ്വനാശം വരുത്താനായി ശ്രമിക്കുന്നു. ലങ്കയിലെവിടെ നോക്കിയാലും വാനരപ്പട തന്നെ. രാക്ഷസന്മാർ അനേകംപേർ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതിനാൽ വാനരന്മാരെ വധിച്ച ലങ്കയെ രക്ഷിക്കുകയാണ് നിങ്ങളുടെ കടമ.”

ഇതുകേട്ടു കുംഭകണ്ഠൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു “ഇതിനു മുമ്പു നാം കൂടിയ സഭയിൽ ഇതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ മുന്നറിയിപ്പു നൽകിയിരുന്നു. സീതയെ അപഹരിച്ചതിന്റെ ഫലം അങ്ങേയ്ക്കു് ഉടനെ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ അനുജൻ വിഭീഷണൻ ഉപദേശിച്ചതനുസരിച്ചു ചെയ്താൽ മതിയായിരുന്നു. അതിഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യുക!”

ഇതുകേട്ടു കപിതനായ രാവണൻ ഗൗജിച്ചു “കുംഭകണ്ഠാ, നീയെന്റെ അനുജനാണെന്ന കാര്യം മറന്നുകൊണ്ടാണു് എന്നെ ഉപദേശിക്കുന്നതു്. ഇതു് ഉപദേശം നല്ലേണ്ട സമയമല്ല. പരാക്രമം കാണിക്കാനുള്ള സമയമാണു്.”

“രാക്ഷസരാജൻ, ഞാനങ്ങയുടെ അനുജനാണു്. ആത്മബന്ധുവാണു്. അതിനാൽ അങ്ങയുടെ ആജ്ഞ നിറവേറേണ്ടതു് എന്റെ കർത്തവ്യമാണു്. എന്റെ വാക്കുകൾ അങ്ങയെ വേദന

പ്പെടുത്തിയെങ്കിൽ ക്ഷമിച്ചാലും! അങ്ങയുടെ ഒരു ശത്രുവിനെപ്പോലും ഞാൻ വിട്ടയക്കുകയില്ല. രാമലക്ഷ്മണന്മാരെ വധിക്കുകയാണ് എന്റെ കടമ. ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കെ രാമചന്ദ്രൻ അങ്ങയെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ല.”

കുംഭകണ്ഠന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട്, മഹോദരൻ മുഷിവി തോന്നി. അയാൾ ഇപ്രകാരം അറിയിച്ചു “രാവണൻ സീതാദേവിയെ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു വന്നപ്പോൾ തന്നെ നാമെല്ലാം അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തിനെപ്പറ്റി രാവണൻ താക്കീതു നൽകി. ഇനി അതെല്ലാം പരഞ്ഞിട്ടെന്തു കാര്യം? ആകട്ടെ, നിങ്ങൾ വീരവാദവും പരഞ്ഞിട്ടു ഒരുക യുദ്ധക്കളത്തിലിറങ്ങാൻ പോവുകയാണോ? അതെന്തായാലും ശരിയല്ല. നമ്മുടെ ഭൂമിയിൽ വന്ന് അനേകം രാക്ഷസന്മാരെ വധിച്ചയാളാണ് രാമചന്ദ്രൻ. അങ്ങനെയുള്ള ഒരാളെ നിങ്ങൾ തനിച്ചു നേരിടുകയോ? രാമചന്ദ്രന്റെ നാമം കേട്ടാൽ പോലും ഭയപ്പെടുന്ന അനേകായിരം രാക്ഷസന്മാർ നമ്മുടെ പക്ഷത്തുണ്ട്. വേണമെങ്കിൽ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കൂ!”

അതിനുശേഷം മഹോദരൻ രാവണനോടു പറഞ്ഞു “അങ്ങ് ഞങ്ങളിൽ കുറെപ്പേരെ യുദ്ധഭൂമിക്കയച്ചാലും. രാമനെ വധിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ വളരെ നന്ന്! അതു സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ യുദ്ധഭൂമിയിൽനിന്നും മടങ്ങിയെത്തി രാമനെയും കൂട്ടരെയും ഞങ്ങൾ വിഴുങ്ങിക്കളഞ്ഞുവെന്നു ഞങ്ങൾ

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

പറഞ്ഞു പറത്താം. സീതാദേവിയോടു സഹതാപം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതായി അഭിനയിക്കണം. മധുരവാക്കുകൾകൊണ്ട് എങ്ങനെയെങ്കിലും അവരെ വശത്താക്കി യുദ്ധം കൂടാതെ തന്നെ അങ്ങയുടെ ഇംഗിതം നടത്താം.”

മഹോദരന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു കുംഭകണ്ഠന്റെ കോപം വർദ്ധിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞു “ഈ രീതിയിലുള്ള അസത്യമായ പ്രവർത്തികളും വാക്കുകളും നിങ്ങളെത്തന്നെ നശിപ്പിക്കുമെന്നു കരുതുക. വെറും ഭീരുക്കളായ നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവരുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടാണ് രാവണൻ ഈ അവസ്ഥ വന്നത്. രാജാവെന്തു പറഞ്ഞാലും അതിനെല്ലാം ‘അതെ’ എന്നു തലയാട്ടിയതിന്റെ ഫലമാണിത്. നിങ്ങൾ കാരണം

ഏകദേശം ലക്ഷയുടെ സർവ്വനാശം തന്നെ സംഭവിച്ചു. ഖജനാവു ശൂന്യമായി. സൈന്യബലം വളരെ കുറഞ്ഞു. രാജാവിനെ ഒരു ശത്രുവിനെപ്പോലെയാണു നിങ്ങൾ കരുതുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. നിങ്ങൾ ചെയ്ത ബുദ്ധിമോശം കാരണം ഞാൻ ഏകനായിത്തന്നെ യുദ്ധഭൂമിയിൽ പോകുന്നു.”

ഇതുകേട്ടു രാവണൻ പറഞ്ഞു “മഹോദരൻ രാമചന്ദ്രന്റെ പേർ കേൾക്കുമ്പോഴെ ഭയപ്പെടുന്നു. അതാണു യുദ്ധം ചെയ്യാനുള്ള മനസ്സില്ലാത്തത്. നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള ആത്മാർത്ഥയുള്ള സഹോദരനെ, ഒരു ആത്മബന്ധുവിനെ, ഒരു ആത്മ സുഹൃത്തിനെ വേറെ ലഭിക്കാനില്ല. വേഗം യുദ്ധഭൂമിയിലേക്കു പോകൂ! വാനര

ന്മാരെ നശിപ്പിച്ചിട്ടു മടങ്ങിയെത്തുക. നിങ്ങളെക്കണ്ടാൽത്തന്നെ വാനരന്മാർ ഭയന്ന് ഓടാൻ തുടങ്ങും. രാമലക്ഷ്മണന്മാർക്കു പിന്നെ ധൈര്യമുണ്ടാവില്ല.”

കുംഭകണ്ഠൻ യുദ്ധക്കളത്തിലേക്കു പുറപ്പെടാൻ തയ്യാറെടുത്തു. ഏറ്റവും മൂച്ചുയുള്ള ശൂലം കൈയിലെടുത്തു. അതിൽ തിളങ്ങുന്ന സ്വർണ്ണങ്ങൾ വച്ചു പിടിപ്പിച്ചു. ചുവന്ന പുഷ്പമാലകൾ കോത്ത് അണിയിച്ചു. എന്നിട്ടു രാവണന്റെയടുക്കൽ വന്നു പറഞ്ഞു “ഞാൻ തന്നിച്ച യുദ്ധഭൂമിയിൽ പോകുന്നു. എന്റെ സേനയെ ഇവിടെത്തന്നെ നിൽക്കാൻ പറഞ്ഞാലും! ഒരു വാനരനെപ്പോലും ഞാൻ വെറുതെ വിട്ടയക്കുകയില്ല.”

“ആയുധമേന്തിയ സൈന്യവുമായി പോകുന്നതാണുത്തമം. വാനരന്മാർ പരാക്രമികളാണ്. കൗശലപൂർവ്വമാണ് അവർ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത്. ഏകനായിരുന്നാൽ അവർ തന്ത്രമുപയോഗിച്ച് എത്ര പരാക്രമിയായാലും വധിക്കും.” രാവണൻ ഉപദേശിച്ചു.

രാവണൻ കുംഭകണ്ഠനെ സ്വയം അലങ്കരിച്ചു. കവചം ധരിപ്പിച്ചു കുംഭകണ്ഠനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. രാവണനിൽനിന്നും ആശീർവാദം വാങ്ങി കുംഭകണ്ഠൻ യുദ്ധഭൂമിയിലേക്കു പുറപ്പാടായി. ഭാരിച്ച ഒരു സൈന്യം അയാളെ പിന്തുടർന്നു.

വഴിയിൽ ചില രാക്ഷസന്മാരോടു കുംഭകണ്ഠൻ പറഞ്ഞു “വാനരന്മാർ നമുക്കു ഒരു ഹാനിയും വരുത്തിയി

ട്ടിപ്പ. മരിച്ച നമ്മുടെ വനങ്ങൾക്ക് വാനരന്മാർ ആവശ്യമാണ്. അവർ നമുക്കെതിരായി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അതിനു കാരണം രാമലക്ഷ്മണന്മാരാണ്. അതിനാൽ ഞാൻ അവരോടു മാത്രമേ യുദ്ധം ചെയ്യുകയുള്ളൂ.”

ഇതുകേട്ട രാക്ഷസന്മാർ ഹഷ്ണാദം മുഴക്കി. യുദ്ധഭൂമിയിൽ കുംഭകണ്ഠനെ കണ്ടു വാനരസേന ആകെ ഭയപ്പെട്ടു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ കുംഭകണ്ഠൻ അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായി.

വാനരന്മാർ ഭയന്നോടുന്നതു കണ്ടു അംഗദൻ വാനരന്മാരോടു പറഞ്ഞു “നിങ്ങൾ സ്വന്തം വംശപാരമ്പര്യം മറന്ന് വെറും സാധാരണ കരങ്ങന്മാരെപ്പോലെ ഓടി ഒളിക്കുന്നുവോ? മുമ്പോട്ടു വരൂ! നിങ്ങൾക്കു പ്രാണഭയം ലവലേശം വേണ്ട. നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ കാണുന്ന ഭയങ്കരരൂപം യോദ്ധാവിന്റെതല്ല. നമ്മെ, ഭയപ്പെടുത്താൻ മാത്രം അയച്ചിട്ടുള്ള ഒരു യന്ത്രം മാത്രമാണ്. വേഗം നമുക്കെതിരെ നശിപ്പിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.”

ഇതുകേട്ട ധൈര്യം വീണ്ടുകിട്ടിയ വാനരന്മാർ പിന്നെ ഒട്ടും താമസിപ്പിച്ചില്ല. വൃക്ഷങ്ങളും പാറകളും ഏന്തിക്കൊണ്ടു മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. എന്നാൽ വൃക്ഷങ്ങൾക്കും പാറകൾക്കുമൊന്നും കുംഭകണ്ഠനെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ സാധിച്ചില്ല. അയാൾ നിട്ടാക്ഷണ്യം വാനരന്മാരെ വധിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഇപ്രാവശ്യം വാനരന്മാർ കുംഭകണ്ഠന്റെ പ്രഹരമേറു ഓടാൻ തുടങ്ങി.

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

ചിലർ സമുദ്രത്തിൽ കുതിച്ചു. ചിലർ വായുവിൽ പറന്നുപോയി. ചിലർ കടൽപ്പാലം വഴി രക്ഷപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. അംഗദൻ വാനരന്മാരെ രക്ഷപ്പെടാതെ തടുത്തു. അയാൾ പറഞ്ഞു “ഇത്രയും അധികം വാനരന്മാർ ഒന്നിച്ചു നിന്നിട്ടുപോലും കുംഭകണ്ഠനെ ഭയപ്പെടുന്നുവോ?” എന്നാൽ വാനരന്മാരാകട്ടെ ജീവൻ തിരിച്ചുകിട്ടിയാൽ മതിയെന്നോണം ഓടാൻ തുടങ്ങി. അവരെ പറഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിച്ചു മടക്കിക്കൊണ്ടുവരാൻ അംഗദൻ തന്റെ കഴിവുകൾ സകലതും പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവന്നു. ഹനുമാനും അംഗദനെ സഹായിക്കാനെത്തി.

ഹനമാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ള്ഷഭൻ, ശരഭൻ, മൈന്ദൻ, ധൂമൻ,

നീലൻ, കുമുദൻ, സുഷേണൻ, ഗവാക്ഷൻ, രംഭൻ, താരൻ, ദ്രിവിദൻ, പനമ്പൻ എന്നിവർ യുദ്ധത്തിനു തയ്യാറായി. അവർ എന്തിനും തയ്യാറായാണ് മുമ്പോട്ടു നീങ്ങിയത്.

ഇതിനിടക്ക് കുംഭകണ്ഠൻ വാനരന്മാരെ ഭക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. ദ്രിവിദൻ ഒരു പർവ്വതത്തെ ഉയർത്തി കുംഭകണ്ഠന്റെ മേൽ എറിഞ്ഞു. ഉന്നംതെറി കുംഭകണ്ഠന്റെ സൈനികരുടെ മേൽ വന്നുവീണു. അതിനാൽ അനേകം കുതിരകൾ രഥങ്ങൾ ആനകൾ എന്നിവ നശിച്ചു. ദ്രിവിദൻ വീണ്ടും ഒരു പർവ്വതം പൊക്കിയെടുത്ത് എറിഞ്ഞു. അതിനാൽ വീണ്ടും കൂടുതൽ രാക്ഷസന്മാർ മരണമടഞ്ഞു. രാക്ഷസന്മാരും കുറെ വാനരന്മാരും വധിച്ചു.

ഹനുമൻ ആകാശത്തിൽ പറന്നുകൊണ്ട്, കുംഭകണ്ഠനെ ആക്രമിക്കാൻ തുടങ്ങി. കുംഭകണ്ഠൻ തന്റെ ശൂലം കൊണ്ട് പർവ്വതം ഉടക്കുകയും വൃക്ഷങ്ങൾ മുറിച്ചു മാറുകയും ചെയ്തുവന്നു. കുംഭകണ്ഠൻ ശൂലമുയർത്തി വാനരന്മാരെ ഓടിച്ചു മുമ്പോട്ടു നീങ്ങുമ്പോൾ ഒരു

പർവ്വതം പൊക്കിയെടുത്ത് ഹനുമൻ അയാൾക്കു നേരെ എറിഞ്ഞു.

പർവ്വതംകൊണ്ടുള്ള ആഘാതം കുംഭകണ്ഠനെ തളർത്തി. അയാളുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നും രക്തം വമിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇതുകണ്ട് കുപിതനായ കുംഭകണ്ഠൻ ശൂലത്തെ ചുഴറ്റി ഹനുമന്റെ നേരെ ആക്രമണം തുടങ്ങി. ഹനുമൻ ശൂലപ്രഹരമേറു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് മോഹാലസ്യപ്പെട്ടുവീണു. ഇതിനിടക്ക് നീലൻ വേറൊരു പർവ്വതശിഖരം കുംഭകണ്ഠന്റെ നേരെ എറിഞ്ഞു. കുംഭകണ്ഠൻ തന്റെ മുഷികൊണ്ടു തടുത്ത് തവിടുപൊടിയാക്കി. ഋഷഭൻ, ശരഭൻ, നീലൻ, ഗവാക്ഷൻ, ഗന്ധമാദനൻ എന്നീ അഞ്ചുവീരന്മാർ ഒരുമിച്ചു കുംഭകണ്ഠനെ ആക്രമിക്കാനാരംഭിച്ചു. അവർ കുംഭകണ്ഠനെ വളഞ്ഞു വൃക്ഷക്കൊമ്പുകൾ, പാറക്കുഴലങ്ങൾ, മുഷികൾ എന്നിവകൊണ്ട് കുംഭകണ്ഠനെ പ്രഹരിക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ കുംഭകണ്ഠൻ ഓരോരുത്തരെയായി നേരിട്ടു എല്ലാവരെയും അടിച്ച മോഹാലസ്യപ്പെടുത്തി.

ബാജിപുത്ര

മഹാവീരനായ ശിവാജി ഡൽഹിയിലെ മുഗൾ ചക്രവർത്തിമാർക്കും മുഗൾ സാമ്രാജ്യങ്ങൾക്കും ഒരു പേടി സ്വപ്നമായിരുന്നു.

1660-ൽ നടന്ന കഥയാണ്. ശിവാജി പൻഹാല കോട്ടയിൽ തങ്ങിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ കോട്ട പിടിച്ചടക്കി ശിവാജിയെ തടവിലാക്കാൻ ബിജാപൂരിലെ സുൽത്താൻ സലാബത്തുഖാനെ ഒരു സേനയോടൊപ്പം അയച്ചു. അനേക ദിവസങ്ങൾ സേന, കോട്ടയെ വളഞ്ഞുനിന്നു.

ഒരു ദിവസം ശിവാജിയുടെ അന്നു ചരന്താർ വെള്ളക്കൊടിയുമേന്തി കോട്ടയ്ക്കു പുറത്തുവന്നു സലാബത്തുഖാനോടു ചോദിച്ചു “നിങ്ങൾ എന്തുദ്ദേശിച്ചാണ് ഈ കോട്ട വളഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത്?”

ശിവാജിയുടെ അനുചരന്മാർ സലാബത്തു് ഖാനുമായി സംഭാഷണത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കെ, ശിവാജി ഒരു വൃദ്ധന്റെ വേഷത്തിൽ ചില സാഹസികരായ അനുചരന്മാരുമായി കോട്ടയ്ക്കു പുറകിലുള്ള വാതിലിൽകൂടി പുറത്തു കടന്നു. അവിടെ അല്പം അകലെയായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കതിരയുമായി മറ്റു ചില അനുചരന്മാർ തയ്യാറായി നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

ശിവാജിയും അനുചരന്മാരും വീണ്ടും വേഷംമാറി കതിരപ്പുറത്തു കയറിപ്പോകുന്നത് ഖാന്റെ ഒരു രഹസ്യദേൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. പെട്ടെന്നു വിവരമറിഞ്ഞ സലാബത്തു് ഖാനും സേനയും ശിവാജിയെ പിന്തുടർന്നു.

ധിറുതിയിൽ, ശിവാജിയും അനുചരന്മാരും തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്ന കതിരകൾ നല്ല ഇനത്തിലുള്ളവയായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ സലാബത്തു് ഖാന്റെ ചില അനുചരന്മാർക്കു വളരെ വേഗം ശിവാജിയുടെ അടുക്കലെത്താൻ കഴിഞ്ഞു. അവിടെ വച്ചു യുദ്ധരമായ ഒരു യുദ്ധം നടന്നു. എന്നാൽ ശിവാജി വളരെ വേഗം ശത്രുക്കളെ പരാജയപ്പെടുത്തി.

ശിവാജിയുടെ അനൗചരന്മാരിൽ ബാജിപ്രഭ എന്ന വീരനായ ഒരു ഭടനുമായിരുന്നു. അയാൾ സാഹസികനും വിശ്വസ്തനും മാത്രമായിരുന്നില്ല ശിവാജിയുടെ ഉററ സ്നേഹിതനും കൂടിയായിരുന്നു. അയാൾ രഹസ്യമായി ശിവാജിയോടു പറഞ്ഞു "മുഴുവൻ സൈന്യവും വന്നെത്തിയാൽ സലാബത്തു് ഖാൻ നമ്മെ വളരെ വേഗം പരാജയപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കും. അതിനാൽ വേഗം പട്ട്തത്തിലെത്തുന്ന താണചിതം.."

സലാബത്തു് ഖാൻ സേനയോടൊപ്പം അവരെ ആക്രമിക്കാനെത്തുമ്പോൾ അവർ മോടവിന് എന്ന ഒരു താഴ്വരയിലെത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു. ആ താഴ്വര എങ്ങനെയെങ്കിലും കടന്ന് വിശാലഗഡു് എന്ന പേരായ ഒരു കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ കടക്കാൻ ബാജിപ്രഭ ശിവാജിയോടു പറഞ്ഞു, താൻ സസുഖം കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ എത്തിച്ചേർന്നതിനടയാളമായി മൂന്നു തവണ പീരങ്കി മുഴക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു അദ്ദേഹം അവിടെനിന്നും പോയി.

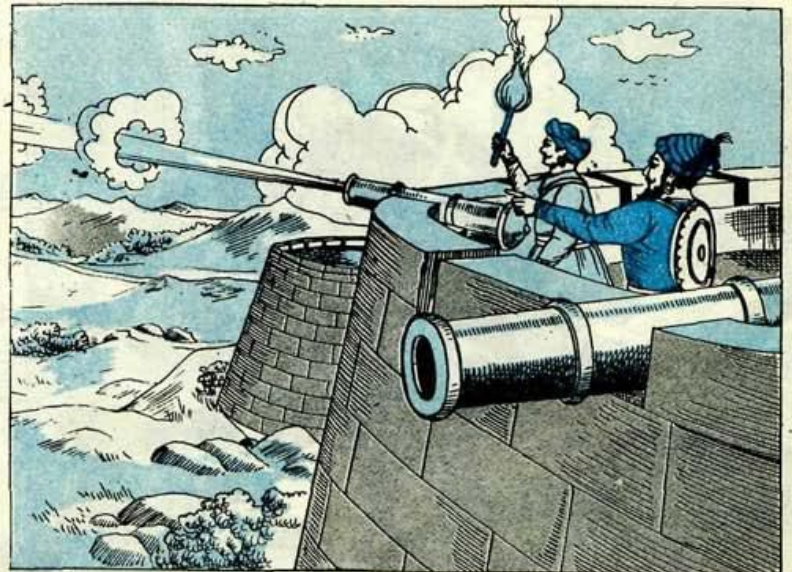
ബാജിപ്രഭയും അനൗചരന്മാരും ശത്രു സേനയെ വളരെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും അവരെ താഴ്വരയിൽ കടക്കാൻ അനുവദിക്കാതെ തടയുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും അവിടെ കടന്നു കൂടിയവരെ പാറക്കുഴലാക്കി എറിഞ്ഞ് അവശരാക്കി.

വളരെ കൗശലപൂർവ്വം ശത്രുക്കളെ തടഞ്ഞിട്ടും ചിലർ വീണ്ടും താഴ് വരയ്ക്കുകളിൽ കടന്നുകൂടി. ബാജി പ്രഭു ധൈര്യപൂർവ്വം അവരുടെ മുമ്പിൽ കത്തിച്ചു. അയാൾ അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ പൊടിവായി യിട്ടു താഴ്വരയിലെവീടെയോ മറഞ്ഞു.

ഇപ്രകാരം ശിവാജിയെ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ കടത്താൻ ശത്രുക്കളെ തടഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നതിൽ ബാജിപ്രഭു വിജയിച്ചു. കരൈക്കുഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിശാലഗഡ് കോട്ടയിൽനിന്നും പീരങ്കി ശബ്ദം മൂന്നു പ്രാവശ്യം മുഴങ്ങി.

ശത്രുക്കൾ നിവൃത്തിയില്ലാതെ മടങ്ങിപ്പോയി. ആ യുദ്ധത്തിൽ ബാജിപ്രഭുവിനു സാരമായ പരു കേറ്റു. എന്നാൽ അയാൾ തന്റെ മുറിവുകളൊന്നും കൂട്ടാക്കിയില്ല. ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ അന്ത്യ ശ്വാസം വലിച്ചു. എന്നാൽ ശിവാജിയെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ അയാൾ വിജയം വരിച്ചു. അങ്ങനെ ഭാരത ഇതിഹാസത്തിൽ ബാജിപ്രഭു ഒരു സാഹസികനായ യോദ്ധാവു, ഒരു കറയററ ദേശഭക്തൻ എന്നീ നിലയിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു.

കഥാശീർഷക മത്സരം

കഥയ്ക്ക് ഒരു നല്ല പേര് നല്കി 25 രൂപ നേടുക.

?

ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു പിശുക്കനുണ്ടായിരുന്നു. സ്വയം ആഹാരം കഴിക്കാൻ ചിലവാക്കുകയോ, മറുളളവർ ചിലവാക്കുന്നതു കണ്ടു നിൽക്കാനോ അയാൾക്കു സാധ്യമല്ല. അയാളുടെ ഈ സ്വഭാവം അയാളുടെ പുത്രനെ വളരെ വിഷമപ്പെടുത്തി. പ്രായമായ പുത്രൻ മുടിവെട്ടാൻ കാശു ചോദിച്ചാൽ പോലും പിതാവ് കൊടുത്തിരുന്നില്ല. സ്നേഹിതന്മാർ അവനെ 'തെണ്ടിചെറുക്കൻ' എന്നു വിളിക്കുമ്പോൾ അവൻ സ്വയം തലകനിക്കും.

ഒരു ദിവസം വീട്ടിനു പുറകുവശത്തുള്ള തെങ്ങിൽനിന്നും ഒരു ഉണങ്ങിയ തേങ്ങ വീണു. പിശുക്കന്റെ പുത്രന്റെ ദൃഷ്ടി അതിൽപ്പെട്ടു. അവൻ തേങ്ങയുമായി ക്ഷുരകന്റെയടുക്കൽ ചെന്നു പറഞ്ഞു 'ഈ തേങ്ങ സ്വീകരിച്ച് എന്റെ മുടി വെട്ടിത്തരൂ!'

ക്ഷുരകൻ പിശുക്കന്റെ സ്വഭാവമറിയാമായിരുന്നു. അതിനാൽ തേങ്ങ വാങ്ങി ബാലന്റെ മുടി വെട്ടിക്കൊടുത്തു.

മകൻ മുടിവെട്ടിയതു കണ്ടു പിശുക്കൻ ചോദിച്ചു 'മകനെ, നീ മുടി വെട്ടിയല്ലോ, പണം എവിടെനിന്നു ലഭിച്ചു?'

'അച്ഛാ, തെങ്ങിൽനിന്നും ഒരു തേങ്ങ വീണു. അതു ഞാൻ ക്ഷുരകനു നല്കി മുടിവെട്ടി.' പുത്രൻ സത്യാവസ്ഥ അറിയിച്ചു.

'ഓഹോ! തേങ്ങ വിററിരുന്നുവെങ്കിൽ നാലുപണം ലഭിച്ചേനെ! ഛെ! ഭഗവാൻ എന്റെ വീടു കൊള്ളയടിക്കപ്പെടണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇനി ഞാനെന്തിനു പിശുക്കനും?' എന്നു പറഞ്ഞു പിശുക്കൻ ഇരുപതുവർഷങ്ങളായി പെട്ടിയിൽ സുരക്ഷിതമായി വച്ചിരുന്ന ഒരു 'വിരിപ്പ്' പുറത്തെടുത്തു മകനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി 'ഇന്നു മുതൽ ഞാൻ രാത്രി ഇതു പുതച്ചു കിടന്നാൽ ഞാൻ പോകുകയാണ്. നോക്കിക്കോ!'

ഇതിനനുയോജ്യമായ ഒരു തലക്കെട്ട്, ഒരു കാർഡിൽ എഴുതി താഴെ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അയക്കുക. കഥാശീർഷക മത്സരം, ചന്ദ്രാമാമാ ബിൽഡിങ്സ്, 2 & 3 ആക്ട് റോഡ്, മദ്രാസ്-600026.

കാർഡ്, ജനുവരി 10-ാം തീയതിക്കു മുമ്പ് ഇവിടെ ലഭിച്ചിരിക്കണം. അതിൽ ചിത്രവാക്യ മത്സരത്തിനുള്ള വാക്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാൻ പാടില്ല. ഇതിന്റെ ഫലം മാർച്ച് 77 അമ്പലി അമ്മാവനിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടും!

നവംബർ മാസത്തിലെ കഥാശീർഷക മത്സരം: "ഭാര്യയുടെ പൊടിക്കൈ"

സമ്മാനാർഹ: കമാരി ഐ. ഗീത, കോഴിക്കോട്, കേരളം.

ചിത്രവാക്യമത്സരം : സമ്മാനം 25 രൂ.

സമ്മാനാർഹമായ ഉത്തരം മാർച്ച് 1977 ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടും.

S. B. Takalkar

Nivas Jadhav

- ★ ചിത്രങ്ങൾക്കനുയോജ്യമായ പരസ്പരബന്ധമുള്ള വാക്യങ്ങൾ രണ്ടോ മൂന്നോ വാക്കുകളിൽ അടങ്ങിയവയായിരിക്കണം.
- ★ ജനുവരി 10 തീയതിക്കുശേഷം ലഭിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതല്ല.
- ★ ഏറ്റവും നല്ല വാക്യങ്ങൾക്ക് (രണ്ടു വാക്യങ്ങൾക്കുംകൂടി 25 രൂ. സമ്മാനം.)
- ★ രണ്ടു വാക്യങ്ങളും കാർഡിൽ എഴുതി (വാക്യങ്ങളല്ലാതെ വേറൊന്നും അതിലേഴുതാൻ പാടില്ല) താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള മേൽവിലാസത്തിൽ അയക്കുക. അമ്പിളി അമ്മാവൻ, ചിത്രവാക്യമത്സരം, മദ്രാസ് 600026.

നവംബർ മാസത്തിലെ മത്സരം

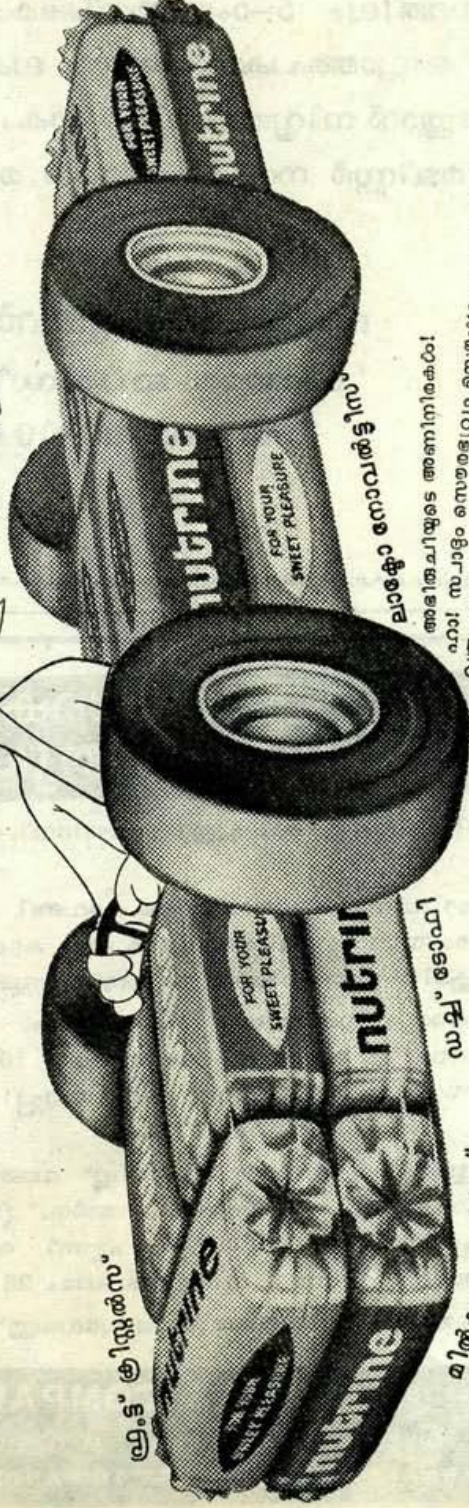
ഒന്നാമത്തെ ചിത്രം : ഇഴശ്ചര ഓണ്, കേൾക്കുമാറാകണം

രണ്ടാമത്തെ ചിത്രം : ഇഴശ്ചരനെ ഓണ് കാണുമാറാകണം

അയക്കുന്ന ആൾ : എ. ജി. ഗോപിനാഥൻ, C/o എ. ജാനകി അമ്മ,
മങ്കയിൽ വീട്, മരട്ട P. O.

സമ്മാനത്തുക രൂ. 25 ഈ മാസത്തിനുള്ളിൽ അയയ്ക്കപ്പെടും.

ജീവിതത്തിന്റെ ഏതൊരു നിമിഷവും
 സുഖമേറിയതാക്കൂ! **ബുട്ടിൻസ്!**

ഫ്രഷ് ക്രിസ്റ്റൽസ്

മരിക്കും കാരമൽസ്

ഡച്ച് ഓഫീ

ലാക്ടോ നോവൽട്ടിസ്

അഭിരുചിയുടെ അണിനിരകൾ!
 ഓ! സാധാരണക്കാര്യവും സൗകര്യവും നിറഞ്ഞതു,
 വളർച്ചയുടെ വേഗം! തേജസ്സ് പകരുന്ന
 ന്യൂട്ടിൻ കഴിച്ച് തകർന്നു സരിക്കാം.

ലാക്ടോ ബോൺ
 ബോൺസ്
 കോക്കനട്ട് ബോൺ
 ബോൺസ്

പെരുവിതന്നിൻ
 തുലുമരം ഓരോ മിറാസ്!
 ന്യൂട്ടിൻ കൺഫൈൻസ് കമ്പനി ലിമിറ്റഡ്, പലങ്കോട് റോഡ്, ചിറക്കുപുഴ, പിറവൂർ, എ.പി.

വരിക്കാർക്ക് ഒറിയിപ്പ്

നിങ്ങളുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ മാറ്റം എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ എല്ലാ മാസത്തിലും 5-ാം തീയതിക്കകം ഞങ്ങളെ അറിയിക്കുവാനുപേക്ഷ. അല്ലാത്തപക്ഷം അടുത്ത ലക്കം പുതിയ മേൽവിലാസത്തിൽ അയക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതാകും. എഴുത്തുകത്തുകളിലെല്ലാം നിങ്ങളുടെ രജിസ്റ്റർ നമ്പർ എഴുതാൻ മറക്കരുതേ.

ഡാർട്ടൻ ഏജൻസിസ്

'ചന്ദ്രമാമ ബിൽഡിംഗ്സ്'

മദ്രാസ് :: 600 026

പൈകൊ ബാലസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ശിശുഭിനം തുടങ്ങി പുതുവത്സരപ്പിറവി വരെ ആദായവില്പനയും സമ്മാനങ്ങളും!

അറിവിനും വിനോദത്തിനും വേണ്ടി ലളിതമായ ഭാഷയിലെഴുതി കൗതുകകരമായ വർണ്ണചിത്രങ്ങളോടെ നല്ല കടലാസ്സിൽ അച്ചടിച്ചു കട്ടിയുള്ള ചട്ടയോടുകൂടിയ മനോഹരമായ പത്രം പുസ്തകങ്ങൾ.

ഓരോ പുസ്തകത്തിനും വില 4.50 ക. ആറു പുസ്തകങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു വാങ്ങുമ്പോൾ 25 ക. മാത്രം കൊടുക്കുക. 10 ക. വിലയുള്ള പ്രൈമറി-ജനറൽ സയൻസ് (ഇംഗ്ലീഷ്) ഒരു കോപ്പി നിങ്ങൾക്ക് സമ്മാനമായും ലഭിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ലാഭം 12 ക.

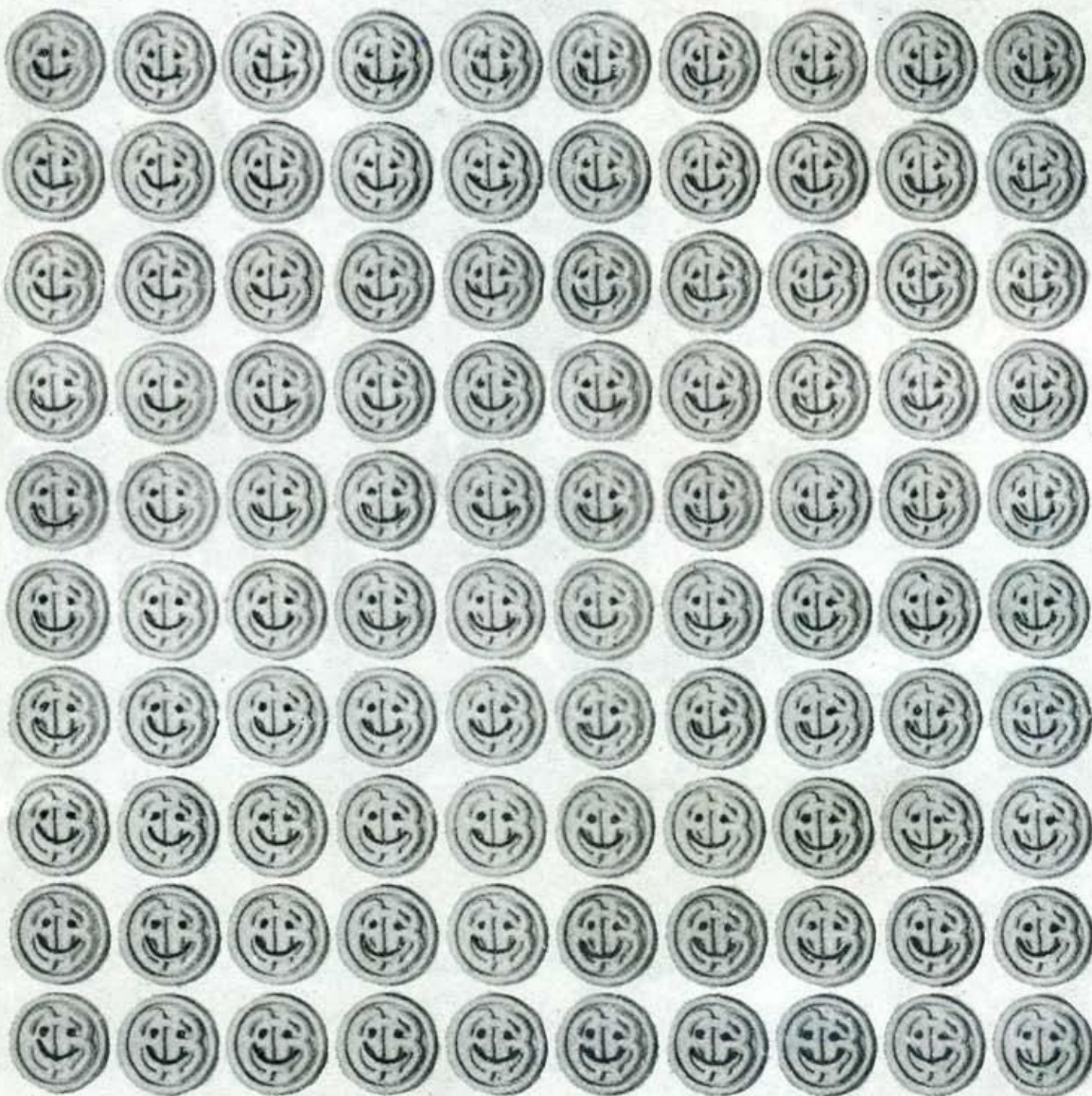
പത്രം പുസ്തകങ്ങളും ഒരുമിച്ചു വാങ്ങുമ്പോൾ 50 ക. മാത്രം കൊടുക്കുക, പുറമേ പ്രൈമറി ജനറൽ സയൻസ് (10 ക.), ജനറൽ സയൻസ് ഫോർ ജൂനിയേഴ്സ് (12.50 ക.) എന്നീ രണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങൾ സമ്മാനമായും ലഭിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ലാഭം 26.50 ക.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങളടങ്ങിയ ലഘുലേഖയ്ക്ക് ഉടൻ എഴുതുക/സമീപിക്കുക.

PAI & COMPANY

Broadway Kallai Road M. G. Road 35 Mount Road
ERNAKULAM CALICUT TRIVANDRUM MADRAS

ചിരിക്കട്ടെക്കുകൾ

ബ്രിട്ടാനിയ
ബ്രിട്ടാ ഹൈ കൗൺ ബിസ്ക്കറ്റുകൾ
ഒരേ ഒരു രൂപയ്ക്ക് എത്ര എത്ര

ബ്രിട്ടാനിയ ബിസ്കറ്റുകൾ അത്യുത്തമം

